

ПРАВОВІ ПОЗИЦІЇ УПОВНОВАЖЕНОГО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ПРАВ ЛЮДИНИ ТА СУДОВА ПРАКТИКА ЩОДО РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА ДОСТУП ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Спільна програма Європейського Союзу та Ради Європи
«Зміцнення інформаційного суспільства в Україні»

Фінансується
Європейським Союзом
та Радою Європи

EUROPEAN UNION

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

Впроваджується
Радою Європи

Спільна програма Європейського Союзу та Ради Європи
«Зміцнення інформаційного суспільства в Україні»

Фінансується
Європейським Союзом
та Радою Європи

EUROPEAN UNION

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

Впроваджується
Радою Європи

ПРАВОВІ ПОЗИЦІЇ
УПОВНОВАЖЕНОГО ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНИ З ПРАВ ЛЮДИНИ
ТА СУДОВА ПРАКТИКА
ЩОДО РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА ДОСТУП
ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Це видання опубліковано в рамках спільної програми Ради Європи та Європейського Союзу «Зміцнення інформаційного суспільства в Україні». Погляди, виражені в даній публікації, відображають позицію авторів та не обов'язково відображають офіційну позицію Ради Європи та Європейського союзу.

Всі права захищено.

Видано Радою Європи

F-67075 Strasbourg Cedex

www.coe.int

© Council of Europe,

Європейський Союз складається з 28 держав-членів та їх народів. Це унікальне політичне та економічне партнерство, засноване на цінностях поваги до людської гідності, свободи, рівності, верховенства права і прав людини. Понад п'ятдесят років нам знадобилось для створення зони миру, демократії, стабільності й процвітання на нашому континенті. Водночас нам вдалось зберегти культурне розмаїття, толерантність і свободу особистості. ЄС налаштований поділитись своїми цінностями та досягненнями з країнами-сусідами ЄС, їх народами та з народами з-поза їх меж. Більше інформації про ЄС: <http://delukr.ec.europa.eu>.

Рада Європи – це міжурядова організація, до якої входить 47 держав-членів, завданням якої є захищати права людини, плюралістичну демократію та верховенство права; сприяти усвідомленню та оцінці європейської культурної самобутності та розмаїття європейських культур; знаходити вирішення проблем, що існують у суспільстві (ксенофобія, нетерпимість, захист навколишнього середовища, клонування, СНІД, наркотики, організована злочинність і т. ін.); допомагати стверджувати стабільність демократії у Європі через підтримку політичних, законотворчих та конституційних реформ. Більше інформації про Офіс Ради Європи в Україні: <http://www.coe.int/en/web/kyiv>.

Спільна програма Європейського Союзу та Ради Європи «Зміцнення інформаційного суспільства в Україні» має на меті покращити свободу, різноманітність і плюралізм медіа, а також сприяти ефективності системи захисту персональних даних. Також – програма спрямована на відкритий, всебічний і сталий підхід до управління Інтернетом, що ґрунтується на правах людини і ставить людину в центр уваги. Крім того, програма сприятиме виконанню обов'язків і зобов'язань України перед Радою Європи, реалізації Угоди про асоціацію з ЄС і Плану дій з лібералізації ЄС візового режиму для України. Більше інформації про програму: <http://www.coe.int/en/web/kyiv/41>.

ВСТУП	9
ЧАСТИНА ПЕРША.	
ПРАВОВІ ПОЗИЦІЇ УПОВНОВАЖЕНОГО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ПРАВ ЛЮДИНИ В СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОСТУПУ ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ.	10
РОЗДІЛ 1. Загальні роз'яснення щодо доступу до публічної інформації.	10
Роз'яснення щодо застосовності Закону України «Про доступ до публічної інформації» до інформації (документів), створеної (отриманої) суб'єктом владних повноважень в результаті розгляду заяви, скарги чи пропозиції, що повинна надаватись на інформаційні запити громадян України розпорядником — суб'єктом владних повноважень.	10
РОЗДІЛ 2. Забезпечення доступу до публічної інформації розпорядниками інформації.	12
1. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Матліної М.М., адресоване Харківській обласній державній адміністрації (щодо надання копій штатних розписів комунальних закладів охорони здоров'я).	12
2. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Бабинської Н.А., адресоване Міністерству освіти і науки України (щодо надання копії контрактів за 2013, 2014 роки з керівництвом Чернівецького національного університету).	17
3. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Куклі А.А., адресоване Пенсійному фонду України (щодо інформації з пенсійної справи, листування між двома державними органами влади).	21
4. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Кобякова В.Є., адресоване Національному банку України (щодо надання матеріалів перевірки діяльності банку, що була проведена за заявою заявника).	24
5. Протокол про адміністративне правопорушення за скаргою Червакової О.В. щодо Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі та постанови Шевченківського районного суду м. Києва у справі № 761/13683/15-п від 2.06.2015 (щодо надання копій рішень комісії).	27
6. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Кухаренко К.М., адресоване Дубівській сільській раді Ковельського району Волинської області (щодо надання копій рішень ради про передачу земельних ділянок у власність та рішень про зміну цільового призначення земельних ділянок).	32
7. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Супрунова Ю.К., адресоване виконавчому комітету Вінницької міської ради (щодо інформації про усі ділянки комунальної форми власності, які не надані у користування, що можуть бути використані під забудову).	35

8. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Білоуса В.В., адресоване Департаменту транспортної інфраструктури виконавчого органу Київської міської ради (щодо надання копії договору, укладеного за результатами відкритих торгів).	37
9. Протокол про адміністративне правопорушення за скаргою Москаленка І.В. щодо Старопетрівської сільської ради Вишгородського району Київської області та постанови Київського апеляційного суду у справі № 363/2613/15-п від 31.08.2015 (щодо надання копій рішень ради).	39
10. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Кондрушенко І.М., адресоване виконавчому комітету Броварської міської ради Київської області (щодо безоплатного надання сканованих копій документів).	46
11. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Лісовського Є.М., адресоване Іванківській сільській раді (щодо надання дозволу на здійснення відеофіксації сесії ради).	47
12. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Нікітенка П.І., адресоване Жовтневому районному суду міста Харкова (щодо інформації про стаж роботи суддів).	49
13. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Торбіч В.А., адресоване Рівненському державному гуманітарному університету (щодо відмови у задоволенні запиту в зв'язку з недотриманням вимог до оформлення запиту (відсутність підпису в електронному запиті)).	51
14. Протокол про адміністративне правопорушення за скаргою Павленка В.А. щодо товариства з обмеженою відповідальністю «Торговий Дім Дизайн» (надання недостовірної інформації).	55
15. Протокол про адміністративне правопорушення за скаргою Кузнецової В.М. щодо комунального підприємства «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради	57
та постанова Павлоградського міськрайонного суду Дніпропетровської області у справі № 185/8309/15-п від 17.08.2015 (не надання інформації про надання житлово-комунальних послуг, в тому числі послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій).	61
16. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Безрученка В.С., адресоване Національному університету державної податкової служби України,	64
та постанова Апеляційного суду Київської області у справі № 367/3099/15-п від 06.07.2015 (відмова у наданні доступу до внутрішньо-організаційних актів індивідуальної дії).	66
17. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Білоуса В.В., адресоване комунальному підприємству «Київський метрополітен» та постанова Апеляційного суду міста Києва у справі № 33/796/945/2015 від 14.08.2014 за апеляційною скаргою голови ГО «Суспільно-патріотичний рух «Правда» на	69
постанову судді Солом'янського районного суду м. Києва від 28 травня 2015 року (відмова у наданні інформації про розпорядження бюджетними коштами).	71

18. Протокол про адміністративне правопорушення за скаргою Огородніка О.В. щодо Барської районної державної адміністрації Вінницької області	75
та постанова Барського районного суду Вінницької області у справі №125/1581/15-п від 10.08.2015 (неповна відповідь).	78
19. Протокол про адміністративне правопорушення за скаргою Тертишника О.І. щодо Требухівської сільської ради Броварського району Київської області	79
та постанова Броварського міськрайонного суду Київської області у справі № 361/4603/15-п від 21.07.2015 (не оприлюднення на офіційному сайті органу місцевого самоврядування проектів рішень органу місцевого самоврядування).	81
20. Протокол про адміністративне правопорушення за скаргою Ольховського С.В. щодо Чугуївського професійного ліцею	82
та постанова Чугуївського міського суду Харківської області у справі № 636/2700/15-п від 23.06.2015 р. (щодо інформації про бюджетні кошти).	85

РОЗДІЛ 3. Правові позиції щодо надання суспільно необхідної інформації. 88

1. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Белова О.О., адресоване виконавчому комітету Одеської міської ради (щодо інформації про проведення робіт з очищення від снігу вулиць міста Одеси, звіт про характер і обсяг робіт тощо).	88
2. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Пенькова О.Ю., адресоване виконавчому комітету Запорізької міської ради (щодо інформації про розрахунки діючих тарифів на послуги пасажирського транспорту).	95
3. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Горбача Ю.А., адресоване філії «Волинський аукціонний центр» ПАТ ДАК «Національна мережа аукціонних центрів» (щодо інформації про продаж комунального майна на аукціоні).	98
4. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Гончаренка О.В., адресоване Міністерству фінансів України (щодо інформації про контрольний список працівників, які потребують поліпшення житлових умов та перебувають на квартирному обліку).	101
5. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Онанко Н.В., адресоване державному підприємству «Укрмедреєстр» (щодо інформації про ставки лікарів стоматологічного профілю, лікарів-інтернів тощо).	104
6. Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Косенка С., адресоване Департаменту освіти і науки, молоді та спорту виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) (щодо інформації про надання державних нагород).	107

ЧАСТИНА ДРУГА.

СУДОВА ПРАКТИКА ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОСТУПУ ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ.	110
Правові позиції суду щодо доступу до публічної інформації.	110
1. Надання доступу до копій декларацій державних службовців за інформаційними запитами.	110
Ухвала Вищого адміністративного суду України від 30 червня 2015 р.	110
2. Щодо термінів надання доступу до публічної інформації за запитом.	114
Ухвала Вищого адміністративного суду України від 19 червня 2014 р.	114
Ухвала Вищого адміністративного суду України від 27 січня 2015 р.	116
3. Роз'яснення поняття «публічна інформація».	119
Ухвала Вищого адміністративного суду України від 26 червня 2014 р.	119
4. Щодо надання інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном.	122
Ухвала Вищого адміністративного суду України від 23 червня 2015 р.	122
Ухвала Вищого адміністративного суду України від 29 липня 2015 р.	126
Ухвала Вищого адміністративного суду України від 12 серпня 2015 р.	130
5. Про визнання протиправними дій щодо віднесення публічної інформації про осіб, які одержали державне та комунальне майно у власність чи користування, про розмір оплати праці та інших виплат з бюджетів усіх рівнів до інформації з обмеженим доступом.	134
Ухвала Вищого адміністративного суду України від 26 лютого 2015 р.	134
Ухвала Вищого адміністративного суду України від 23 квітня 2015 р.	140
6. Про забезпечення доступу до інформації про місце розташування майна, умов отримання майна, ПІБ фізичної особи, яка набула це майно, що міститься у документах про передачу у власність чи надання у користування земельної ділянки комунальної власності та не можливість віднесення цієї інформації до конфіденційної.	144
Ухвала Вищого адміністративного суду України від 02 липня 2015 р.	144
7. Щодо процедури стягування плати за копіювання.	148
Ухвала Вищого адміністративного суду України від 29 січня 2015 р.	148
8. Щодо надання інформації, що міститься в загальнодоступних джерелах за інформаційним запитом.	153
Ухвала Вищого адміністративного суду України від 23 січня 2014 р.	153

Право на доступ до публічної інформації має фундаментальне значення для реалізації інших прав та основоположних свобод людини та громадянина, а також здійснення громадського контролю за діяльністю органів влади. З огляду на це Уповноважений Верховної Ради України з прав людини приділяє значну увагу питанням дотримання права на доступ до публічної інформації.

З моменту ухвалення Закону України «Про доступ до публічної інформації» та нової редакції Закону України «Про інформацію», що заклали європейські стандарти права громадськості на доступ до інформації про діяльність влади, а також суспільно необхідної інформації, завдяки кропіткій роботі офісу Уповноваженого стан інформаційної відкритості влади та відповідно забезпечення права на інформацію громадян України суттєво покращився.

Ця збірка є результатом роботи офісу Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини в справах щодо захисту доступу до публічної інформації та присвячена найбільш проблемним питанням застосування законодавства в сфері доступу до інформації в Україні.

Основною метою видання є підвищення рівня обізнаності розпорядників інформації в царині доступу до публічної інформації та відповідно встановлення належної правозастосовної діяльності в цій сфері органами державної влади, місцевого самоврядування, а також суб'єктами приватного права.

Збірка поділена на дві частини. Перша частина книги присвячена висвітленню правових позицій Уповноваженого Верховної Ради з прав людини в сфері забезпечення доступу до публічної інформації. У другій частині висвітлена судова практика щодо застосування законодавства в цій сфері. Зокрема, у збірці представлені правові позиції щодо роз'яснення терміну публічної інформації, суспільно необхідної інформації, підстав віднесення публічної інформації до інформації з обмеженим доступом, надання доступу до документа, що містить службову інформацію, доступу до інформації про розпорядження комунальним майном, висвітлюється питання неправомірності віднесення інформації про розпорядження бюджетними коштами до конфіденційної інформації та інші проблемні питання застосування законодавства в сфері реалізації права на доступ до публічної інформації.

Видання цієї збірки здійснюється в рамках реалізації Спільної програми Ради Європи та Європейського Союзу «Зміцнення інформаційного суспільства в Україні».

ЧАСТИНА ПЕРША

ПРАВОВІ ПОЗИЦІЇ УПОВНОВАЖЕНОГО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ПРАВ ЛЮДИНИ В СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОСТУПУ ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

РОЗДІЛ 1. Загальні роз'яснення щодо доступу до публічної інформації.

► **Роз'яснення щодо застосовності Закону України «Про доступ до публічної інформації» до інформації (документів), створеної (отриманої) суб'єктом владних повноважень в результаті розгляду заяви, скарги чи пропозиції, що повинна надаватись на інформаційні запити громадян України розпорядником — суб'єктом владних повноважень.**

Попку О.І.

Шановний Олександрє Ігоровичу!

На додаток до листа № 16/15-П239663.15/03-90 від 13 березня 2015 р. у відповідь на питання, чи відносяться копії документів, що були створені (отримані) під час розгляду скарги чи пропозиції, до інформації, що повинна надаватись на інформаційні запити громадян України розпорядником – суб'єктом владних повноважень в порядку Закону України «Про доступ до публічної інформації», повідомляю наступне.

Відповідно до частини другої та третьої статті 34 Конституції України кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово, або в інший спосіб, – на свій вибір. Здійснення цих прав може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

Згідно з Законом України “Про інформацію” ніхто не може обмежувати права особи у виборі форм і джерел одержання інформації, за винятком випадків, передбачених законом (частина друга статті 7).

Відповідно, Конституцією України і Законом України «Про інформацію» особі гарантується право на вибір способу, форм і джерел отримання інформації. Таке право може бути обмежене законом у визначених статтею 34 Конституції України інтересах.

Частина перша статті 3 Закону України «Про звернення громадян» визначає звернення громадян як викладені в письмовій або усній формі пропозиції (зауваження), заяви (клопотання) і скарги. Відповідно до пункту 2 частини першої статті 18 Закону України «Про звернення громадян» громадянин, який звернувся із заявою чи скаргою до органів державної влади, місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій (незалежно від форм власності), об'єднань громадян, засобів масової інформації, посадових осіб, має право, зокрема, знайомитися з матеріалами перевірки. Відповідно до частини першої статті 19 Закону України «Про звернення громадян» органи державної влади і місцевого самоврядування, підприємства,

установи, організації (незалежно від форм власності), об'єднання громадян, засоби масової інформації, їх керівники та інші посадові особи в межах своїх повноважень зобов'язані, зокрема, у разі прийняття рішення про обмеження доступу громадянина до відповідної інформації при розгляді заяви чи скарги, скласти про це мотивовану постанову.

Відповідно до академічного тлумачного словника української мови¹ «знайомитись» означає одержувати відомості про що-небудь, набувати знання, досвід у чомусь. Відповідно, вказані положення Закону України «Про звернення громадян» вказують на те, що інформація, зібрана в процесі розгляду звернення особи, не може бути обмежена в доступі для цієї особи, крім випадків, коли прийнято відповідне рішення про обмеження такого доступу. Вбачається, що Закон України «Про звернення громадян» не врегульовує порядок отримання відповідних матеріалів для ознайомлення, способу отримання відповідної інформації. Не містить він і положень, які б обмежували право особи отримати такі матеріали в спосіб на власний вибір.

Відповідно до статті 2 Закону України «Про доступ до публічної інформації» сфера дії цього Закону не поширюється на відносини у сфері звернень громадян, які регулюються спеціальним законом про звернення.

З огляду на вказане вбачається, що, оскільки відносини щодо способу, порядку отримання інформації, зібраної в процесі розгляду звернення особи, Законом України «Про звернення громадян» не врегульовуються, на ці відносини поширюються норми Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Відповідно до частини першої статті 21 Закону України «Про інформацію» та частини першої статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» інформацією з обмеженим доступом є: 1) конфіденційна інформація; 2) таємна інформація; 3) службова інформація.

Відповідно до частини другої статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» обмеження доступу до інформації здійснюється відповідно до закону при дотриманні сукупності таких вимог:

- 1) виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя;
- 2) розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам;
- 3) шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

Відповідно, органи державної влади та місцевого самоврядування можуть обмежувати доступ до інформації, зібраної в процесі розгляду звернення особи, виключно при дотриманні сукупності вимог, передбачених частиною другою статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації».

При цьому важливо, що обмеженню доступу підлягає інформація, а не документ. Якщо документ містить інформацію з обмеженим доступом, для ознайомлення надається інформація, доступ до якої необмежений. Це означає, що якщо в документі, який запитується, міститься інформація з обмеженим доступом, у відповідь на запит надається документ, з якого шляхом ретушування вилучено таку інформацію.

¹ <http://sum.in.ua/s/oznajomljudvatysja>

В контексті доступу особи до інформації, зібраної в процесі розгляду її звернення, необхідно також звертати увагу на наступне.

Згідно з пунктом 3 частини другої статті 8 Закону України «Про захист персональних даних» суб'єкт персональних даних має право на доступ до своїх персональних даних. Також, у відповідності з частиною шостою статті 16 вказаного вище Закону суб'єкт персональних даних має право на одержання будь-яких відомостей про себе у будь-якого суб'єкта відносин, пов'язаних з персональними даними, за умови надання інформації, визначеної у пункті 1 частини четвертої цієї статті, крім випадків, установлених законом. Зокрема, у запиті суб'єкта персональних даних має бути зазначено: прізвище, ім'я та по-батькові, місце проживання (місце перебування) і реквізити документа, що посвідчує особу.

Враховуючи вказане, можна дійти висновку, що на відносини з приводу отримання інформації, зібраної в процесі розгляду звернення особи, поширюються норми Закону України «Про доступ до публічної інформації». Доступ до такої інформації може бути обмежено у відповідності до частини другої статті 6 вказаного Закону. Інформаційний запит особи, за зверненням якої вказана інформація була зібрана, має бути складений з урахуванням вимог частини шостої статті 16 Закону України «Про захист персональних даних».

З повагою

В.В. Лутковська

РОЗДІЛ 2. Забезпечення доступу до публічної інформації розпорядниками інформації.

► Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Матліної М.М., адресоване Харківській обласній державній адміністрації (щодо надання копій штатних розписів комунальних закладів охорони здоров'я).

**Голові Харківської обласної
державної адміністрації
Райніну І.Л.**

ПОДАННЯ

Шановний Ігоре Львовичу!

До мене звернулась Матліна Марина Михайлівна щодо неодноразового порушення посадовими особами Харківської обласної державної адміністрації її права на інформацію.

Аналіз матеріалів, доданих до скарги, свідчить, що Матліна М.М., керуючись Законом України «Про доступ до публічної інформації», зверталась до Харківської обласної державної адміністрації, зокрема, з наступними запитами на інформацію:

- запит № 1720 (вх. 01-23/2195 від 21.05.2015 р.) щодо надання на електронну адресу копій штатних розписів комунальних закладів охорони здоров'я, підвідомчих Департаменту

охорони здоров'я Харківської обласної державної адміністрації (далі -ДОЗ ХОДА), в яких головні лікарі працюють на відсоток ставки менше 1.0;

- запит № 1731 (вх. 01-23/2206 від 21.05.2015 р.) щодо надання на електронну адресу копії штатного розпису Комунального закладу охорони здоров'я «Обласний клінічний центр урології і нефрології ім. В.І. Шаповалова».

Відповідь на запити надано листом від 26.05.2015 р. № 01-23/2195 за підписом начальника управління забезпечення доступу до публічної інформації ХОДА Ястребова Д.В., в якому зазначено, що запитувані документи знаходяться лише на паперових носіях. Також заявниці було запропоновано ознайомитися з інформацією в Департаменті охорони здоров'я Харківської обласної державної адміністрації.

- запит №1774 (вх. 01-23/2284 від 27.05.2015 р.) щодо надання на електронну адресу розрахункових листів про нарахування та виплату за рахунок бюджетних коштів заробітної плати працівниці ДОЗ ХОДА Сорокіній І.С. за період з січня по квітень 2015 року;
- запит №1775 (вх. 01-23/2285 від 27.05.2015 р.) щодо надання на електронну адресу розрахункових листів про нарахування та виплату за рахунок бюджетних коштів заробітної плати працівниці ДОЗ ХОДА Сіроштан Г.М. за період з січня по квітень 2015 року.

Відповідь на запити надано листом від 03.06.2015 р. № 01-23/2285 за підписом начальника управління забезпечення доступу до публічної інформації ХОДА Ястребова Д.В., яким заявниці відмовлено у наданні запитуваних документів у зв'язку з тим, що в них міститься інформація з обмеженим доступом (персональні дані), а також, що вони не зберігаються у друкованому вигляді. При цьому зазначено, що ознайомитися з відомостями про доходи працівників ДОЗ ХОДА можна в деклараціях про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру.

- повторний запит № 1788 (вх. 01-23/2299 від 27.05.2015 р.) щодо надання копії штатного розпису Комунального закладу охорони здоров'я «Обласний клінічний центр урології і нефрології ім. В.І. Шаповалова».

Відповідь на запит надано листом від 02.06.2015 р. № 01-23/2299 за підписом начальника управління забезпечення доступу до публічної інформації ХОДА Ястребова Д.В., яким заявниці повторно повідомлено, що запитувані документи знаходяться лише на паперових носіях та запропоновано ознайомитися з інформацією в Департаменті охорони здоров'я Харківської обласної державної адміністрації.

- запит №1773 (вх. 01-23/2283 від 27.05.2015 р.) щодо надання на електронну адресу копій документів, що містять інформацію про всі види надбавок працівниці ДОЗ ХОДА Сіроштан Г.М. за 2013 рік.

Відповідь на запит надано листом від 02.06.2015 р. № 01-23/2283 за підписом начальника управління забезпечення доступу до публічної інформації ХОДА Ястребова Д.В., яким заявниці повторно надано декларацію про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру Сіроштан Г.М.

З огляду на вказане зазначаю наступне.

Статтею 34 Конституції України передбачено, що кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово, або в інший спосіб, – на свій вибір.

Згідно з частиною другою статті 7 Закону України «Про інформацію» ніхто не може обмежувати права особи у виборі форм і джерел одержання інформації, за винятком випадків, передбачених законом.

Відповідно до частини першої статті 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Відповідно, запитувана Матліною М.М. інформація є публічною, відтак порядок доступу до неї регулюється Законом України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон).

Так, аналіз законодавства свідчить, що особа має право вибирати на власний розсуд форму копій документів, які вона запитує, а саме: письмову чи електронну.

Наявність такого права особи підтверджується також частиною п'ятою статті 19 Закону, якою, зокрема, передбачена можливість зазначення у запиті лише електронної адреси. Це свідчить про можливість обрання виключно електронної форми листування з розпорядником інформації, і, відповідно, й отримання запитуваних копій документів тільки на електронну адресу.

Крім того, статтею 5 Закону передбачено, що доступ до інформації забезпечується шляхом:

- 1) систематичного та оперативного оприлюднення інформації;
- 2) надання інформації за запитом на інформацію.

Згідно зі статтею 22 вищевказаного Закону розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту в таких випадках:

- 1) розпорядник інформації не володіє і не зобов'язаний відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит;
- 2) інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до частини другої статті 6 цього Закону;
- 3) особа, яка подала запит на інформацію, не оплатила передбачені статтею 21 цього Закону фактичні витрати, пов'язані з копіюванням або друком;
- 4) не дотримано вимог до запиту на інформацію, передбачених частиною п'ятою статті 19 цього Закону.

Наведений перелік є вичерпним і розширеному тлумаченню не підлягає. Однак у листах від 26.05.2015 р. № 01-23/2195, від 02.06.2015 р. № 01-23/2299, від 02.06.2015 р. № 01-23/2283 жодної з вищевказаних підстав не зазначено.

Таким чином, ненадання копій запитуваних документів у зв'язку з тим, що вони зберігаються в паперовому вигляді, та пропозиція начальника управління забезпечення доступу до публічної інформації Ястребова Д.В. ознайомитися з інформацією в ДОЗ ХОДА суперечить вимогам Закону України «Про доступ до публічної інформації» та Закону України «Про інформацію».

Щодо обмеження доступу до запитуваних документів у зв'язку з тим, що в них міститься конфіденційна інформація (персональні дані), звертаю увагу на наступне.

Частина перша статті 10 Закону України «Про захист персональних даних» встановлює, що використання персональних даних передбачає будь-які дії володільця щодо обробки цих даних, дії щодо їх захисту, а також дії щодо надання часткового або повного права обробки персональних даних іншим суб'єктам відносин, пов'язаних із персональними даними, що здійснюється за згодою суб'єкта персональних даних чи відповідно до закону.

Відповідно до частини першої статті 16 Закону України «Про захист персональних даних» порядок доступу третіх осіб до персональних даних, які знаходяться у володінні розпорядника публічної інформації, визначається Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Згідно з абзацом другим частини третьої статті 5 Закону України «Про захист персональних даних» не належить до інформації з обмеженим доступом інформація про отримання у будь-якій формі фізичною особою бюджетних коштів, державного чи комунального майна, крім випадків, передбачених статтею 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Згідно з частиною п'ятою статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно. Доступ до цієї інформації може бути обмежено у випадку, коли оприлюднення або надання такої інформації може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

Таким чином, надання доступу до документів про отримання та розпорядження бюджетними коштами та майном, прізвищ, імен, по-батькові фізичних осіб, які отримали комунальне та державне майно в користування чи розпорядження, є обов'язковим і здійснюється відповідно до закону, незалежно від наявності згоди суб'єкта персональних даних.

14 жовтня 2014 року Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки». В Стратегії вказується про те, що ефективний доступ до інформації, якою володіють органи публічної влади, інші суб'єкти, є важливою передумовою для запобігання корупції, виявлення та припинення корупційних діянь. **Особливе значення має інформація, яка становить суспільний інтерес, а саме – відомості про використання бюджетних коштів, розпорядження державним або комунальним майном, особисті доходи, майно, видатки та зобов'язання фінансового характеру публічних службовців. Доступ до інформації є необхідним інструментом для проведення журналістських розслідувань, стимулювання громадянської активності в антикорупційній сфері (підрозділ «доступ до інформації» Розділу 3. «Запобігання корупції»).**

Крім того, наявність в документі інформації з обмеженим доступом не є підставою для відмови у його наданні або його оприлюдненні.

Так, частиною сьомою статті 6 Закону передбачається, що обмеженню підлягає інформація, а не документ. **Якщо документ містить інформацію з обмеженим доступом, для ознайомлення надається інформація, доступ до якої необмежений.**

У такому випадку копія документа повинна надаватись у звичайному порядку, при цьому інформація, доступ до якої обмежено, вилучається шляхом ретушування.

Така позиція підтверджується також положеннями постанови Кабінету Міністрів України від 13.07.2011 р. № 740 «Про затвердження граничних норм витрат на копіювання або друк документів, що надаються за запитом на інформацію», якою передбачено граничні норми витрат за копіювання або друк копій документів будь-якого формату, якщо в документах поряд з відкритою інформацією міститься інформація з обмеженим доступом, що потребує її відокремлення, приховування тощо.

З огляду на вказане в діях начальника управління забезпечення доступу до публічної інформації ХОДА Ястребова Д.В. вбачаються ознаки порушень, адміністративна відповідальність за які передбачена частиною другою статті 2123 КУпАП.

Відповідно до пункту 81 частини першої статті 255 Кодексу України про адміністративні правопорушення уповноважені особи Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини або представники Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини мають право складати протоколи про адміністративні правопорушення, зокрема, за статтею 2123 КУпАП.

Частиною п'ятою статті 14 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» та частиною першою статті 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації» на Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини покладено функцію парламентського контролю за дотриманням права на доступ до публічної інформації.

Враховуючи вищевикладене, на підставі статті 101 Конституції України, статей 13, 14, 15, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», пункту 8-1 частини першої статті 255 КУпАП та статті 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації»,

ПРОШУ:

1. Надати Матліній М.М. відповіді на її запити № 1720 (вх. 01-23/2195 від 21.05.2015 р.), № 1731 (вх. 01-23/2206 від 21.05.2015 р.), №1774 (вх. 01-23/2284 від 27.05.2015 р.), №1775 (вх. 01-23/2285 від 27.05.2015 р.), запит № 1788 (вх. 01-23/2299 від 27.05.2015 р.), запит №1773 (вх. 01-23/2283 від 27.05.2015 р.) з урахуванням даного роз'яснення та вимог Закону України «Про доступ до публічної інформації». Надати Секретаріату Уповноваженого з прав людини копії відповідних листів та докази їх направлення (витяг з журналу реєстрації вхідної/вихідної кореспонденції, копію реєстру поштових відправлень з відбитком поштового штемпеля, скриншоти).

2. Для вирішення питання щодо притягнення до відповідальності за порушення Закону України «Про доступ до публічної інформації» забезпечити надання на бланку, що додається, обґрунтованих письмових пояснень начальника управління забезпечення доступу до публічної інформації ХОДА Ястребова Д.В. Забезпечити надання його персональних даних: дату та місце

народження, місце проживання та номер телефону, дату призначення на посаду, паспортні дані (серія, номер, ким і коли виданий) або довідку кадрової служби/витяг з особової справи та реєстраційний номер облікової картки платника податків, а також копії його посадової інструкції/положення про управління.

3. Вжити заходів для недопущення аналогічних порушень у майбутньому.

Принагідно повідомляю, що відповідно до статті 18840 КУпАП невиконання законних вимог Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини або представників Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини тягне за собою адміністративну відповідальність посадових осіб, громадян – суб'єктів підприємницької діяльності у вигляді штрафу від ста до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

З повагою

В.В. Лутковська

► Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Бабинської Н.А., адресоване Міністерству освіти і науки України (щодо надання копії контрактів за 2013– 2014 роки з керівництвом Чернівецького національного університету).

**Міністру освіти і науки України
Квіту С.М.**

ПОДАННЯ

Шановний Сергію Мироновичу!

До мене надійшла скарга Бабинської Н. А. стосовно порушення Міністерством освіти і науки України (далі – Міністерство) її права на доступ до публічної інформації.

Як вбачається зі звернення та доданих до нього матеріалів, заявниця 04 березня 2015 року направила на електронну адресу informzarpyt@mon.gov.ua, оприлюднену на офіційному веб-сайті Міністерства, запит про надання публічної інформації з проханням надати їй електронні копії контрактів за 2013-2014 роки з керівництвом Чернівецького національного університету. У своєму запиті заявниця зазначила наступні прізвища: Мельничук С.В., Петришин Р.І., Ушенко О.Г., Марусик Т.В., Марут С.Г., Верстяк В.С. При цьому Бабинська Н.А. стверджує, що Міністерством їй відмовлено у наданні запитуваних документів.

З метою повного та всебічного з'ясування обставин справи уповноваженою особою Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини було проведено перевірку за місцезнаходженням Міністерства.

Перевіркою встановлено, що згідно з інформаційною довідкою Міністерства про стан виконання документа відповідальною особою за підготовку відповіді на запит Бабинської Н.А. від 04.03.2015 р., який був зареєстрований у Міністерстві 05.03.2015 р., було визначено начальника управління роботи з персоналом та керівними кадрами Легенького М.І. При цьому відповідь за підписом Першого заступника Міністра Совсун І.Р., у якій виконавцем зазначено працівника Міністерства Бондарчука С.М., була підготовлена 23 березня 2015 року за № 1/11-

4097, що свідчить про перевищення строку, встановленого законодавством для надання відповіді на запит.

Крім того, у даному листі зазначено, що Міністерство не є розпорядником інформації щодо запитуваних копій контрактів за 2013-2014 роки стосовно всіх вказаних Бабинською Н.А. осіб, крім Мельничука С.В.

Також стосовно надання на запит Бабинської Н.А. копії контракту, укладеного з ректором Чернівецького національного університету ім. Ю.Федьковича Мельничуком С.В., у листі від 23.03.2015 р. № 1/11-4097 зазначено про неможливість надання запитуваних документів з посиленням на конфіденційність інформації.

У зв'язку з цим зазначаю наступне.

Відповідно до частини першої статті 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Відповідно до статті 20 Закону України «Про доступ до публічної інформації» розпорядник інформації має надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту. У разі, якщо запит стосується надання великого обсягу інформації або потребує пошуку інформації серед значної кількості даних, розпорядник інформації може продовжити строк розгляду запиту до 20 робочих днів з обґрунтуванням такого продовження. Про продовження строку розпорядник інформації повідомляє запитувача в письмовій формі не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту.

Згідно зі статтею 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації» розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту в таких випадках:

1) розпорядник інформації не володіє і не зобов'язаний відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит;

2) інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до частини другої статті 6 цього Закону;

3) особа, яка подала запит на інформацію, не оплатила передбачені статтею 21 цього Закону фактичні витрати, пов'язані з копіюванням або друком;

4) не дотримано вимог до запиту на інформацію, передбачених частиною п'ятою статті 19 цього Закону.

Розпорядник інформації, який не володіє запитуваною інформацією, але якому за статусом або характером діяльності відомо або має бути відомо, хто нею володіє, зобов'язаний направити цей запит належному розпоряднику з одночасним повідомленням про це запитувача. У такому разі відлік строку розгляду запиту на інформацію починається з дня отримання запиту належним розпорядником.

У відмові в задоволенні запиту на інформацію має бути зазначено:

-
- 1) прізвище, ім'я, по-батькові та посаду особи, відповідальної за розгляд запиту розпорядником інформації;
 - 2) дату відмови;
 - 3) мотивовану підставу відмови;
 - 4) порядок оскарження відмови;
 - 5) підпис.

Проте відмова у наданні копій контрактів за 2013-2014 роки Петришина Р.І., Ушенко О.Г., Марусик Т.В., Марут С.Г., Верстяк В.С. не містить обґрунтування.

Щодо ненадання копії контракту, укладеного з ректором Чернівецького національного університету ім. Ю.Федьковича Мельничуком С.В., звертаю увагу на наступне.

Частина перша статті 16 Закону України «Про захист персональних даних» передбачає, що порядок доступу третіх осіб до персональних даних, які знаходяться у володінні розпорядника публічної інформації, визначається Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Як зазначено вище, однією з підстав для відмови у наданні інформації на запит є віднесення її до інформації з обмеженим доступом відповідно до частини другої статті 6 цього Закону «Про доступ до публічної інформації». Відповідно, публічна інформація може бути обмежена в доступі лише за дотримання умов, передбачених частиною другою статті 6 вказаного Закону, а саме:

- 1) виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя;
- 2) розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам;
- 3) шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

Водночас, при визначенні, чи є запитувана інформація суспільно необхідною слід врахувати, що йдеться про контракт ректора державного університету, тобто керівника закладу, що надає освітні послуги, і юридичної особи публічного права.

Крім того, ректор державного університету, як посадова особа юридичної особи публічного права, зобов'язаний подавати щорічну декларацію особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування (згідно з частиною першою статті 45 Закону України «Про запобігання корупції» та частиною першою статті 12 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції»). Зазначена декларація містить детальну інформацію про доходи, майно, видатки і фінансові зобов'язання декларанта і є відкритою за винятком певної визначеної в законі інформації (реєстраційного номера облікової картки платника податків, місця проживання, дати народження, місцезнаходження об'єктів нерухомості).

Контракт також містить повноваження керівника, підстави для дострокового припинення контракту, тобто положення, доступ до яких сприятиме громадському контролю за діяльністю зазначеної посадової особи.

Враховуючи публічно-правовий характер посади керівника державного ВНЗ, встановлену законом відкритість інформації про його майновий стан, важливість відкритості положень контракту для здійснення громадського контролю, можна стверджувати, що більша частина контракту ректора ВНЗ становить суспільний інтерес і переважає можливу шкоду від оприлюднення такої інформації. Істотна шкода може переважати суспільний інтерес лише стосовно особистих даних керівника (адреса місця проживання, домашній телефон, податковий код чи паспортні дані тощо).

При цьому частиною сьомою статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» передбачено, що обмеженню доступу підлягає інформація, а не документ.

Відповідно, якщо документ містить інформацію з обмеженим доступом, вона підлягає вилученню з копії документа шляхом ретушування.

В додаток до вказаного зауважую, що на офіційному сайті Чернівецького національного університету ім. Ю.Федьковича за адресою http://www.chnu.edu.ua/index.php?page=ua/zaginf/02%20strukt_univ/01%20rector оприлюднено інформацію про ректора ВУЗу Мельничука С.В.

З огляду на вказане наявні ознаки порушення, а саме: ненадання інформації на запит та порушення встановленого законодавством строку розгляду інформаційного запиту, адміністративна відповідальність за які передбачена частиною другою статті 2123 КУпАП.

Крім того, у зв'язку з неодноразовими скаргами громадян на порушення Міністерством Закону України «Про доступ до публічної інформації» та з огляду на передбачену законом адміністративну відповідальність за їх вчинення, звертаю увагу на наступне.

Відповідно до усталеної судової практики відповідальність за необґрунтовану відмову у доступі до публічної інформації несе посадова особа, яка підписує відповідь запитувачу.

Продовження Міністерством практики обмеження доступу до інформації всупереч Закону України «Про доступ до публічної інформації» призведе до ініціювання процедури притягнення відповідальних осіб до адміністративної відповідальності.

Враховуючи вищевказане та з метою повного та всебічного з'ясування всіх обставин, викладених у зверненні заявниці, на підставі статті 101 Конституції України, статей 13, 15, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини»,

ПРОШУ:

1. Надати Бабинській Н.А. запитувану інформацію на її запит від 04.03.2015 р. з урахуванням наданого роз'яснення і надати Секретаріату копію відповідного листа.
2. Забезпечити надання на бланку, що додається, обґрунтованих письмових пояснень Легенького М.І. та Бондарчука С.М., як осіб відповідальних за підготовку відповіді від 23.03.2015 р. № 1/11-4097, щодо причин порушення строку розгляду інформаційного запиту Бабинської Н.А. від 04.03.2015 р.
3. Забезпечити явку вказаних осіб до Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини (м. Київ, вул. Інститутська 21/8) на 10.06.2015 р. о 16:00. Зазначеним особам при

собі необхідно мати документи, що вимагаються у п.1-2 даного листа, завірені копії своїх посадових інструкцій, паспорт громадянина України і службове посвідчення.

З повагою

В.В. Лутковська

► **Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Куклі А.А., адресоване Пенсійному фонду України (щодо інформації з пенсійної справи, листування між двома державними органами влади).**

**Голові правління
Пенсійного фонду України
Зарудному О.Б.**

ПОДАННЯ

Шановний Олексію Борисовичу!

До мене звернулась Кукля Алла Анатоліївна (далі – заявниця) зі скаргою щодо порушення Пенсійним фондом України (далі – ПФУ) її права на доступ до публічної інформації.

Як вбачається зі звернення, 26.09.2014 р., 04.12.2014 р. та 30.12.2014 р. заявниця зверталась до Пенсійного фонду України із запитом та скаргами щодо отримання копій документів, а саме копій запиту управління міжнародного співробітництва ПФУ від **03.07.2014 р. № 1699/039-14** до Міністерства соціальної політики України та відповіді Міністерства соціальної політики України від **03.10.2014 р. № 1002/039/97-14**, інформація з яких стосується її особисто.

Заявниця стверджує, що відповіді на запит від 26.09.2014 їй надано не було. У відповідь на запит від 04.12.2014 р. листом за підписом першого заступника Голови правління ПФУ М.І. Шамбіра заявницю повідомлено про те, що її запит розглянуто згідно з Законом України «Про звернення громадян», але копій запитуваних документів не надано.

У відповідь на запит від 30.12.2014 р. листом від 14.01.2015 р. № 55/К11 за підписом заступника Голови правління ПФУ Никитенко В.С. заявниці було відмовлено в наданні запитуваних документів. У відповіді вказувалось, що оскільки лист від 27.06.2014 р. № 6728/К-4, адресований Міністерству соціальної політики України, та лист від 03.10.2014 р. № 1002/039/97-14 належать до внутрішньої службової кореспонденції, запит заявниці не може бути розглянутий в порядку, передбаченому Законом України «Про доступ до публічної інформації».

З огляду на вищевказане повідомляю наступне.

Законом України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) визначено види інформації з обмеженим доступом та підстави, за якими розпорядник інформації може обмежити доступ до інформації.

Так, положення частини першої статті 9 Закону вказують, що відповідно до вимог частини третьої статті 6 Закону до службової інформації може належати така інформація: 1) що міс-

тяться в документах суб'єктів владних повноважень, які становлять внутрівідомчу службову кореспонденцію, доповідні записки, рекомендації, якщо вони пов'язані з розробкою напряму діяльності установи або здійсненням контрольних, наглядових функцій органами державної влади, процесом прийняття рішень і передують публічному обговоренню та/або прийняттю рішень; 2) зібрана в процесі оперативно-розшукової, контррозвідувальної діяльності, у сфері оборони країни, яку не віднесено до державної таємниці.

При цьому варто зауважити, що відповідність одному із зазначених пунктів не створює обов'язку автоматичного віднесення інформації до службової. Закон передбачає, що така інформація може бути віднесена до службової, але при дотриманні вимог щодо застосування «трискладового тесту», закріпленого статтею 6 Закону.

Зокрема, частиною другою статті 6 Закону передбачено, що обмеження доступу до інформації здійснюється відповідно до закону при дотриманні сукупності таких вимог:

- 1) виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя;
- 2) розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам;
- 3) шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

В той же час частиною сьомою статті 6 Закону наголошується на тому, що **обмеженню підлягає інформація, а не документ. Якщо документ містить інформацію з обмеженим доступом, для ознайомлення надається інформація, доступ до якої необмежений.**

Це означає, що у разі, якщо документ містить інформацію з обмеженим доступом, надається його копія, з якої вилучено таку інформацію. У паперових документах видалення тексту можна зробити на копії документа шляхом вилучення або ретушування частини, доступ до якої обмежено.

Такий обґрунтований висновок має надаватись розпорядником інформації в листі, яким він відмовляє у наданні запитуваної інформації з мотивів обмеження доступу до неї.

Зазначені положення цілком узгоджуються з положеннями Закону України «Про доступ до публічної інформації», зокрема статті 10, відповідно до якої розпорядники інформації, які володіють інформацією про особу, зобов'язані надавати її безперешкодно і безкоштовно на вимогу осіб, яких вона стосується, крім випадків, передбачених законом.

Згідно зі статтею 25 Закону України «Про захист персональних даних» обмеження дії статей 6, 7 і 8 цього Закону, у тому числі і щодо права доступу до інформації про себе, може здійснюватися, але таке обмеження може бути у випадках, передбачених законом, наскільки це необхідно у демократичному суспільстві в інтересах національної безпеки, економічного добробуту або захисту прав і свобод суб'єктів персональних даних чи інших осіб.

Крім того, звертаю увагу, що листування між органами державної влади не може вважатись внутрівідомчою кореспонденцією.

Відтак, вбачається, що відмова заступника Голови правління ПФУ Никитенко В.С. у наданні заявниці запитуваної інформації (документів) є необґрунтованою та такою, що не відповідає вимогам Закону.

Додатково звертаю увагу, що заявниця просила надати копію листа від **03.07.2014 р. № 1699/039-14**, адресованого Міністерству соціальної політики України. Натомість у відповідь на запит ПФУ відмовляє у наданні копії листа від **27.06.2014 р. № 6728/К-4**. Наявність запитуваного листа та порядок доступу до інформації, що в ньому міститься жодним чином не коментується.

Відповідно до пункту 81 статті 255 Кодексу України про адміністративні правопорушення уповноважені особи Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини або представники Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини можуть складати протоколи про адміністративні правопорушення, зокрема, за статтею 2123 (порушення права на інформацію та права на звернення (крім порушень права на інформацію відповідно до Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність»)).

Враховуючи вищевикладене, з метою здійснення парламентського контролю за додержанням прав і свобод людини і громадянина та всебічного встановлення обставин порушення, про яке стверджує заявниця, відповідно до статті 101 Конституції України, статті 13, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» та статті 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації»,

ПРОШУ:

1. Надати заявниці запитувану інформацію з урахуванням вказаного роз'яснення та вимог Закону.
2. Надати належним чином завірені копії вказаних запитів заявниці та відповідей на них, копії відповідних сторінок журналів реєстрації вхідної/вихідної кореспонденції.
3. Забезпечити явку посадової особи, відповідальної за підготовку відповіді на запит заявниці від 30.12.2014р., до Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини (вул. Інститутська 21/8, м. Київ) 10 березня 2015 року на 11:30 год. При собі мати паспорт громадянина України та копію посадової інструкції.

З повагою

В.В. Лутковська

► Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Кобякова В.Є., адресоване Національному банку України (щодо надання матеріалів перевірки діяльності банку, що була проведена за його заявою).

**Голові Національного банку
України
Гонтаревій В.О.**

ПОДАННЯ

Шановна Валерія Олексіївно!

До мене надійшла скарга Кобякова В.Є. від 8 листопада 2014 р. щодо порушення посадовими особами Національного банку України (далі – НБУ) законодавства України про звернення громадян.

Як вбачається зі скарги та доданих до неї матеріалів, 14 серпня 2014 р. громадянин Кобяков В.Є. звернувся із заявою щодо стверджуваного порушення комерційним банком ПАТ «Приват Банк».

18 серпня 2014 р. НБУ направив дану заяву на розгляд до Управління НБУ в Черкаській області (далі – Управління).

9 вересня 2014 р. Управління надало Кобякову В.Є. відповідь, в якій повідомлялось, що викладені скаржником факти прийнято до уваги та вони будуть включені до питань перевірок, що здійснюються уповноваженим працівником Управління.

18 вересня 2014 р. Кобяков В.Є. направив до НБУ скаргу щодо протиправних дій та бездіяльності посадових осіб Управління. У вказаній скарзі Кобяков В.Є. просив, зокрема, надати можливість ознайомитись з матеріалами перевірки заяви від 13 серпня 2014 р. та цієї скарги.

У ході подальшого листування Кобякову В.Є. листом від 22 жовтня 2014р. за підписом директора Департаменту контролю, методології та ліцензування валютних операцій НБУ Хромонової В.Д. роз'яснено, що відносини банку з клієнтом згідно із статтею 55 Закону України «Про банки і банківську діяльність» регулюються законодавством України, нормативно-правовими актами Національного банку України та угодами (договорами) між клієнтом та банком. Спірні питання між банком та його клієнтами вирішуються у судовому порядку згідно із чинним законодавством.

У листі від 16 січня 2015 р. № 28-310/9738 до Секретаріату Уповноваженого ВРУ з прав людини директор Департаменту контролю, методології та ліцензування валютних операцій Хромонова В.Д. обґрунтувала відмову скаржнику в ознайомленні з матеріалами перевірки з посиланням на статті 60 та 62 Закону України «Про банки і банківську діяльність».

З приводу цього повідомляю наступне.

Відповідно до статті 18 Закону України «Про звернення громадян» громадянин, який звернувся із заявою чи скаргою до органів державної влади, має право, зокрема, знайомитися з матеріалами перевірки. Закон України «Про звернення громадян» не визначає порядок реалізації зазначеного права. Це означає, що скаржник може самостійно обрати спосіб реалізації права на ознайомлення з матеріалами, зокрема, здійснити це в порядку, передбаченому Законом України «Про доступ до публічної інформації», тобто запросити копії матеріалів поштою.

Звертаю Вашу увагу, що правовідносини стосовно доступу особи до інформації регулюються не лише Законом України «Про банки і банківську діяльність», на положення якого посилається НБУ для обмеження доступу до інформації.

Закон України «Про доступ до публічної інформації» визначає порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес.

Відповідно до частини першої статті 1 Закону публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Відповідно до частини четвертої статті 13 Закону усі розпорядники інформації, незалежно від нормативно-правового акта, на підставі якого вони діють, при вирішенні питань щодо доступу до інформації мають керуватися цим Законом.

Таємна інформація – інформація, доступ до якої обмежується відповідно до частини другої статті 6 цього Закону, розголошення якої може завдати шкоди особі, суспільству і державі. Таємною визнається інформація, яка містить державну, професійну, банківську таємницю, таємницю досудового розслідування та іншу передбачену законом таємницю. Порядок доступу до таємної інформації регулюється цим Законом та спеціальними законами (частина перша та друга статті 8 Закону).

З огляду на вказане інформація, зібрана під час проведення перевірки за зверненням Кобякова В.Є., є публічною, оскільки створена в процесі виконання НБУ своїх повноважень, передбачених чинним законодавством, і доступ до неї регулюється положеннями Закону. При цьому положеннями Закону України «Про банки і банківську діяльність» визначається лише її статус як таємної інформації.

Розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту, зокрема, якщо інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до частини другої статті 6 цього Закону (п. 2 частини першої статті 22 Закону).

Відповідно до частини другої статті 6 Закону обмеження доступу до інформації здійснюється відповідно до закону при дотриманні сукупності таких вимог:

- 1) виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя;
- 2) розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам;
- 3) шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

Звертаю увагу, що вказані положення повторюють положення частини третьої статті 34 Конституції України, пп.1 та 2 частини другої статті 6 забезпечують застосування принципу пропорційності при обмеженні права на доступ до інформації.

З огляду на вказане вбачається, що, відмовляючи у доступі до інформації, яка відповідно до Закону України «Про банки і банківську діяльність» визначена як банківська таємниця, розпорядник інформації має вказати, якому із визначених інтересів може бути завдана істотна шкода від надання запитуваної інформації заявнику та чи переважає ця шкода суспільний інтерес в її отриманні.

Крім того, при обмеженні доступу до інформації, яка відповідно до закону визначена як таємна, необхідно враховувати наступні положення законодавства.

До інформації з обмеженим доступом не можуть бути віднесені, зокрема, відомості про факти порушення прав і свобод людини (частина четверта статті 21 Закону України «Про інформацію»). Інформація з обмеженим доступом може бути поширена, якщо вона є суспільно необхідною, тобто є предметом суспільного інтересу, і право громадськості знати цю інформацію переважає потенційну шкоду від її поширення. Предметом суспільного інтересу вважається інформація, яка, зокрема, забезпечує реалізацію конституційних прав, свобод і обов'язків; свідчить про можливість порушення прав людини, введення громадськості в оману (частини перша та друга статті 29 Закону України «Про інформацію»).

Кожна особа має право знати у період збирання інформації, але до початку її використання, які відомості про неї та з якою метою збираються, як, ким і з якою метою вони використовуються, передаються чи поширюються, крім випадків, встановлених законом; доступу до інформації про неї, яка збирається та зберігається (відповідно до пп.1 та 2 частини першої статті 10 Закону).

Розпорядники інформації, які володіють інформацією про особу, зобов'язані надавати її безперешкодно і безкоштовно на вимогу осіб, яких вона стосується, крім випадків, передбачених законом (п. 1 частини третьої статті 10 Закону).

Повертаючись до скарги заявника, зауважую, що, враховуючи те, що заявник просив ознайомитись з матеріалами, які були зібрані (створені) НБУ при перевірці його скарги на порушення банком банківського законодавства та його прав, вбачається, що ця інформація є інформацією про заявника, тобто йдеться про доступ до інформації про себе. Не виключено, що в запитуваних документах, поряд з відкритою щонайменше для заявника інформацією, також міститься інформація з обмеженим доступом, наприклад, відомості щодо банківських процедур або особисті дані контрагентів банку (крім запитувача).

У цьому контексті звертаю увагу, що обмеженню доступу підлягає інформація, а не документ. Якщо документ містить інформацію з обмеженим доступом, для ознайомлення надається інформація, доступ до якої необмежений (частина сьома статті 6 Закону). Доступ до відкритої інформації в такому випадку здійснюється шляхом надання копії документа, з якої інформація з обмеженим доступом вилучається шляхом ретушування.

З огляду на зазначене, керуючись статтею 101 Конституції України, статтями 13, 15 та 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», вимагаю забезпечити доступ заявника до матеріалів перевірки, проведеної НБУ за його скаргою, у відповідності до вимог законів України «Про звернення громадян» та «Про доступ до публічної інформації».

Про результати розгляду подання та вжиті заходи прошу повідомити невідкладно.

З повагою

Валерія Лутковська

► **Протокол та постанова суду про адміністративне правопорушення за скаргою Червакової О.В. щодо Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі (щодо надання копій рішень комісії).**

ПРОТОКОЛ про адміністративне правопорушення

«8» травня 2015 року

місто Київ

(Витяг)

До Уповноваженого Верховної Ради України 27 квітня 2015 р. надійшло депутатське звернення Першого заступника голови Комітету Верховної Ради України з питань свободи слова та інформаційної політики, народного депутата України Червакової О.В. від 24 квітня 2015 р. № 113/87 щодо порушення Національною експертною комісією України з питань захисту суспільної моралі (далі – НЕК) права на доступ до публічної інформації.

Зі змісту депутатського звернення та доданих до нього матеріалів вбачається таке.

Червакова О.В. звернулась із депутатським запитом від 18 березня 2015 р. № 113/51 до НЕК на підставі Закону України «Про доступ до публічної інформації» та Закону України «Про статус народного депутата України», зокрема, щодо отримання копій рішень НЕК за 2013 та 2014 роки, які не були оприлюднені на офіційному веб-сайті НЕК. Запит надійшов до НЕК 26.03.2015 р. за № 205/5 разом з супровідним листом № 11/10-561 від 20.03.2015 р. за підписом Голови Верховної Ради України Гройсмана В.Б.

Листом від 7 квітня 2015 р. № 289/2 за підписом (...), який виконував обов'язки Голови НЕК, було надано відповідь, згідно з якою запитуваної інформації надано не було.

Відповідно до судової практики положення Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) поширюються також на відносини з приводу доступу до інформації, що виникли в результаті направлення депутатського запиту. Так, в ухвалі Вищого адміністративного суду України від 23 січня 2014 року № К/800/53664/13 ВАСУ вказав: «те, що такий запит направлений у вигляді депутатського звернення, ніяким чином не позбавляє розпорядника запитуваної інформації обов'язку розглянути його у відповідності із вимогами Закону України «Про доступ до публічної інформації», так як першочергове значення має те, відповідно до якого нормативного акту направлений запит, а не його формальна назва».

Таким чином, оскільки в депутатському запиті народний депутат Червакова О. В. просила надати інформацію (копії рішень НЕК) та посилалась на Закон, цей запит є інформаційним запитом, який з приводу надання інформації мав розглядатись розпорядником інформації у відповідності до вимог Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Аналіз депутатського звернення потерпілої до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини та досліджених матеріалів свідчить про неправомірність ненадання інформації.

Відповідно до преамбули Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) Закон визначає порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації,

що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес.

Відповідно до частини першої статті 1 Закону – публічною інформацією є відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Пункт 1 частини першої статті 3 Закону передбачає, що гарантією забезпечення права на доступ до публічної інформації є обов'язок розпорядників інформації надавати та оприлюднювати інформацію, крім випадків, передбачених законом.

Відповідно до статті 13 Закону розпорядниками інформації для цілей цього Закону визнаються, зокрема, суб'єкти владних повноважень – органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, органи влади Автономної Республіки Крим, інші суб'єкти, що здійснюють владні управлінські функції відповідно до законодавства та рішення яких є обов'язковими для виконання.

Відповідно до частини другої статті 17 Закону України «Про захист суспільної моралі» в редакції станом на 26.10.2014 р. НЕК є постійним позавідомчим державним експертним і контролюючим органом, який діє відповідно до вказаного Закону та чинного законодавства України і є відповідальним за утвердження здорового способу життя, належного стану моральності суспільства, контролює обіг продукції і видовищних заходів сексуального чи еротичного характеру.

До обов'язків Національної комісії належить, зокрема, аналіз теле-, радіо-, відеопродукції, репертуару кінотеатрів, кіно-, відеоустановок, відеозалів, друкованої продукції засобів масової інформації, а також видовищних заходів стосовно їх відповідності вимогам чинного законодавства щодо захисту суспільної моралі; попередження розповсюдження та заборона демонстрації фільмів, програм, інформаційних матеріалів, видовищних заходів тощо, які завдають шкоди моральності суспільства (стаття 19 Закону України «Про захист суспільної моралі»).

З огляду на вказане НЕК є розпорядником інформації відповідно до п. 1 частини першої статті 13 Закону.

Відповідно до п. 10 та п. 11 Регламенту НЕК Рішення НЕК приймаються на засіданнях, які проводяться відкрито і гласно, крім випадків, коли НЕК приймає інше рішення. Гласність роботи НЕК забезпечується шляхом відкритого обговорення питань, що належать до її компетенції, у присутності запрошених осіб чи суб'єктів звернення, а також представників засобів масової інформації. У засіданні НЕК, що проводиться у формі закритих слухань, мають право брати участь особи, присутність яких при розгляді відповідного питання визнана НЕК необхідною (п. 13 Регламенту). НЕК наприкінці закритого засідання приймає рішення щодо порядку виконання і можливості оприлюднення матеріалів цього засідання (п. 14 Регламенту).

Аналіз листа від 7.04.2015 р. № 286/2 свідчить, що підставою відмови у наданні на вказаний запит запитуваної інформації (копій рішень НЕК, не оприлюднених на сайті НЕК) є те, що відповідно до п. 80 Регламенту НЕК, затвердженого рішенням НЕК від 29.10.2009 р. № 12, рішення НЕК, прийняті за результатами дослідження матеріалів, наданих органами прокуратури, іншими правоохоронними органами та судовими органами, що стосуються наявних у їх про-

вадженні справ, не оприлюднюються до завершення розгляду справи по суті. В листі повідомлялось, що з огляду на зазначене рішення, не оприлюднені на сайті НЕК, стосувались матеріалів, які розглядалися за зверненнями від правоохоронних органів. Враховуючи вимоги кримінально-процесуального законодавства, НЕК звернулась за офіційними роз'ясненнями до Міністерства внутрішніх справ України та Служби безпеки України щодо можливості оприлюднення та копіювання зазначених рішень. В міру надходження відповідей від правоохоронних органів НЕК інформуватиме народного депутата Черваковою О.В. додатково.

Надана потерпілій відповідь не містила належного обґрунтування обмеження доступу до цієї інформації відповідно до статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» (трискладовий тест).

Однак, за результатами перевірки працівниками Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, Представником Уповноваженого – начальником Управління з питань підготовки конституційних подань та дотримання права на доступ до публічної інформації Кушнір І.В., старшим інспектором відділу контролю у сфері діяльності органів державної влади Управління з питань дотримання права на інформацію та права на звернення Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини Каменєвим М.В. було встановлено, що із запитуваних народним депутатом Черваковою О.В. копій рішень є низка рішень, які не стосуються матеріалів, які розглядалися за зверненнями від вказаних правоохоронних органів. Таким чином, частина рішень, копії яких запитувались, взагалі не підпадає під обмеження щодо оприлюднення, встановлені у п. 80 Регламенту НЕК, оскільки не є такими, що прийняті за результатами дослідження матеріалів, наданих органами прокуратури, іншими правоохоронними та судовими органами. Деякі з них стосуються, зокрема, питання нагородження почесними грамотами НЕК, звітів НЕК щодо діяльності, розгляду звернень громадян тощо. Такими рішеннями, зокрема, є від 27.02.2014 р. №№ 14,19-26, 28-31, 36, від 20.03.2014 р. №№ 19,20, від 16.04.2014 №№ 11-13, від 22.05.2014 №№ 9,14-28, від 19.06.2014 р. №№ 4, 23, 24, від 10.07.2014 р. №№ 5,14,32 – 34, від 4.09.2014 №№ 81-88, 104, 106, 109-111, 120-123 та інші (див. матеріали справи).

З приводу цих рішень лист від 07.04.2015 р. № 286/2 взагалі не містить жодного обґрунтування відповідно до Закону щодо підстав обмеження доступу до інформації, що міститься в них. Більше того, більша частина із вказаних вище рішень була оприлюднена на сайті НЕК (абзац третій листа НЕК № 289/2 від 07.04.2015 р.).

Відповідно до статті 22 Закону розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту в таких випадках:

- 1) розпорядник інформації не володіє і не зобов'язаний відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит;
- 2) інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до частини другої статті 6 цього Закону;
- 3) особа, яка подала запит на інформацію, не оплатила передбачені статтею 21 цього Закону фактичні витрати, пов'язані з копіюванням або друком;
- 4) не дотримано вимог до запиту на інформацію, передбачених частиною п'ятою статті 19 цього Закону.

Відповідь розпорядника інформації про те, що інформація може бути одержана запитувачем із загальнодоступних джерел, або відповідь не по суті запиту вважається неправомірною відмовою в наданні інформації (частина друга статті 22 Закону).

Розпорядник інформації, який не володіє запитуваною інформацією, але якому за статусом або характером діяльності відомо або має бути відомо, хто нею володіє, зобов'язаний направити цей запит належному розпоряднику з одночасним повідомленням про це запитувача. У такому разі відлік строку розгляду запиту на інформацію починається з дня отримання запиту належним розпорядником (частина третя статті 22 Закону).

Відповідно до частини четвертої статті 22 Закону у відмові в задоволенні запиту на інформацію має бути зазначено:

- 1) прізвище, ім'я, по-батькові та посаду особи, відповідальної за розгляд запиту розпорядником інформації;
- 2) дату відмови;
- 3) мотивовану підставу відмови;
- 4) порядок оскарження відмови;
- 5) підпис.

Неправомірна відмова є адміністративним правопорушенням, відповідальність за яке передбачена частиною другою статті 2123 Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Особою, відповідальною за вчинення даного адміністративного правопорушення є посадова особа, яка **підписала лист від 7.04.2015 р. № 289/2.**

Приймаючи до уваги наведені обставини, в діях Першого заступника Голови Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі (...) (який діяв в якості виконувача обов'язків Голови НЕК), які виявились у неправомірній відмові народному депутату Черваковій О.В. в наданні запитуваної в депутатському запиті від 18.03.2015 р. № 113/51 інформації, вбачаються ознаки складу адміністративного правопорушення, передбаченого частиною другою статті 2123 КУпАП, а саме, неправомірна відмова в наданні інформації.

**ПОСТАНОВА
іменем України**

Справа № 761/13683/15-п
Провадження №3/761/2595/2015

02 червня 2015 року суддя Шевченківського районного суду м. Києва Мартинов Є.О., розглянувши матеріали справи про адміністративне правопорушення, що надійшли з Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, про притягнення до адміністративної відповідальності ОСОБА_1, ІНФОРМАЦІЯ_1, уродженця м. Ковель Волинської області, українця, громадянина України, з вищою освітою, працюючого на посаді Першого заступника Голови Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі, зареєстрованого за адресою: АДРЕСА_1, за частиною 2 статті 212-3 КУпАП, -

ВСТАНОВИВ:

Як вбачається з протоколу про адміністративне правопорушення від 08 травня 2015 року, 27 квітня 2015 року до Уповноваженого Верховної Ради України надійшло депутатське звернення Першого заступника голови Комітету Верховної Ради України з питань свободи слова та інформаційної політики, народного депутата України ОСОБА_3 № 113/87 від 24 квітня 2015 року про порушення Національною експертною комісією України з питань захисту суспільної моралі (далі – НЕК) права на доступ до публічної інформації. Зі змісту депутатського звернення та доданих до нього матеріалів вбачається, що ОСОБА_3 на підставі Закону України «Про доступ до публічної інформації» та Закону України «Про статус народного депутата України» звернулася до Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі з депутатським запитом № 113/51 від 18 березня 2015 року з метою отримання копій рішень НЕК за 2013 та 2014 роки, які не були оприлюднені на офіційному сайті комісії. Запит надійшов до НЕК 26 березня 2015 року за № 205/5 разом із супровідним листом № 11/10-561 від 20 березня 2015 року за підписом Голови Верховної Ради України Гройсмана В.Б. Листом Першого заступника Голови Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі ОСОБА_1, який на той час виконував обов'язки Голови Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі, № 289/2 від 07 квітня 2015 року було надано відповідь про відмову у наданні запитуваної інформації.

Враховуючи викладене, ОСОБА_1, будучи посадовою особою, порушив вимоги Закону України «Про доступ до публічної інформації», тобто вчинив адміністративне правопорушення, передбачене частиною 2 статті 212-3 КУпАП.

У судовому засіданні ОСОБА_1 свою вину у вчиненні адміністративного правопорушення визнав повністю. Крім того, його вина підтверджується матеріалами справи.

Відповідно до частини 2 статті 212-3 КУпАП порушення Закону України «Про доступ до публічної інформації», а саме: необґрунтоване віднесення інформації до інформації з обмеженим доступом, ненадання відповіді на запит на інформацію, ненадання інформації, неправомірна відмова в наданні інформації, несвоєчасне або неповне надання інформації, надання недостовірної інформації, – тягне за собою накладення штрафу на посадових осіб від двадцяти п'яти до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Дослідивши матеріали справи про адміністративне правопорушення, а саме: протокол про адміністративне правопорушення від 08 травня 2015 року, копію депутатського запиту ОСОБА_3 № 113/51 від 18 березня 2015 року, копію супровідного листа № 11/10-561 від 20 березня 2015 року за підписом Голови Верховної Ради України Гройсмана В.Б., копію відповіді виконуючого обов'язки Голови Національної комісії з питань захисту суспільної моралі ОСОБА_1 № 289/2 від 07 квітня 2015 року, приходжу до висновку, що в діях ОСОБА_1 вбачається склад адміністративного правопорушення, передбаченого частиною 2 статті 212-3 КУпАП, у зв'язку з чим він підлягає притягненню до адміністративної відповідальності у вигляді штрафу в межах санкції зазначеної статті.

На підставі викладеного та керуючись ст. 33, ч. 2 ст. 212-3, ст.ст. 307, 308 КУпАП, -

ПОСТАНОВИВ:

Визнати ОСОБА_1 винним у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого частиною 2 статті 212-3 КУпАП, і застосувати до нього адміністративне стягнення у вигляді

штрафу в розмірі двадцяти п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, що становить 425 (чотириста двадцять п'ять) грн.

Стягнути з ОСОБА_1 судовий збір на користь держави у розмірі 36 (тридцять шість) грн. 54 коп.

Штраф має бути сплачений правопорушником не пізніше як через п'ятнадцять днів з дня вручення йому постанови про накладення штрафу, а у разі оскарження або опротестування такої постанови – не пізніше як через п'ятнадцять днів з дня повідомлення про залишення скарги або протесту без задоволення.

У разі несплати правопорушником штрафу у строк, встановлений частиною 1 статті 307 КУпАП, постанова про накладення штрафу надсилається для примусового виконання до відділу державної виконавчої служби за місцем проживання, роботи правопорушника або за місцезнаходженням його майна у порядку, встановленому законом. У порядку примусового виконання постанови про стягнення штрафу за вчинення адміністративного правопорушення з правопорушника стягується подвійний розмір штрафу, визначений у відповідній статті КУпАП.

Постанова суду підлягає зверненню до виконання протягом трьох місяців з дня її винесення.

На постанову суду по справі про адміністративне правопорушення може бути подана скарга до Апеляційного суду м. Києва протягом десяти днів з дня її винесення. У разі пропуску зазначеного строку з поважних причин цей строк за заявою особи, щодо якої винесено постанову, може бути поновлено органом (посадовою особою), правомочним розглядати скаргу.

Суддя

Мартинів Є.О.

► Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Кухаренко К.М., адресоване Дубівській сільській раді Ковельського району Волинської області (щодо надання копій рішень ради про передачу земельних ділянок у власність та рішень про зміну цільового призначення земельних ділянок).

**Голові Дубівської сільської ради
Ковельського району
Волинської області
Безеці П.В.**

**ПОДАННЯ
Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини**

Шановний Павле Вікторовичу!

До мене звернулась зі скаргою Кухаренко Катерина Миколаївна (далі – скаржниця) стосовно порушення Дубівською сільською радою Ковельського району Волинської області (далі – рада) її права на доступ до публічної інформації.

Як вбачається зі скарги та доданих до неї матеріалів, скаржниця подала до ради запит від 25.02.2015 р. щодо копій рішень ради про передачу земельних ділянок, розташованих на території ради, громадянам у власність та рішень про зміну цільового призначення зазначених земельних ділянок. Листом за Вашим підписом від 10.03.2015 р. № 140 їй було відмовлено у наданні копій запитуваних документів у зв'язку з віднесенням запитованої інформації до конфіденційної.

Аналіз матеріалів скарги свідчить про неправомірність відмови в задоволенні запиту з огляду на наступне.

Відповідно до статті 2 Закону України «Про захист персональних даних» обробка персональних даних – будь-яка дія або сукупність дій, зокрема, таких як використання і поширення (розповсюдження, реалізація, передача). Аналіз положень статті 11 Закону свідчить, що обробка персональних даних може здійснюватись відповідно до закону або за згодою особи.

Аналогічні положення передбачено і частиною першою статті 16 вказаного Закону, згідно з якою «порядок доступу до персональних даних третіх осіб визначається умовами **згоди суб'єкта** персональних даних, наданої володільцю персональних даних на обробку цих даних, або **відповідно до вимог закону**».

З метою забезпечення балансу між правом особи у обмеженні доступу до інформації про себе та правом суспільства знати суспільнонеобхідну інформацію, низкою законів передбачено випадки, коли поширення персональних даних особи може здійснюватись без згоди особи. Декілька таких випадків передбачають положення статті 5 Закону України «Про захист персональних даних», відповідно до яких не належать до інформації з обмеженим доступом персональні дані, зокрема, **про отримання у будь-якій формі фізичною особою бюджетних коштів, державного чи комунального майна**, крім випадків, передбачених статтею 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Так, відповідно до частини п'ятої статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон), **не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів**, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно. При дотриманні вимог, передбачених частиною другою цієї статті, зазначене положення не поширюється на випадки, коли оприлюднення або надання такої інформації може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

Відповідно до частини одинадцятої статті 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» акти органів та посадових осіб місцевого самоврядування підлягають обов'язковому оприлюдненню та наданню за запитом відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації». Проекти актів органів місцевого самоврядування оприлюднюються в порядку, передбаченому Законом України «Про доступ до публічної інформації», крім випадків виникнення надзвичайних ситуацій та інших невідкладних випадків, передбачених законом, коли такі проекти актів оприлюднюються негайно після їх підготовки.

В актах та проектах актів органів та посадових осіб місцевого самоврядування не може бути обмежено доступ до інформації про витрати чи інше розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним чи комунальним

майном, у тому числі про умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримують ці кошти або майно, а також до іншої інформації, обмеження доступу до якої заборонено законом.

В контексті важливості необмеженого доступу до інформації про розпорядження комунальним майном звертаю увагу, що 14 жовтня 2014 р. Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки». В Стратегії вказується про те, що ефективний доступ до інформації, якою володіють органи публічної влади, інші суб'єкти, є важливою передумовою для запобігання корупції, виявлення та припинення корупційних діянь. Особливе значення має інформація, яка становить суспільний інтерес, а саме – відомості про використання бюджетних коштів, розпорядження державним або комунальним майном. Доступ до інформації є необхідним інструментом для проведення журналістських розслідувань, стимулювання громадянської активності в антикорупційній сфері (підрозділ «доступ до інформації» розділу 3. «Запобігання корупції»).

Відповідно інформація про всі дії суб'єктів владних повноважень стосовно розпорядження коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном не може бути обмежена в доступі, за винятком, коли, як зазначалось вище, таке обмеження здійснюється в інтересах національної безпеки, оборони, розслідування чи запобігання злочину.

Викладена позиція також підтверджується судовою практикою. Так, звертаю увагу на ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 12 лютого 2015 р. (справа № 369/12772/14-а), винесену за апеляційною скаргою відповідача на постанову Києво-Святошинського районного суду Київської області у справі за позовом Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини до Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради Києво-Святошинського району Київської області (далі – Петропавлівсько-Борщагівська рада) про визнання дій незаконними та зобов'язання вчинити певні дії. У вищевказаному рішенні суд погодився з висновками суду першої інстанції відносно неправомірності відмови Петропавлівсько-Борщагівської ради у наданні інформації про надання земельних ділянок громадянам в межах села Петропавлівська Борщагівка, їх цільового призначення, із зазначенням прізвищ, імен, по-батькові відповідних осіб, оскільки відповідно до чинного законодавства доступ до запитуваних відомостей та документів не може бути обмежено. Зазначеним судовим рішенням також зобов'язано Петропавлівсько-Борщагівську раду виконати вимогу за поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо надання особі вищезазначеної запитуваної інформації.

З огляду на зазначене вбачається, що інформація, що міститься в рішеннях Дубівської сільської ради про передачу земельних ділянок у власність, а також рішеннях про зміну цільового призначення земельних ділянок, наданих громадянам у власність на території Дубівської сільської ради, не може бути обмежена в доступі.

Також зазначаю, що у разі, якщо рада не володіє частиною запитуваної інформації, вона відповідно до частини третьої статті 22 Закону зобов'язана направити цей запит належному розпоряднику з одночасним повідомленням про це запитувача.

Таким чином, відмова у наданні скаржниці запитуваної інформації та віднесення її до конфіденційної є безпідставними і становить порушення законодавства про доступ до публічної інформації відповідно до пункту 7 частини першої статті 24 Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Обмеження доступу до інформації або віднесення інформації до інформації з обмеженим доступом, якщо це прямо заборонено законом, є адміністративними правопорушеннями за частиною третьою статті 212-3 КУпАП.

Відповідно до пункту 81 частини першої статті 255 КУпАП уповноважені особи Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини або представники Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини мають право складати протоколи про адміністративні правопорушення, зокрема, передбачені статтею 2123 КУпАП (порушення права на інформацію та права на звернення).

Керуючись статтями 13, 15, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», статтею 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації» та пунктом 8-1 частини першої статті 255 КУпАП,

ПРОШУ:

1. Забезпечити надання Кухаренко К.М. відповіді на запит від 25.02.2015 р. з урахуванням цього роз'яснення та вимог Закону.
2. Надати завірені копії запиту скаржниці від 25.02.2015 р. та відповіді на нього, витягів з журналу реєстрації вхідної та вихідної кореспонденції та підтверджуючі документи про направлення цієї відповіді скаржниці (документ з поштовою відміткою або інший поштовий документ).
3. З метою вирішення питання щодо необхідності складання протоколу про адміністративне правопорушення надати Ваші пояснення щодо суті вказаного правопорушення. Надати Ваші дані (дату та місце народження, місце проживання та номер телефону, дату призначення на посаду, вид, серію, номер, орган та дату видачі паспорта громадянина України).
4. Невідкладно повідомити про результати розгляду подання та вжиті заходи.

З повагою

Валерія Лутковська

► Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Супрунова Ю.К., адресоване виконавчому комітету Вінницької міської ради (щодо інформації про усі ділянки комунальної форми власності, які не надані у користування, що можуть бути використані під забудову).

**В. о. Вінницького міського голови
Моргунову С.А.**

ПОДАННЯ

Шановний Сергію Анатолійовичу!

До мене звернувся Супрунов Ю. К. щодо порушення виконавчим комітетом Вінницької міської ради (далі – виконком) його права на інформацію (копія звернення додається).

Як вбачається зі звернення та доданих до нього матеріалів, 20 березня 2015 року заявник подав до виконкому інформаційний запит про надання інформації про усі ділянки комунальної форми власності у межах м. Вінниця, які не надані у користування, що можуть бути використані під забудову, з нанесенням цих даних на графічні матеріали.

26 березня 2015 року заявнику було надано відповідь від № С-01-19096/1-00-10 за підписом начальника відділу звернень апарату Вінницької міської ради та її виконкому. У відповіді заявнику було повідомлено про неможливість надання запитуваної ним інформації у зв'язку з відсутністю повних даних інвентаризації земель міста Вінниці, а також з огляду на те, що перелік таких земельних ділянок міською радою не затверджено.

У зв'язку з цим зазначаю наступне.

Відповідно до частини першої статті 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Стаття 5 Закону України «Про доступ до публічної інформації» гарантує, що доступ до інформації забезпечується шляхом надання інформації за запитом на інформацію.

Вичерпний перелік підстав для відмови в задоволенні запиту на інформацію визначений статтею 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації». Так, пунктом 1 частини першої цієї статті визначено, що розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту у випадку, якщо він не володіє і **не зобов'язаний відповідно до його компетенції**, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит.

Повноваження виконавчих органів міських рад у сфері регулювання земельних відносин та охорони навколишнього природного середовища визначаються, зокрема, статтею 33 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні». Так, відповідно до частини першої, до їх відання належить повноваження щодо надання під забудову та для інших потреб земель, що перебувають у власності територіальних громад.

Відповідно до частини п'ятої статті 24 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» уповноважені органи з питань містобудування та архітектури і центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері земельних відносин, **забезпечують відкритість, доступність та повноту інформації про наявність на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці земель державної та комунальної власності, не наданих у користування**, що можуть бути використані під забудову, про наявність обмежень і обтяжень земельних ділянок, містобудівні умови та обмеження в містобудівному і державному земельному кадастрах. До моменту внесення відповідної інформації до містобудівного та державного земельного кадастрів виконавчий орган сільської, селищної, міської ради, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації або відповідний місцевий орган виконавчої влади **зобов'язані надавати за запитом фізичних та юридичних осіб письмову інформацію про наявність земельних ділянок, що можуть бути використані під забудову**.

Таким чином, законодавством передбачено обов'язок виконкому Вінницької міської ради володіти запитуваною заявником інформацією та надавати її у відповідь на інформаційні запити.

Викладена позиція також підтверджується судовою практикою.

Так, у постанові Донецького апеляційного адміністративного суду від 13 грудня 2011 року (справа № 2а-6127/11/0508) суд погодився з висновками суду першої інстанції про неправомірність відмови в наданні інформації про усі земельні ділянки комунальної форми власності у межах Калінінського, Куйбишевського та Київського районів м. Донецька, не наданих у користування, що можуть бути використані під забудову. У вказаному рішенні, посилаючись на вищевказане законодавство, суд дійшов висновку, що виконавчий комітет Донецької міської ради повинен мати перелік конкретних земельних ділянок, що можуть бути використані під забудову, у тому числі й шляхом їх отримання безкоштовно у власність в порядку, передбаченому Земельним кодексом України.

Виходячи із зазначеного та керуючись статтями 13, 15 і 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», статтею 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації»,

ПРОШУ:

1. Вжити заходів для створення запитуваної інформації та надання її у відповідь на інформаційний запит заявника.
2. Вжити заходів з метою недопущення аналогічних порушень в майбутньому.

Про результати розгляду прошу повідомити в термін до 20 серпня 2015 року.

З повагою

Валерія Лутковська

► Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Білоуса В.В., адресоване Департаменту транспортної інфраструктури виконавчого органу Київської міської ради (щодо надання копії договору, укладеного за результатами відкритих торгів).

**Голові Київської міської
державної адміністрації
Кличку В.В.**

ПОДАННЯ

Шановний Віталію Володимировичу!

У мене на розгляді перебуває скарга Голови Суспільно-патріотичного руху «Правда» Білоуса В.В. від 20 березня 2015 р. № 32/2015 стосовно порушення посадовими особами Департаменту транспортної інфраструктури виконавчого органу Київської міської ради (Київської

міської державної адміністрації) (далі -Департамент) його права на доступ до публічної інформації.

Як вбачається зі скарги та додатків до неї, 10 березня 2015 року скаржник надіслав запит на інформацію № 31/2015 до Департаменту стосовно надання фотокопій договору, укладеного за результатами відкритих торгів щодо «Комплексної модернізації вагонів типу «Е» та їх модифікації з впровадженням асинхронного тягового приводу на КП «Київський метрополітен» (II етап) – 50 вагонів».

Листом від 18 березня 2015 р. № 053-2160 за підписом в.о. директора виконавчого органу Київської міської ради Департаменту Шпильового І.Ф. було відмовлено у наданні запитуваної інформації через віднесення її до конфіденційної.

Звертаю Вашу увагу, що аналіз скарги та доданих до неї матеріалів свідчить про неправомірність такої відмови, а саме: містить порушення, передбачене пунктом 7 частини першої статті 24 Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон).

Повідомляю, що вся інформація, що стосується використання бюджетних коштів, повинна надаватись запитувачеві. Це положення регламентовано частиною п'ятою статті 6 Закону, згідно з якою не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно. При дотриманні вимог, передбачених частиною другою цієї статті, зазначене положення не поширюється на випадки, коли оприлюднення або надання такої інформації може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

Крім цього, така інформація становить суспільний інтерес.

Так, відповідно до Закону України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки» ефективний доступ до інформації, якою володіють органи публічної влади, інші суб'єкти, є важливою передумовою для запобігання корупції, виявлення та припинення корупційних діянь. Особливе значення має інформація, яка становить суспільний інтерес, а саме – відомості про використання публічних коштів, розпорядження державним або комунальним майном, особисті доходи, майно, видатки та зобов'язання фінансового характеру публічних службовців. Доступ до інформації є необхідним інструментом для проведення журналістських розслідувань, стимулювання громадянської активності в антикорупційній сфері.

У даному випадку зазначена інформація не може бути конфіденційною і підлягає оприлюдненню в повному обсязі. Водночас, відповідно до частини сьомої статті 6 Закону, обмеженню доступу підлягає інформація, а не документ. Якщо документ містить інформацію з обмеженим доступом, для ознайомлення надається інформація, доступ до якої необмежений.

Принагідно наголошую, що вказані дії містять ознаки складу адміністративного правопорушення, відповідальність за яке передбачена частиною другою статті 2123 Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Виходячи із вищенаведеного, керуючись статтями 13, 15, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» та статтею 17 Закону,

ПРОШУ:

- у разі небезпідставності скарги надати Білоусу В.В. запитувану ним інформацію відповідно до вимог Закону. Про результати розгляду та вжиті заходи просимо повідомити Секретаріат, а також просимо надати копії відповіді Білоусу В.В. та документів, які підтверджують направлення відповіді заявнику (з відбитком поштового штемпеля відділення зв'язку);
- керуючись пунктом 8-1 частини першої статті 255 КУпАП, просимо забезпечити явку Шпильового Івана Федоровича для надання пояснень з приводу стверджуваних порушень, а також вирішення питання складення протоколу про адміністративне правопорушення 8 травня 2015 р. об 14:00 до Секретаріату (з собою необхідно мати документ, що посвідчує особу та службове посвідчення);
- вжити заходів з метою недопущення аналогічних порушень у майбутньому.

З повагою

Валерія Лутковська

► Протокол та постанова суду про адміністративне правопорушення за скаргою Москаленка І.В. щодо Старопетрівської сільської ради Вишгородського району Київської області (щодо надання копій рішень ради)

**ПРОТОКОЛ
про адміністративне правопорушення
«11» червня 2015 року**

(Витяг)

До Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини надійшло депутатське звернення депутата Вишгородської районної ради VI скликання Москаленка Ігоря Віталійовича від 05.05.2015 р. № 01/05/15 стосовно порушення Старопетрівською сільською радою Вишгородського району Київської області його права на доступ до публічної інформації.

Зі змісту звернення та доданих до нього матеріалів вбачається таке.

Москаленко І.В., керуючись Законом України «Про доступ до публічної інформації», звернувся до Старопетрівської сільської ради Вишгородського району Київської області із запитом на отримання інформації від 19 березня 2015 р. № 11/03/15, в якому просив надати інформацію, яка становить суспільний інтерес, а саме: додатки № 1 – № 3 до рішення десятої сесії шостого скликання № 363 – 10. VI.3 від 21.11.2012 р. та копії звернень громадян згідно з додатком № 2.

Листом виконуючої обов'язки Старопетрівського сільського голови (...) від 25 березня 2015 р. № 02-10/184 потерпілому відмовлено у наданні запитуваних копій документів, оскільки вони містять інформацію з обмеженим доступом, а саме інформацію про майновий стан окремих

громадян та їх персональні дані. Також потерпілому було повідомлено, що власники земельних ділянок можуть особисто звернутися до сільської ради та отримати інформацію про те, чи містяться їх дані у зазначених додатках.

Згідно з рішенням №363 від 21.11.2012 р. додаток № 2 до нього містить інформацію про користування земельними ділянками, які знаходяться у комунальній власності (ПІБ користувачів, площа ділянок тощо).

Відповідно до судової практики положення Закону України «Про доступ до публічної інформації» поширюються також на відносини з приводу доступу до інформації, що виникли в результаті направлення запиту депутатом. Так, в ухвалі Вищого адміністративного суду України від 23 січня 2014 року № К/800/53664/13 ВАСУ вказав: «те, що такий запит направлений у вигляді депутатського звернення, ніяким чином не позбавляє розпорядника запитуваної інформації обов'язку розглянути його у відповідності із вимогами Закону України «Про доступ до публічної інформації», так як першочергове значення має те, відповідно до якого нормативного акту направлений запит, а не його формальна назва».

Виходячи із зазначеної судової практики та враховуючи те, що запит депутата Москаленка І.В. на отримання публічної інформації здійснений на підставі Закону України «Про доступ до публічної інформації» та не містить вказівки про те, що це депутатський запит, його розгляд має здійснюватися в порядку Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Аналіз звернення потерпілого до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини та досліджених матеріалів свідчить про неправомірність ненадання запитуваних документів.

Відповідно до частини одинадцятої статті 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» акти органів та посадових осіб місцевого самоврядування підлягають обов'язковому оприлюдненню та наданню за запитом відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації».

У преамбулі Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) зазначено, що даний Закон визначає порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес.

Відповідно до частини першої статті 1 Закону – публічною інформацією є відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Пункт 1 частини першої статті 3 Закону передбачає, що гарантією забезпечення права на доступ до публічної інформації є обов'язок розпорядників інформації надавати та оприлюднювати інформацію, крім випадків, передбачених законом.

Відповідно до статті 13 Закону розпорядниками інформації для цілей цього Закону визнаються, зокрема, суб'єкти владних повноважень – органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, органи влади Автономної Республіки Крим, інші суб'єкти,

що здійснюють владні управлінські функції відповідно до законодавства та рішення яких є обов'язковими для виконання.

При цьому, виконуючою обов'язки Старопетрівського сільського голови (...) потерпілому відмовлено у наданні запитуваних копій документів у зв'язку з тим, що вони містять інформацію з обмеженим доступом, а саме: інформацію про майновий стан окремих громадян та їх персональні дані.

Частина перша статті 10 Закону України «Про захист персональних даних» встановлює, що використання персональних даних передбачає будь-які дії володільця щодо обробки цих даних, дії щодо їх захисту, а також дії щодо надання часткового або повного права обробки персональних даних іншим суб'єктам відносин, пов'язаних із персональними даними, що здійснюється за згодою суб'єкта персональних даних чи відповідно до закону.

Відповідно до частини першої статті 16 Закону України «Про захист персональних даних» порядок доступу третіх осіб до персональних даних, які знаходяться у володінні розпорядника публічної інформації, визначається Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Згідно з абзацом другим частини третьої статті 5 Закону України «Про захист персональних даних» не належить до інформації з обмеженим доступом інформація про отримання у будь-якій формі фізичною особою бюджетних коштів, державного чи комунального майна, крім випадків, передбачених статтею 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Згідно з частиною п'ятою статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно. Доступ до цієї інформації може бути обмежено у випадку, коли оприлюднення або надання такої інформації може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

Таким чином, надання доступу до документів про отримання та розпорядження бюджетних коштів та майна, прізвищ, імен, по-батькові фізичних осіб, які отримали комунальне та державне майно в користування чи розпорядження, є обов'язковим і здійснюється відповідно до закону, незалежно від наявності згоди суб'єкта персональних даних.

Крім того, 14 жовтня 2014 року Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки». В Стратегії вказується про те, що ефективний доступ до інформації, якою володіють органи публічної влади, інші суб'єкти, є важливою передумовою для запобігання корупції, виявлення та припинення корупційних діянь. **Особливе значення має інформація, яка становить суспільний інтерес, а саме – відомості про використання бюджетних коштів, розпорядження державним або комунальним майном, особисті доходи, майно, видатки та зобов'язання фінансового характеру публічних службовців. Доступ до інформації є необхідним інструментом для проведення журналістських розслідувань, стимулювання громадянської активності в антикорупційній сфері (підрозділ «доступ до інформації» розділу 3. «Запобігання корупції»).**

Крім того, наявність в документі інформації з обмеженим доступом не є підставою для відмови у його наданні або його оприлюдненні.

Так, частиною сьомою статті 6 Закону передбачається, що обмеженню підлягає інформація, а не документ. Якщо документ містить інформацію з обмеженим доступом, для ознайомлення надається інформація, доступ до якої необмежений.

У такому випадку копія документа повинна надаватись у звичайному порядку, при цьому інформація, доступ до якої обмежено, вилучається шляхом ретушування.

Таким чином, відмова у наданні запитуваної потерпілим інформації суперечить вимогам частини п'ятої статті 6 Закону, а саме: є незаконним обмеженням доступу до інформації, обмеженню доступу до якої заборонено Законом.

Відповідно до статті 8 КУпАП особа, яка вчинила адміністративне правопорушення, підлягає відповідальності на підставі закону, що діє під час і за місцем вчинення правопорушення. Водночас провадження в справах про адміністративні правопорушення ведеться на підставі закону, що діє під час і за місцем розгляду справи про правопорушення.

Відтак, в таких діях (...) вбачається склад адміністративного правопорушення, передбаченого частиною третьою статті 2123 Кодексу України про адміністративні правопорушення, а саме: обмеженням доступу до інформації або віднесення інформації до інформації з обмеженим доступом, якщо це прямо заборонено Законом.

(...)

ПОСТАНОВА Іменем України

31 серпня 2015 року

м. Київ

Суддя Апеляційного суду Київської області Матюшко М.П., за участю представника **ОСОБА_1** адвоката **ОСОБА_2**, **ОСОБА_3** та **ОСОБА_4**, розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі суду в м. Києві справу про адміністративне правопорушення за апеляційною скаргою **ОСОБА_1** на постанову судді Вишгородського районного суду Київської області від 01 липня 2015 року, якою **ОСОБА_1**, **ІНФОРМАЦІЯ_1**, проживаючого за адресою **ІНФОРМАЦІЯ_2**, виконуюча обов'язки Старопетрівського сільського голови, секретаря ради, визнано винною у вчиненні адміністративного правопорушення:

- передбаченого ч. 2 ст. 212-3 КУпАП та притягнуто до адміністративної відповідальності у вигляді штрафу в сумі 425 грн. у дохід держави;
- передбаченого ч. 3 ст. 212-3 КУпАП та притягнуто до адміністративної відповідальності у вигляді штрафу в сумі 1020 грн. у дохід держави.

На підставі ст. 36 КУпАП накладено на **ОСОБА_1** адміністративне стягнення у вигляді штрафу в сумі 1020 грн. у дохід, -

ВСТАНОВИВ:

До Вишгородського районного суду Київської області 17.06.2015 року надійшли одночасно два протоколи про адміністративні правопорушення за ч. 2 ст. 212-3 КУпАП та ч. 3 ст. 212-3 щодо ОСОБА_1.

Як вбачається з протоколу про адміністративне правопорушення від 11.06.2015р. до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини надійшло депутатське звернення депутата Вишгородської районної ради VI скликання ОСОБА_3 від 05.05.2015р. №01/05/15 стосовно порушення Старопетрівською сільською радою Вишгородського району Київської області його права на доступ до публічної інформації.

Так, депутат Вишгородської районної ради VI скликання ОСОБА_3 посилався на те, що, керуючись Законом України «Про доступ до публічної інформації», він звернувся до Старопетрівської сільської ради Вишгородського району Київської області з запитом на отримання інформації від 19.03.2015р. № 13/03/15, в якому просив надати копію протоколу пленарного засідання сесії Старопетрівської сільської ради від 04.03.2015 р. та копії рішень сільської ради відповідно до нього.

Однак листом виконуючого обов'язки Старопетрівського сільського голови ОСОБА_1 від 25.03.2015р. № 02-10/185 ОСОБА_3 відмовлено у наданні запитуваних копій документів. Водночас зазначено, що копії запитуваних документів будуть надані лише після відшкодування фактичних витрат на копіювання та друк. Однак, сума коштів, що підлягають відшкодуванню, рахунок для їх внесення для оплати витрат у відповіді зазначені не були.

Зважаючи на те, що виконуючим обов'язки Старопетрівського сільського голови Вишгородського району Київської області ОСОБА_1 депутатаві Вишгородської районної ради VI скликання ОСОБА_3 не було надано запитуваних ним копій документів, водночас повідомлено про необхідність відшкодування фактичних витрат на копіювання та друк, але, разом з тим, у листі-відповіді не зазначено суму відшкодування та реквізитів рахунку для внесення коштів, Представником Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини начальником Управління з питань дотримання права на інформацію та права звернення Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини складено протокол про адміністративне правопорушення щодо ОСОБА_1 за ч. 2 ст. 212-3 КУпАП.

Крім того, як вбачається з протоколу про адміністративне правопорушення від 11.06.2015 р. до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини надійшло депутатське звернення депутата Вишгородської районної ради VI скликання ОСОБА_3 від 05.05.2015р. №01/05/15 стосовно порушення Старопетрівською сільською радою Вишгородського району Київської області його права на доступ до публічної інформації.

Так, депутат Вишгородської районної ради VI скликання ОСОБА_3 посилався на те, що, керуючись Законом України «Про доступ до публічної інформації», він звернувся до Старопетрівської сільської ради Вишгородського району Київської області з запитом на отримання інформації від 19.03.2015 р. № 11/03/15, в якому просив надати інформацію, яка становить суспільний інтерес, а саме: додатки №1-№3 до рішення десятої сесії шостого скликання № 363-10. VI.3 від 21.11.2012р. та копії звернень громадян згідно з додатком №2.

Листом виконуючого обов'язки Старопетрівського сільського голови ОСОБА_1 від 25.03.2015р. № 02-10/184 депутату Вишгородської районної ради VI скликання ОСОБА_3

було відмовлено у наданні запитуваних копій документів, оскільки вони містять інформацію з обмеженим доступом, а саме: інформацію про майновий стан окремих громадян та їх персональні дані.

Враховуючи вимоги Законів України «Про захист персональних даних», «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки», Представником уповноваженого Верховної Ради України з прав людини начальником Управління з питань дотримання права на інформацію та права звернення Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини складено протокол про адміністративне правопорушення щодо ОСОБА_1 за ч. 3 ст. 212-3 КУпАП.

На вказану постанову судді, ОСОБА_1 подала апеляційну скаргу, в якій просить скасувати постанову Вишгородського районного суду від 01.07.2015 р. щодо неї та закрити провадження по справі.

Вимоги апеляційної скарги обґрунтовані тим, що постанова, якою її притягнуто до адміністративної відповідальності винесена з порушенням норм процесуального права та неправильним застосуванням норм матеріального права, при цьому суд неповно з'ясував усі фактичні обставини справи та не дослідив і не надав належної оцінки наявним в матеріалах справи доказам та обставинам, підійшов формально до вивчення обставин справи, що потягло за собою необґрунтоване стягнення, а тому постанова суду не відповідає фактичним обставинам справи, є незаконною та необґрунтованою.

Крім того, ОСОБА_1 вказує, що в протоколах про адміністративні правопорушення зазначено дату вчинення правопорушень 25.03.2015 року. Саме з цієї дати слід відраховувати строк накладення адміністративного стягнення. Тому висновок суду першої інстанції про притягнення її до адміністративної відповідальності без урахування часу вчинення правопорушення є передчасним та не відповідає нормам процесуального права ст. 38 та п. 7 ст. 247 КУпАП.

Окрім того, ОСОБА_1 вважає, що в її діях відсутній інкримінований склад адміністративних правопорушень, оскільки згідно з п. 3 ч. 1 ст. 22 ЗУ «Про доступ до публічної інформації» розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту у випадку, якщо особа, яка подала запит на інформацію, не оплатила передбачені статтею 21 цього Закону фактичні витрати, пов'язані з копіюванням або друком. Заявник не відшкодував фактичні витрати на копіювання та друк, Старопетрівська сільська рада не мала законних передумов для задоволення поданого запиту про надання інформації.

Також апелянт вважає, що отримання потерпілим документів, а саме: додатки № 1-3 до рішення 10 сесії 6 скликання № 363 -10. VI.3 від 21.11.2012 р. та копії звернень громадян згідно з додатком №2, містять інформацію з обмеженим доступом, інформацію про майновий стан громадян та їх персональні дані, тому лише фізична особа, якої стосується конфіденційна інформація, має право вільно, на власний розсуд, визначити порядок ознайомлення з нею інших осіб, держави та органів місцевого самоврядування, а також право на збереження її у таємниці.

Крім того, ОСОБА_1 подала клопотання про поновлення строку на апеляційне оскарження постанови від 01 липня 2015 року, оскільки на вказану постанову вже була подана апеляційна скарга 09.07.2015 р. її захисником адвокатом ОСОБА_2. Ухвалою Апеляційного суду Київської області від 22.07.2015 р., повернуто апеляційну скаргу ОСОБА_2 у зв'язку з тим, що адвокатом не надано підтвердження здійснення нею адвокатської діяльності, хоча вказані обставини були перевірені в суді першої інстанції й суддею залучені всі документи про підтвердження

повноважень, які суддя вважав за необхідні. Тому просить вказані обставини врахувати, як поважні причини пропуску нею строку апеляційного оскарження.

Заслухавши доповідача, пояснення представника ОСОБА_1, адвоката ОСОБА_2 в підтримку апеляційних вимог, ОСОБА_3 та ОСОБА_4, які вважають постанову суду щодо притягнення ОСОБА_1 до адміністративної відповідальності за ч. ч. 2, 3 ст. 212-3 КУпАП законною і обґрунтованою, дослідивши матеріали справи та перевіривши доводи апеляційної скарги, приходжу до висновку, що апеляційна скарга підлягає до часткового задоволення з наступних підстав. За змістом ч.2 ст. 294 КУпАП апеляційний суд має право поновити строк для апеляційного оскарження постанови місцевого суду, якщо про це заявлено клопотання.

Враховуючи доводи апелянта про причини пропуску строку на оскарження постанови, апеляційний суд визнає їх поважними, а тому клопотання про поновлення строку на апеляційне оскарження постанови судді від 01.07.2015 року підлягає задоволенню за наведених апелянтом обставин.

Вина ОСОБА_1 у скоєнні адміністративних правопорушень за ч.ч. 2 і 3 ст. 212-3 КУпАП доведена протоколами про адміністративне правопорушення та доданими до них документами, які повно і правильно приведені у постанові, не викликають сумнівів у своїй достовірності. Твердження апелянта про відсутність у її діях складу вмієних їй адміністративних правопорушень спростовується: за ч. 2 ст. 212-3 КУпАП її ж письмовою відповіддю заявнику про несплату витрат на друк копії сесії сільської ради, в якій не вказана сума підлягаюча до сплати; а за ч. 3 ст. 212-3 КУпАП відмовою надати інформацію, враховуючи вимоги законів України «Про захист персональних даних» та «Про захист державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія на 2014-2017 роки)», за виключенням інформації про майновий стан окремих громадян та їх персональних даних.

Що стосується апеляційних вимог про закриття провадження на підставі п. 7 ст. 247 КУпАП, то вони підлягають задоволенню, оскільки з моменту складання протоколів про адміністративне правопорушення стосовно ОСОБА_1 до розгляду справи судом пройшло більше трьох місяців, внаслідок чого сплинули строки, передбачені ст. 38 КУпАП, тому постановою суду про накладення адміністративного штрафу на ОСОБА_1 підлягає скасуванню, а провадження у справі закриттю згідно з п. 7 ст. 247 КУпАП.

Керуючись ст. 294 КУпАП,-

ПОСТАНОВИ В:

Клопотання ОСОБА_1 задовольнити, поновити її строк на апеляційне оскарження постанови судді Вишгородського районного суду Київської області від 01 липня 2015 року про притягнення ОСОБА_1 до адміністративної відповідальності за ч. ч. 2, 3 ст. 212-3 КУпАП.

Апеляційну скаргу ОСОБА_1 задовольнити частково, тобто в частині закриття провадження у справі на підставі п. 7 ст. 247 КУпАП, а в частині закриття провадження на підставі п. 1 ст. 247 названого Кодексу відмовити.

Постанову судді Вишгородського районного суду Київської області від 01 липня 2015 року щодо ОСОБА_1 скасувати, а провадження у справі закрити на підставі п. 7 ст. 247 КУпАП.

Постанова є остаточною та оскарженню не підлягає.

Суддя

М.П. Матюшко

► **Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Кондрушенка І.М., адресоване виконавчому комітету Броварської міської ради Київської області (щодо безоплатного надання сканованих копій документів).**

**Броварському міському голові
Сапожку І.В.**

ПОДАННЯ

Шановний Ігоре Васильовичу!

До мене 14 січня 2015 року звернулась Громадська організація «Всеукраїнське об'єднання «Незламність» в особі голови Кондрушенка І.М. (далі – скаржник) зі скаргою щодо порушення виконавчим комітетом Броварської міської ради Київської області (далі – міська рада) права на доступ до публічної інформації.

Як вбачається зі скарги та доданих до неї матеріалів, 23 грудня 2014 р. скаржник звернувся до міської ради із запитом про доступ до публічної інформації щодо надання копій чинного Положення про порядок передачі в оренду комунального майна територіальної громади м. Бровари та Методики розрахунку і порядку використання плати за оренду комунального майна територіальної громади м. Бровари. Інформацію просив надати в електронному вигляді на електронну адресу.

Листами від 29 грудня 2014 р. № 04-01/482, № 04-01/480 за Вашим підписом заявника повідомлено, що задоволення запиту передбачає виготовлення копії документів обсягом більш як 10 сторінок, і він має відшкодувати фактичні витрати на копіювання та друк відповідно до рішення виконавчого комітету від 24 червня 2014 р. № 334 «Про затвердження розміру фактичних витрат на копіювання та друк документів, що надаються за запитом на інформацію, та порядок відшкодування цих витрат».

З огляду на вказане звертаю увагу на наступне.

Відповідно до частини другої статті 7 Закону України «Про інформацію» ніхто не може обмежувати права особи у виборі форм і джерел одержання інформації, за винятком випадків, передбачених законом.

Рішенням виконавчого комітету Броварської міської ради Київської області від 24 червня 2014 р. № 334 «Про затвердження розміру фактичних витрат на копіювання та друк документів, що надаються за запитом на інформацію та порядок відшкодування цих витрат» передбачено, що витрати містять такі складові: час, що використовується на копіювання однієї сторінки, заробітна плата, нарахування на заробітну плату, витратні матеріали (папір, тонер (картридж), електроенергія, знос засобу копіювання (друку). Водночас, ні законом, ні вищезазначеним рішенням не передбачено відшкодування за надання інформації в електронному вигляді та за сканування документів.

Відтак, відшкодування витрат на сканування документів для їх надання у формі, що вимагав заявник, не передбачено чинним законодавством України.

Відповідно, відмова у наданні скаржнику копій запитуваних документів, у зв'язку з тим, що задоволення запиту передбачає виготовлення копії документів обсягом більш як 10 сторінок,

і запитувач зобов'язаний відшкодувати фактичні витрати на копіювання та друк, є необґрунтованою.

Враховуючи вищевикладене, з метою здійснення парламентського контролю за додержанням права на доступ до публічної інформації, керуючись статтею 101 Конституції України, статтями 13-15, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» та статтею 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації», прошу надати Громадській організації «Всеукраїнське об'єднання «Незламність» в особі голови Кондрушенка І.М. запитувану інформацію з урахуванням наданого роз'яснення та вимог Закону.

Про вжиті заходи прошу повідомити невідкладно.

З повагою

Валерія Лутковська

► Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Лісовського Є.М., адресоване Іванківській сільській раді (щодо надання дозволу на здійснення відеофіксації сесій ради)

**Голові Іванківської сільської ради
Туру А.І.**

ПОДАННЯ

Шановний Анатолію Івановичу!

До мене звернувся зі скаргою Лісовський Є.М. щодо порушення Іванківською сільською радою його права на інформацію.

Як вбачається з матеріалів справи, заявник звернувся до Іванківської сільської ради із зверненням від 25 грудня 2014 р., в якому просив надати дозвіл здійснювати відеофіксацію сесій Іванківської сільської ради та дозволу розміщення даних відео в мережі Інтернет для загального доступу. Однак рішенням від 30.12.2014 р. сільська рада відмовила заявнику у задоволенні його прохання.

З огляду на вказане звертаю увагу на наступне.

Відповідно до статті 34 Конституції України кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань. Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово, або в інший спосіб, – на свій вибір.

Здійснення цих прав може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

Стаття 10 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція), яка набула чинності для України 11 вересня 1997 року, гарантує право кожного на свободу вираження поглядів. Це право включає свободу дотримуватися своїх поглядів, **одержувати** і передавати інформацію та ідеї без втручання органів державної влади і незалежно від кордонів. Здійснення цих свобод, оскільки воно пов'язане з обов'язками і відповідальністю, може підлягати таким формальностям, умовам, обмеженням або санкціям, що **встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві** в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадської безпеки, для запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я чи моралі, для захисту репутації чи прав інших осіб, для запобігання розголошенню конфіденційної інформації або для підтримання авторитету і безсторонності суду.

Європейський суд з прав людини у рішенні від 25 червня 2013 р. у справі «Молодіжна ініціатива з прав людини проти Сербії» (заява № 48135/06) підкреслює, що концепція «свободи отримувати інформацію» включає право доступу до інформації.

В окремі думці до рішення у цій справі судді Ондраш Шайо та Небойші Вучініч зауважили, що розуміння статті 10 Конвенції повинно відповідати сучасним змінам у міжнародному праві щодо свободи інформації. На їх думку, у світі, об'єднаному Інтернетом, різниця між журналістами та іншими членами суспільства зникає: всі мають право на прозорість інформації.

Відповідно до частини другої статті 7 Закону України «Про інформацію» ніхто не може обмежувати право особи у виборі форм і джерел одержання інформації, за винятком випадків, передбачених законом.

Відповідно до частини шістнадцятої статті 46 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» сесії ради проводяться гласно, із забезпеченням права кожного бути присутнім на них, крім випадків, передбачених законодавством.

Відповідно, законодавство гарантує кожному одержувати інформацію про хід засідань органу місцевого самоврядування і право вибирати форму збирання, зберігання та поширення такої інформації. Підстави для обмеження цього права мають бути передбачені законом та переслідувати одну або декілька вказаних вище цілей.

Щодо скарги Лісовського Є.М. слід відзначити, що рішення сільської ради про заборону відеофіксації сесій ради не містить посилання на норми закону, на підставі яких право скаржника на вільне збирання, зберігання та поширення інформації, було обмежено. Не зазначено також і мету такого обмеження. Крім того, аналіз цього рішення свідчить, що йдеться про абсолютну заборону відеофіксації сесій ради. При цьому вищевказане законодавство, включаючи Конституцію України, вказує на те, що реалізація відповідного права може бути обмежена в окремих виключних випадках. Абсолютна ж заборона реалізувати право на збирання і поширення інформації безперечно порушує конституційне право скаржника, передбачене статтею 34 Конституції України, а рішення Іванківської сільської ради, відповідно, є свавільним.

Керуючись статтями 13, 14, 15, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» та статтею 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації»,

ПРОШУ:

1. Довести до відома депутатів Іванківської сільської ради зміст цього подання.

2. Забезпечити невідкладний перегляд рішення ради стосовно звернення Лісовського Є.М. з урахуванням наданого роз'яснення.

2. Про результати розгляду подання та вжиті заходи повідомити невідкладно з урахуванням вимог частини третьої статті 15 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини».

З повагою

Валерія Лутковська

► Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Нікітенка П.І., адресоване Жовтневому районному суду міста Харкова (щодо інформації про стаж роботи суддів).

**Голові Жовтневого районного суду
м. Харкова
Чижиченку Д.В**

ПОДАННЯ

Шановний Денисе Володимировичу!

17 березня 2015 року до мене звернувся Нікітенко П.І. стосовно порушення Жовтневим районним судом міста Харкова його права на інформацію.

Як вбачається з матеріалів справи, заявник звернувся до Жовтневого районного суду м. Харкова з інформаційним запитом від 24 лютого 2015 р. Так, заявник просив надати інформацію про стаж роботи суддів Жовтневого районного суду м. Харкова Іванової І.В. та Шиянової Л.А. на посаді суддів.

У відповідь на запит Нікітенка П.І від 26 лютого 2015 р. листом Голови Жовтневого районного суду м. Харкова від 26 лютого 2015 р. № 05-05/Н-7/5368/15 заявника повідомлено про те, що наказом голови суду від 17 грудня 2013 р. № 06-06/100 затверджено новий перелік документів у Жовтневому районному суді м. Харкова, що містять інформацію, яка становить службову інформацію. Згідно з цим переліком запитувана інформація належить до службової і, відповідно, не підлягає наданню у відповідь на запит.

З аналізу визначення публічної інформації, яке надається в частині першій статті 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон), вбачається, що вся інформація, якою володіє суб'єкт владних повноважень, є публічною інформацією. Публічна інформація може бути обмежена у доступі, зокрема, якщо вона є службовою. Аналіз частини першої статті 9 Закону свідчить, що доступ до інформації може бути обмежено з огляду на її віднесення до службової при дотриманні двох умов:

- 1) інформація, доступ до якої обмежується, належить до визначених положеннями частини першої статті 9 Закону категорій;
- 2) дотримання вимог частини другої статті 6 Закону.

Частина перша статті 9 Закону передбачає, що відповідно до вимог частини другої статті 6 цього Закону до службової може належати така інформація:

- 1) що міститься в документах суб'єктів владних повноважень, які становлять внутрівідомчу службову кореспонденцію, доповідні записки, рекомендації, якщо вони пов'язані з роботою напряму діяльності установи або здійсненням контрольних, наглядових функцій органами державної влади, процесом прийняття рішень і передують публічному обговоренню та/або прийняттю рішень;
- 2) зібрана в процесі оперативно-розшукової, контррозвідувальної діяльності, у сфері оборони країни, яку не віднесено до державної таємниці.

Частина друга статті 6 Закону чітко вказує, що обмеження доступу до інформації здійснюється відповідно до закону при дотриманні сукупності таких вимог (трискладовий тест):

- 1) виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя;
- 2) розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам;
- 3) шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

Інших, ніж вказані вище, підстав для віднесення інформації до службової Закон не передбачає. Перелік відомостей, що становлять службову інформацію, слугує тільки орієнтиром для запитувачів щодо інформації, доступ до якої може бути обмежено, у разі дотримання всіх вимог Закону. З огляду на це Перелік не може бути єдиною підставою для обмеження доступу до інформації. Відмовляючи у доступі до інформації, розпорядник має вказати, до якої з визначених частиною першою статті 9 Закону категорій належить ця інформація. Якщо інформація не належить до жодної визначеної категорії, вона не може бути віднесена до службової.

Якщо інформація належить до категорій, визначених частиною першою статті 9, для обмеження доступу до неї розпорядник має перевірити дотримання сукупності вимог, передбачених частиною другою статті 6 Закону (застосувати трискладовий тест). Так, у відповіді розпорядник має вказати, для захисту якого інтересу доступ до інформації обмежується. Якщо такий інтерес наявний, далі розпорядник має вказати, в чому полягає істотність шкоди, що може бути завдана розголошенням цієї інформації, і чому суспільний інтерес в її отриманні не переважає шкоду від її оприлюднення. Відсутність відповіді хоча б на одне із вказаних питань означає, що законних підстав для обмеження доступу до інформації немає.

Те, що доступ до інформації може обмежуватись виключно за умов дотримання сукупності вимог, передбачених частиною другою статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації», підтверджується також положенням п. 2 частини першої статті 22 вказаного Закону. Так, відповідно до цього положення розпорядник інформації може відмовити у задоволенні запиту, якщо інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до частини другої статті 6 цього Закону.

Трискладовий тест не застосовується до інформації, обмежувати доступ до якої заборонено законом.

Відповідно до частини другої статті 5 Закону України «Про захист персональних даних», де визначено, що не є конфіденційною інформацією персональні дані, що стосуються здійснення особою, яка займає посаду, пов'язану з виконанням функцій держави або органів місцевого самоврядування, посадових або службових повноважень.

З огляду на вказане вбачається, що запитувана інформація не може відноситись до службової, оскільки не належить до жодної з категорій інформації, передбачених частиною першою статті 9 Закону. Запитувана заявником інформація про стаж роботи не може бути конфіденційною, оскільки стосується здійснення суддею своїх повноважень.

Керуючись статтями 13, 14, 15, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» та статтею 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації»,

ПРОШУ:

1) надати Нікітенку П.І. запитувану інформацію про стаж роботи суддів Жовтневого районного суду м. Харкова Іванової І.В. та Шиянової Л.А. з урахуванням цього роз'яснення та вимог Закону;

2) з метою вирішення питання про притягнення до адміністративної відповідальності надати до 12 травня 2015 р. Ваші дані: адресу місця проживання, номер телефону, дату і місце народження, паспортні дані (серію, номер паспорта громадянина України, ким і коли виданий), реєстраційного номера облікової картки платника податків.

З повагою

Валерія Лутковська

► Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Торбіч В.А., адресоване Рівненському державному гуманітарному університету (щодо відмови у задоволенні запиту в зв'язку з недотриманням вимог до оформлення запиту (відсутність підпису в електронному запиті)).

**Ректору Рівненського державного
гуманітарного університету
Постоловському Р.М.**

ПОДАННЯ

Шановний Руслане Михайловичу!

До мене звернувся Торбіч В.А. (далі – заявник) зі скаргами щодо порушення Рівненським державним гуманітарним університетом (далі – університет) його права на доступ до публічної інформації (копії додаються).

Як вбачається зі звернень, на підставі Закону України «Про доступ до публічної інформації» заявником 17 грудня 2014 року, 05 січня 2015 року та 12 січня 2015 року до університету було

направлено сім запитів щодо надання інформації. Зокрема, заявник просив надати інформацію про бюджет Рівненського державного гуманітарного університету за 2014 рік та 2013 рік; перелік усіх працівників професорсько-викладацького складу університету; інформацію про зарплати, премії, надбавки, матеріальну допомогу, інші види грошової винагороди, яку у 2014 році отримували ректор та проректори; про матеріальні ресурси, які перебувають на балансі університету; надати копії статутів університету та підпорядкованих йому навчальних закладів.

Заявник стверджував, що відповідей на запити у встановлений Законом строк не отримав.

З метою повного та всебічного з'ясування всіх обставин, викладених у зверненнях заявника, регіональному координатору по взаємодії з громадськістю Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини в Рівненській області було доручено провести відповідну перевірку.

За результатами перевірки скарг заявника було встановлено наступне.

17 грудня 2014 року, 05 січня 2015 року та 12 січня 2015 року вказані запити заявника надійшли на офіційну електронну поштову адресу університету: rectorat@rdhu.ua.

Відповідальною особою за реєстрацію вхідної кореспонденції університету, в тому числі запитів на інформацію, є секретар ректора Особа 1, яка відповідно до своєї посадової інструкції приймає та реєструє вхідну документацію, забезпечує чіткий облік одержуваної кореспонденції, здійснює її попередній розгляд, веде журнал обліку скарг, заяв, листів, які надійшли від громадян.

Однак запити заявника не були зареєстровані в журналі вхідної кореспонденції університету та не були розглянуті по суті.

У зв'язку з тим, що університетом відповідей на запити надано не було, заявник звернувся з відповідною скаргою від 21.01.2015 р. до Міністерства освіти і науки України, яка була перенаправлена останнім до університету за належністю.

Листом від 11.03.2015 р. № 01-09/202 університетом було надано запитувану заявником у вищезазначених запитах інформацію.

Особа 1, надаючи пояснення під час перевірки, повідомила, що, оскільки на електронну адресу надходили запити, які неможливо було ідентифікувати за відсутності підпису особи, реєстрацію таких запитів не було проведено. Крім того, Особа 1 зазначено, що у відповідності до Закону України «Про електронні документи та документообіг» електронний документ має містити обов'язкові реквізити документа. Для ідентифікації автора електронного документа може використовуватись електронний підпис. При цьому факт надходження запитів заявника на електронну адресу університету не заперечувався.

У зв'язку з чим зазначаю наступне.

Стаття 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) визначає перелік розпорядників публічної інформації, до яких віднесено юридичних осіб, що фінансуються з державного, місцевих бюджетів, бюджету АР Крим, – стосовно інформації щодо використання бюджетних коштів; а також осіб, що виконують делеговані повноваження суб'єктів владних повноважень згідно із законом чи договором, включаючи надання освітніх, оздоровчих, соціальних або інших державних послуг, – стосовно інформації, пов'язаної з виконанням їхніх обов'язків.

Відповідно до пункту 2.1 Статуту Рівненського державного гуманітарного університету, зареєстрованого розпорядженням міського голови м. Рівне від 30.01.2004 р. № 191-р та затвердженого Міністерством освіти і науки України 24.12.2003 р., Рівненський державний гуманітарний університет є вищим навчальним закладом державної форми власності, заснованим державою, який фінансується з державного бюджету і підпорядковується Міністерству освіти і науки України.

Основними напрямками діяльності університету є підготовка згідно з державним замовленням і договірними зобов'язаннями висококваліфікованих фахівців для освіти, культури, мистецтва, економіки і державного управління, господарства та інших напрямків (пункт 1.3. Статуту).

Фінансування університету здійснюється за рахунок коштів державного бюджету (пункт 6.4 Статуту).

Таким чином, Рівненський державний гуманітарний університет є розпорядником інформації відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації», зокрема, щодо використання бюджетних коштів, а також виконання обов'язків щодо надання освітніх, соціальних та інших державних послуг.

Звертаю увагу, що на розпорядників інформації, які не є суб'єктом владних повноважень, поширюються вимоги Закону щодо оприлюднення та надання інформації за запитами (частина 3 статті 13 Закону).

Так, розпорядник інформації має надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту. У разі, якщо запит стосується надання великого обсягу інформації або потребує пошуку інформації серед значної кількості даних, розпорядник інформації може продовжити строк розгляду запиту до 20 робочих днів з обґрунтуванням такого продовження (стаття 20 Закону).

Як вбачається з матеріалів справи, 17.12.2014 р., 05.01.2015 р. та 12.01.2015 р. заявником були направлені запити на публічну інформацію на електронну поштову адресу Рівненського державного гуманітарного університету.

Відповідно, ці запити мали бути розглянуті в порядку, передбаченому Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Відповідно до статті 19 Закону запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні. Запит на інформацію може бути індивідуальним або колективним. Запити можуть подаватися в усній, письмовій чи іншій формі (поштою, факсом, телефоном, електронною поштою) на вибір запитувача.

Письмовий запит подається в довільній формі.

Запит на інформацію має містити: 1) ім'я (найменування) запитувача, поштову адресу або адресу електронної пошти, а також номер засобу зв'язку, якщо такий є; 2) загальний опис інформації або вид, назву, реквізити чи зміст документа, щодо якого зроблено запит, якщо запитувачу це відомо; 3) підпис і дату за умови подання запиту в письмовій формі (частини п'ята статті 19 Закону).

Інших вимог до оформлення запиту на інформацію Законом не передбачено.

Таким чином, підпис запитувача інформації повинен міститись у запиті лише у разі подання запиту в письмовій формі. У разі подання запиту в електронній формі використання цифрового підпису в ньому Законом не вимагається.

Відтак, відсутність у запиті, який надісланий до розпорядника інформації в електронній формі, електронного підпису не є підставою для відмови у його реєстрації, розгляді та наданні відповіді на нього.

Крім того, стаття 22 Закону містить вичерпний перелік підстав для відмови у наданні інформації, до яких належить: 1) розпорядник інформації не володіє і не зобов'язаний відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит; 2) інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до частини другої статті 6 цього Закону; 3) особа, яка подала запит на інформацію, не оплатила передбачені статтею 21 цього Закону фактичні витрати, пов'язані з копіюванням або друком; 4) не дотримано вимог до запиту на інформацію, передбачених частиною п'ятою статті 19 цього Закону.

Частиною п'ятою вказаної статті передбачено, що відмова в задоволенні запиту на інформацію надається в письмовій формі.

Відповідно, навіть якщо запит на інформацію не відповідає вимогам Закону, розпорядник зобов'язаний надати запитувачу письмову відповідь про відмову в наданні інформації на підставі пункту 4 частини першої статті 22 Закону.

Таким чином, внаслідок того, що Особою 1 запити заявника не були зареєстровані через відсутність у них електронних підписів, заявник не отримав відповідей на них у передбачений Законом строк. Крім того, йому не було повідомлено ані про відстрочку у задоволенні його запитів, ані про обставини, які перешкоджають у їх задоволенні.

Запитувану інформацію заявнику було надано лише після його звернення із відповідною скаргою до Міністерства освіти і науки України 11.03.2015 р.

На підставі вищевикладеного, керуючись статтею 101 Конституції України та статтями 13, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», статтею 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації», прошу вжити належних заходів щодо недопущення у подальшому аналогічних порушень Рівненським державним гуманітарним університетом права на доступ до публічної інформації.

Про прийняте Вами рішення прошу проінформувати.

З повагою

Валерія Лутковська

► **Протокол про адміністративне правопорушення за скаргою Павленка В.А щодо товариства з обмеженою відповідальністю «Торговий Дім Дизайн» (надання недостовірної інформації).**

**ПРОТОКОЛ
про адміністративне правопорушення**

26 травня 2015 року

м. Київ

(Витяг)

До Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини надійшла заява потерпілого Павленка В.А. про порушення товариством з обмеженою відповідальністю «Торговий Дім Дизайн» його права на інформацію.

В ході провадження було встановлено наступне.

Потерпілий звернувся 21.01.2015 року та 04.02.2015 року до ТОВ «Торговий Дім Дизайн» із запитом на отримання інформації, в яких просив повідомити, чому раніше надана ТОВ «Торговий Дім Дизайн» інформація про наявність дозвільних документів на здійснення перевірки димовивідних та вентиляційних мереж (лист від 30.12.2014 р. № 178) суперечить інформації, наданій територіальним управлінням Державної служби гірничого нагляду та промислової безпеки України з цього ж питання (лист від 20.01.2015 р. № 01-20/50).

У відповідь на поставлене питання листом ТОВ «Торговий Дім Дизайн» від 06.03.2015 р. № 34 Павленку В.А. повідомлено, що ТОВ «Торговий Дім Дизайн» 27 лютого 2015 року отримало дозвіл Державної служби гірничого нагляду та промислової безпеки України на обслуговування димових та вентиляційних каналів.

Відповідно до статті 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» публічною є інформація, яка відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях, інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Згідно з частиною першою статті 13 даного Закону до розпорядників інформації належать, зокрема, суб'єкти господарювання, які займають домінуюче становище на ринку або наділені спеціальними чи виключними правами, або є природними монополіями, – стосовно інформації щодо умов постачання товарів, послуг та цін на них.

Відповідно до інформації, наданої листом виконавчого комітету Шосткинської міської ради Сумської області від 05.03.2015 р. № 01-44/9, ТОВ «Торговий Дім Дизайн» було визнано переможцем конкурсу на утримання та обслуговування житлового фонду міста, що відбувся 14 квітня 2014 року. Оскільки обслуговування житлового фонду міста можливе лише за перемоги у відповідному конкурсі, то ТОВ «Торговий Дім Дизайн» наділено спеціальними правами на ведення певної господарської діяльності, а саме: щодо надання житлово-комунальних послуг (в т.ч. обстеження, ремонт та чищення димарів і повітропроводів).

Проте, оскільки запит потерпілого не стосувався інформації щодо умов постачання товарів, послуг ТОВ «Торговий Дім Дизайн» та цін на них, він підлягав розгляду в порядку Закону України «Про звернення громадян».

Згідно з частиною першою статті 1 Закону України «Про звернення громадян» (далі – Закон) громадяни України мають право звернутися до органів державної влади, місцевого самоврядування, об'єднань громадян, підприємств, установ, організацій (незалежно від форм власності), засобів масової інформації, посадових осіб відповідно до їх функціональних обов'язків із зауваженнями, скаргами та пропозиціями, що стосуються їх статутної діяльності, заявою або клопотанням щодо реалізації своїх соціально-економічних, політичних та особистих прав і законних інтересів та скаргою про їх порушення.

Частиною першою статті 19 Закону передбачено обов'язок органів державної влади і місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій (незалежно від форм власності), об'єднань громадян, засобів масової інформації, їх керівників та інших посадових осіб в межах своїх повноважень об'єктивно, всебічно і вчасно перевіряти заяви чи скарги.

Відповідно до статті 2 Закону України «Про інформацію» одним із основних принципів інформаційних відносин є достовірність і повнота інформації.

Відповідно до Порядку видачі дозволів на виконання робіт підвищеної небезпеки та на експлуатацію (застосування) машин, механізмів, устаткування підвищеної небезпеки та Переліку робіт підвищеної небезпеки, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 26.10.2011 р. № 1107, здійснення такого виду діяльності, як обстеження, ремонт та чищення димарів і повітропроводів можливе лише за наявності відповідного дозволу, виданого територіальними органами Державної служби гірничого нагляду та промислової безпеки України.

При цьому, згідно з інформацією, наданою територіальним управлінням Державної служби гірничого нагляду та промислової безпеки України у Сумській області у листі від 11.03.2015 р. № 01-20/261, ТОВ «Торговий Дім Дизайн» дозвіл на виконання робіт підвищеної небезпеки, а саме: обстеження, ремонт та чищення димарів, повітропроводів, не отримувало.

Додатково на запит Представника Уповноваженого – начальника Управління з питань дотримання права на інформацію та права на звернення Державною службою гірничого нагляду та промислової безпеки України листом від 29.04.2015 р. № 2719/0/11-06/6/15 надано копію дозволу № 106.15.59, виданого 20.04.2015 р., на проведення ТОВ «Торговий Дім Дизайн» обстеження, ремонту та чищення димарів і повітропроводів. Термін дії даного дозволу – з 20 квітня 2015 року до 20 квітня 2020 року.

Таким чином, лист директора ТОВ «Торговий Дім Дизайн» Особа 1 від 06.03.2015 р. № 34 містить недостовірну інформацію щодо отримання ТОВ «Торговий Дім Дизайн» 27.02.2015 р. дозволу на проведення робіт підвищеної небезпеки.

При цьому пунктом 6.5.6 Статуту ТОВ «Торговий Дім Дизайн» передбачено, що директор уповноважений представляти товариство у взаєминах з українськими, іноземними юридичними і фізичними особами, в державних юрисдикційних органах.

Згідно з наданими 05.05.2015 р. директором ТОВ «Торговий Дім Дизайн» Особа 1 пояснень він підписав лист ТОВ «Торговий Дім Дизайн» від 06.03.2015 р. № 34, не перевіrivши викладену в ньому інформацію.

Таким чином, у діях Особа 1 наявні ознаки складу правопорушення, передбаченого ч. 6 ст. 2123 Кодексу України про адміністративні правопорушення, а саме: в порушення статті 19 Закону України «Про звернення громадян» не було здійснено всебічну та об'єктивну перевірку заяви потерпілого, наслідком чого стало надання йому недостовірної інформації.

► **Протокол про адміністративне правопорушення за скаргою Кузнецової В.М. щодо комунального підприємства «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради та постанова Павлоградського міськрайонного суду Дніпропетровської області у справі № 185/8309/15-п від 17.08.2015 (не надання інформації про надання житлово-комунальних послуг, в тому числі послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій).**

ПРОТОКОЛ про адміністративне правопорушення

14 липня 2015 року

м.Київ

(Витяг)

До Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини надійшла скарга потерпілої Кузнецової В. М. щодо порушення комунальним підприємством «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради її права на доступ до публічної інформації.

За результатами перевірки скарги потерпілої було встановлено наступне.

На підставі Закону України «Про доступ до публічної інформації» Кузнецова В.М. звернулась до комунального підприємства «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради із запитом від 20.03.2015 р. щодо надання копії договору № 2, укладеного між комунальним підприємством та Управлінням комунального господарства та будівництва Павлоградської міської ради, відповідно до якого комунальним підприємством здійснюється обслуговування будинків і споруд та прибудинкових територій; надання інформації про перелік, порядок, умови надання підприємством послуг з утримання будинку №2 по вул. Верстатобудівників м. Павлоград. В своєму запиті заявниця також просила надати інформацію щодо того, ким, в який термін та на підставі якого нормативно-правового акту України здійснюється усунення несправності покрівлі та причини проникнення атмосферної вологи (опадів) до квартири № 13 вказаного будинку; терміни проведення аварійно-відбудовних робіт з невідкладної ліквідації виявлених несправностей покрівлі вищевказаного будинку.

Листом від 17.04.2015 р. № 721/15 директором комунального підприємства «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради Особа 1 потерпілій було надано відповідь на порушені у запиті питання. Однак у наданні копії запитуваного договору було відмовлено у зв'язку з тим, що Кузнецова В.М. не є стороною у цих правовідносинах.

З метою поновлення права Кузнецової В.М. на отримання повної запитуваної інформації Представником Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини Кушнір І.В. до комунального підприємства було направлено запит від 10.06.2015 р. № 11/15-K243738.15-1/04-

134 з вимогою повторно розглянути запит Кузнецової В.М. та надати копії запитуваних документів з врахуванням роз'яснених положень Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Після чого директор комунального підприємства Особа 1 повідомила, що запит Кузнецової В.М. було повторно розглянуто та надано повторну відповідь на нього листом від 17.06.2015 р. № 1100/15 з копіями запитуваних договорів.

У зв'язку з цим зазначається наступне.

Закон України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) визначає порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес.

Як зазначалося вище, Кузнецова В.М. звернулася до комунального підприємства на підставі цього Закону, відповідно до частини першої статті 1 якого публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Таким чином, суттєвою ознакою публічної інформації у розумінні Закону України «Про доступ до публічної інформації» є її попередня фіксація. Тобто даний Закон регулює відносини щодо доступу до інформації, яка вже існує, і не вимагає у відповідь на запит створювати певну інформацію.

З огляду на вищевказане вбачається, що надання копії запитованого заявницею договору регулюється Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Що стосується інших порушених у запиті заявницею питань, то розгляд запиту в цій частині регулюється Законом України «Про звернення громадян», оскільки для надання відповіді на ці питання необхідно проводити аналіз законодавства та відповідно створити інформацію.

Статтею 13 Закону визначено перелік розпорядників публічної інформації, до яких віднесено юридичних осіб, що фінансуються з державного, місцевих бюджетів, бюджету АР Крим, – стосовно інформації щодо використання бюджетних коштів.

Таким чином, всі господарюючі суб'єкти, включаючи державні чи комунальні підприємства, установи, організації, є розпорядниками інформації стосовно розпорядження отриманих бюджетних коштів або державного чи комунального майна згідно з вказаними положеннями Закону.

Відповідно до пункту 4.1 Статуту комунального підприємства «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради, затвердженого рішенням 48 сесії Павлоградської міської ради VI скликання № 1421-48/VI від 18.12.2014 р. (далі – Статут), підприємство створене для здійснення господарської діяльності з метою отримання прибутку внаслідок задоволення законним шляхом інтересів та потреб фізичних та юридичних осіб, а також задоволення на підставі отриманого прибутку соціально-економічних інтересів Власника і членів трудового колективу підприємства.

Засновником та власником підприємства є територіальна громада міста Павлограда. Функції власника, визначені чинним законодавством та Статутом, виконує Павлоградська міська рада (пункти 3.1, 3.2 Статуту).

Таким чином, комунальне підприємство «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради належить до розпорядників інформації щодо інформації про розпорядження коштами (майном) територіальної громади міста Павлограда та коштами, отриманими з місцевого бюджету.

Крім того, відповідно до частини другої статті 13 Закону, до розпорядників інформації, зобов'язаних оприлюднювати та надавати за запитами інформацію, визначену в цій статті, у порядку, передбаченому цим Законом, прирівнюються суб'єкти господарювання, які володіють, зокрема, інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією).

Відповідно до рішення виконавчого комітету Павлоградської міської ради № 590 від 23.06.2010 р. та № 417 від 26.06.2013 р. за результатами проведення конкурсного відбору виконавцем послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій визначено комунальне підприємство «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради.

На виконання вказаних рішень між комунальним підприємством та балансоутримувачем будинків міста Павлоград Управлінням комунального господарства та будівництва виконавчого комітету Павлоградської міської ради було укладено відповідні договори.

У зв'язку з чим зазначається, що інформація щодо надання житлово-комунальних послуг, в тому числі послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій, становить суспільний інтерес. Так, для кожного члена територіальної громади, на території якої надаються такі послуги, мають значення умови та якість надання таких послуг, за які він сплачує кошти, тарифи та їх розрахунки, інформація про суб'єкта господарювання, який є їх виконавцем. Крім того, споживачі мають право знати, на підставі яких документів суб'єкт господарювання здійснює свою діяльність у сфері надання житлово-комунальних послуг на відповідній території.

Необхідність отримання такої інформації обґрунтовується, зокрема, тим, що у випадку неналежного виконання виконавцем послуг своїх зобов'язань споживач матиме можливість належним чином захистити свої права та інтереси та обґрунтувати свою позицію під час розгляду судом відповідних спорів. Крім того, отримання відповідних документів надає можливість споживачу перевірити наявність правових підстав для надання послуг визначеним суб'єктом господарювання та коло його обов'язків.

Крім того, відповідно до пункту 1.2 запитованого заявницею договору № 2 від 02.08.2010 р. на утримання житлових будинків і прибудинкових територій (далі – Договір), укладеного між Павлоградською міською радою Дніпропетровської області, комунальним підприємством «Павлограджитлосервіс» та комунальним підприємством Управління житлово-комунального господарства Павлоградської міської ради метою цього договору є забезпечення використання коштів квартиронаймачів власників квартир, кваліфікованого обслуговування, утримання та ремонту житлового фонду, його інженерного обладнання, належного санітарного стану прибудинкових територій для створення належних умов проживання мешканців будинків.

Пунктом 3.1 Договору передбачено, зокрема, що Замовник має право відмовитися повністю або частково від послуг Виконавця в разі невиконання або систематичного неякісного виконання ним робіт, обґрунтувавши причини такої відмови та попередивши Виконавця не менш як за два місяці; пред'явити Виконавцю вимогу про відшкодування збитків, завданих внаслідок незадовільного санітарного утримання території, порушення в обслуговуванні житлового фонду.

Так, незадовільне виконання робіт має місце, зокрема, коли санітарний стан будинків не завжди відповідає встановленим нормам, конструктивні елементи та інженерні системи працюють з відхиленням від заданих параметрів, житлово-комунальні послуги не відповідають нормативно-технічній документації; порушуються графіки профілактичного ремонту; від мешканців надходять обґрунтовані скарги.

З огляду на вищевказане вбачається, що правовідносини, які виникли між Замовником та Виконавцем послуг безпосередньо впливають на відносини між Виконавцем послуг та власниками квартир будинків, які обслуговуються комунальним підприємством «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради.

Відтак, запитувана Кузнецовою В.М. інформація, а саме договори, на підставі яких комунальним підприємством «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради здійснюється обслуговування будинків і споруд та прибудинкових територій, має суспільний інтерес та має бути надана відповідно до вимог Закону.

Так, розпорядник інформації має надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту. У разі, якщо запит стосується надання великого обсягу інформації або потребує пошуку інформації серед значної кількості даних, розпорядник інформації може продовжити строк розгляду запиту до 20 робочих днів з обґрунтуванням такого продовження. Про продовження строку розпорядник інформації повідомляє запитувача в письмовій формі не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту (стаття 20 Закону).

Як вбачається з матеріалів справи, потерпіла звернулась до комунального підприємства «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради із запитом 20.03.2015.

Однак копії запитуваних договорів було надано Кузнецовій В.М. лише після звернення з відповідною скаргою до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, а саме 17 червня 2015 року, тобто через 88 днів з моменту подання запиту.

Таким чином, в діях директора комунального підприємства «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради вбачається склад адміністративного правопорушення, передбаченого частиною другою статті 212-3 Кодексу України про адміністративні правопорушення, а саме: несвоєчасне надання інформації.

(...)

ПОСТАНОВА
іменем України

Справа № 185/8309/15-п

17 серпня 2015 року суддя Павлоградського міськрайонного суду Дніпропетровської області Мельник Ю.А., розглядаючи матеріали що надійшли від Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини про притягнення до адміністративної відповідальності:

ОСОБА_1, ІНФОРМАЦІЯ_1, уродженки ІНФОРМАЦІЯ_2, працюючої директором комунального підприємства «Павлограджитлосервіс», яка проживає за адресою: ІНФОРМАЦІЯ_3, ІПН НОМЕР_1, -

за вчинення правопорушення, передбаченого ст. 212-2 ч.2 Кодексу України про адміністративні правопорушення, -

В С Т А Н О В И В:

До Павлоградського міськрайонного суду Дніпропетровської області 30.07.2015 року надійшли матеріали про адміністративне правопорушення у відношенні гр. ОСОБА_1 за ч.2 ст. 212-3 КУпАП щодо порушення посадовою особою комунального підприємства «Павлограджитлосервіс» права на доступ до публічної інформації при наступних обставинах:

Так, згідно з протоколом про адміністративне правопорушення від 14.07.2015 року, головним спеціалістом відділу контролю у сфері діяльності державних органів Управління з питань додержання права на доступ до публічної інформації та права на звернення Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини ОСОБА_2 було проведено перевірку скарги потерпілої ОСОБА_3 щодо порушення КП «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради її права на доступ до публічної інформації.

На підставі Закону України «Про доступ до публічної інформації» ОСОБА_3М звернулась до комунального підприємства «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради із запитом від 20.03.2015 року щодо надання копії договору № 2, укладеного між комунальним підприємством та Управлінням комунального господарства та будівництва Павлоградської міської ради, відповідно до якого комунальним підприємством здійснюється обслуговування будинків і споруд та прибудинкових територій; надання інформації та перелік, порядок, умови надання підприємством послуг з утримання будинку №2 по вул. Верстатобудівників м. Павлоград. В своєму запиті заявниця також просила надати інформацію щодо того, ким, в який термін, та на підставі якого нормативно-правового акту України здійснюється усунення несправності покрівлі та причини проникнення атмосферної вологи (опадів) до квартири № 13 вказаного будинку; терміни проведення аварійно-відбудовних робіт з невідкладної ліквідації виявлених несправностей покрівлі вищевказаного будинку.

Листом від 17.04.2015 року за № 721/15 директором комунального підприємства «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради ОСОБА_1 потерпілій було надано відповідь на порушені у запиті питання. Однак у наданні копії запитуваного договору було відмовлено у зв'язку з тим, що ОСОБА_3 не є стороною у цих правовідносинах.

З метою поновлення права ОСОБА_3 на отримання повної запитуваної інформації Представником Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини ОСОБА_4 до комунального підприємства було направлено запит від 10.06.2015 р № 11/15-K243738.15-1/04-134 з вимогою

повторно розглянути запит ОСОБА_3 та надані копії запитуваних документів з врахуванням роз'яснених положень Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Після чого директор комунального підприємства ОСОБА_1 повідомила, що запит – ОСОБА_3 було повторно розглянуто та надано повторну відповідь на нього листом від 17.06.2015 року № 1100/15 з копіями запитуваних договорів.

Гр. ОСОБА_1 до залу судового засідання не з'явилась, належним чином була повідомлена про час та місце розгляду провадження, про що свідчить рекомендоване повідомлення про отримання судового виклику.

Вивчивши матеріали провадження, суд встановив наступне:

Закон України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) визначає порядок і здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес.

Таким чином, суттєвою ознакою публічної інформації у розумінні Закону України «Про доступ до публічної інформації» є її попередня фіксація. Тобто даний Закон регулює відносини щодо доступу до інформації, яка вже існує, і не вимагає у відповідь на запит створювати певну інформацію.

З огляду на вищевказане вбачається, що надання копії запитуваного заявницею договору регулюється Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Таким чином, всі господарючі суб'єкти, включаючи державні чи комунальні підприємства, установи, організації, є розпорядниками інформації стосовно розпорядження отриманих бюджетних коштів або державного чи комунального майна згідно з вказаними положеннями Закону.

Відповідно до пункту 4.1 Статуту комунального підприємства «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради, затвердженого рішенням 48 сесії Павлоградської міської ради VI скликання № 1421-48/VI від 18.12.2014 р. (далі – Статут), підприємство створене для здійснення господарської діяльності з метою отримання прибутку внаслідок задоволення законним шляхом інтересів та потреб фізичних та юридичних осіб, а також задоволення на підставі отриманого прибутку соціально-економічних інтересів Власника і членів трудового колективу підприємства.

Засновником та власником підприємства є територіальна громада міста Павлограда. Функції власника, визначені чинним законодавством та Статутом, виконує Павлоградська міська рада (пункти 3.1, 3.2 Статуту).

Таким чином, комунальне підприємство «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради належить до розпорядників інформації щодо інформації про розпорядження коштами (майном) територіальної громади міста Павлограда та коштами, отриманими з місцевого бюджету.

Крім того, відповідно до частини другої статті 13 Закону до розпорядників інформації, зобов'язаних оприлюднювати та надавати за запитами інформацію, визначену в цій статті, у порядку, передбаченому цим Законом, прирівнюються суб'єкти господарювання, які

володіють, зокрема, інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією).

Відповідно до рішення виконавчого комітету Павлоградської міської ради № 590 від 23.06.2010 р. та № 417 від 26.06.2013 р. за результатами проведення конкурсного відбору виконавцем послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій визначено комунальне підприємство «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради.

З огляду на вищевказане вбачається, що правовідносини, які виникли між Замовником та Виконавцем послуг, безпосередньо впливають на відносини між Виконавцем послуг та власниками квартир будинків, які обслуговуються комунальним підприємством «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради.

Відтак, запитувана ОСОБА_3 інформація, а саме договори, на підставі яких комунальним підприємством «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради здійснюється обслуговування будинків і споруд та прибудинкових територій, має суспільний інтерес та має бути надана відповідно до вимог Закону.

Так, розпорядник інформації має надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту. У разі, якщо запит стосується надання великого обсягу інформації або потребує пошуку інформації серед значної кількості даних, розпорядник інформації може продовжити строк розгляду запиту до 20 робочих днів з обґрунтуванням такого продовження. Про продовження строку розпорядник інформації повідомляє запитувача в письмовій формі не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту (стаття 20 Закону).

Як вбачається з матеріалів провадження, потерпіла звернулась до комунального підприємства «Павлограджитлосервіс» Павлоградської міської ради із запитом 20.03.2015 року.

Однак копії запитуваних договорів було надано ОСОБА_3М лише після звернення з відповідною скаргою до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, а саме 17 червня 2015 року, тобто через 88 днів з моменту подання запиту, тобто несвоєчасно.

Згідно з письмовими поясненнями гр. ОСОБА_1 остання працює на посаді директора комунального підприємства «Павлограджитлосервіс» з моменту звернення потерпілої ОСОБА_3 (20.03.2015 року) та до моменту надання останній відповіді із копіями договорів (17.07.2015 року).

На підставі викладеного, суд дійшов висновку про доведеність вини правопорушника ОСОБА_1 у вчиненні правопорушення, передбаченого ч.2 ст. 212-3 КУпАП, а саме: порушення Закону України «Про доступ до публічної інформації», а саме: несвоєчасне надання інформації.

Враховуючи характер і наслідки вчиненого правопорушення, ступінь вини, особу, яка притягується вперше до адміністративної відповідальності, суд застосовує до ОСОБА_1 адміністративне стягнення у вигляді штрафу.

У відповідності до вимог ст. 40-1 КУпАП та ст.4 Закону України «Про судовий збір» з ОСОБА_1 на користь держави необхідно стягнути судовий збір.

Керуючись ст.ст. ч.2 ст. 212-3 , 284 КУпАП, суддя, -

ПОСТАНОВИ В:

Визнати винною ОСОБА_1 у вчиненні правопорушення, передбаченого ст. 212-3 ч.2 КУпАП.

На підставі ст. 212-3 ч.2 КУпАП ОСОБА_1 притягнути до адміністративної відповідальності та накласти адміністративне стягнення у вигляді штрафу у розмірі 425 (чотириста двадцять п'ять) гривень.

Стягнути з ОСОБА_1 судовий збір у розмірі 36.54 гривень на користь держави.

Постанова може бути оскаржена протягом 10 днів з дня її винесення до Апеляційного суду Дніпропетровської області, шляхом подання апеляційної скарги через Павлоградський міськрайонний суд Дніпропетровської області.

Постанова суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо апеляційна скарга не була подана протягом десяти днів.

У разі подання апеляційної скарги, постанова, якщо вона не скасована, набирає законної сили після розгляду справи апеляційним судом.

Суддя

Ю.А. Мельник

► Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Безрученка В.С., адресоване Національному університету державної податкової служби України, та постанова Ірпінського міського суду Київської області у справі № 367/3099/15-п від 04.06.2015 (відмова у наданні доступу до внутрішньо-організаційних актів індивідуальної дії).

**В.о.ректора Національного
університету
державної податкової служби
України
Савченко Л.А.**

ПОДАННЯ

Шановна Лесю Анатоліївно!

До мене надійшла скарга Безрученка Володимира Сергійовича (далі – заявник) щодо порушення Національним університетом державної податкової служби України (далі – університет) його права на доступ до публічної інформації (копія додається).

Як вбачається зі звернення, 10 жовтня 2014 р. заявник звернувся до Університету із запитом на отримання публічної інформації, зокрема, надати зведене навчальне навантаження та картки навчального навантаження науково-педагогічних працівників кафедри управління, адміністративного права і процесу та адміністративної діяльності (далі – кафедра) за 2013-2014 та 2014-2015 навчальні роки.

У відповідь на вказаний запит Університетом було відмовлено у наданні вищезазначеної інформації, посилаючись на пункт 2 частини першої статті 15 Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон), оскільки розпорядники інформації не зобов'язані оприлюднювати внутрішньо-організаційні акти індивідуальної дії, до яких Університет відносить зведене навчальне навантаження та картки навчального навантаження науково-педагогічних працівників кафедри.

Крім того, університет посилався на пункт 1 частини першої статті 22 Закону, відповідно до якого розпорядник вправі відмовити у задоволенні запиту, якщо він не зобов'язаний відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит.

Щодо вказаного зазначаю наступне.

Закон України «Про доступ до публічної інформації» визначає порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес.

Відповідно до статті 1 Закону публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Стаття 13 Закону визначає перелік розпорядників публічної інформації, до яких віднесено юридичних осіб, що фінансуються з державного, місцевих бюджетів, бюджету АР Крим, – стосовно інформації щодо використання бюджетних коштів; а також осіб, що виконують делеговані повноваження суб'єктів владних повноважень згідно із законом чи договором, включаючи надання освітніх, оздоровчих, соціальних або інших державних послуг, – стосовно інформації, пов'язаної з виконанням їхніх обов'язків.

Університет – вищий навчальний заклад державної форми власності, засновником якого є Державна податкова служба України. Тому Університет, як розпорядник інформації, відноситься як до першої, так і до другої категорії вищезазначених суб'єктів.

Звертаю увагу, що на розпорядників інформації, які не є суб'єктом владних повноважень, поширюються вимоги Закону щодо оприлюднення та надання інформації за запитами (частина 3 статті 13 Закону).

Виняток стосовно внутрішньо-організаційних актів, зазначених в пункті 2 частини першої статті 15 Закону, наголошую, стосується лише ініціативного оприлюднення такої інформації і не звільняє розпорядника інформації від обов'язку надавати таку інформацію за запитами.

Відповідно до пункту 5 статті 6 Закону не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умов дотримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно.

Розподіл навчального навантаження стосується виконання повноважень Університету в сфері надання освітніх послуг, так як пов'язаний з організацією освітнього процесу, складанням розкладу занять, затвердженням навчального плану та встановлення обсягів часу для здійснення навчально-педагогічної діяльності працівниками кафедри, за результатами виконання якого їм нараховується та виплачується заробітна плата за рахунок коштів державного бюджету.

Відтак інформація про навчальне навантаження кафедри та інформація, яка міститься в картках навчального навантаження науково-педагогічних працівників кафедри, належать до інформації про розпорядження бюджетними коштами та безпосередньо пов'язана з виконанням обов'язків цього закладу. Тому вбачається, що така інформація є публічною і на неї поширюються вимоги Закону.

У своїй відповіді на запит Університет, як вже зазначалось вище, посилаючись на норми пункту першого частини першої статті 22 Закону, підставою для відмови у задоволенні запиту вважає відсутність обов'язку Університету відповідно до його компетенції володіти запитуваною інформацією. При цьому факт наявності таких документів Університетом не заперечувався.

Однак зауважую, що за цим положенням статті 22 правомірною буде відмова лише в разі наявності обох елементів – фактична відсутність запитуваної інформації у розпорядника і відсутність обов'язку мати таку інформацію.

З огляду на вищезазначене, вбачається, що відмова Університету є необґрунтованою та такою, що не відповідає вимогам Закону.

Таким чином, копії документів, які запитуються заявником та знаходяться у володінні Університету, відповідно до вимог Закону мають бути надані заявнику.

На підставі вищевикладеного, керуючись статтею 101 Конституції України, статтями 13, 14, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» та статтею 17 Закону, прошу надати Безрученку В.С. запитувану інформацію відповідно до вимог Закону.

Про прийняте Вами рішення прошу проінформувати.

З повагою

Валерія Лутковська

ПОСТАНОВА Іменем України

06 липня 2015 року

м. Київ

Суддя судової палати з розгляду кримінальних справ Апеляційного суду Київської області Свінціцька О.П., розглянувши у відкритому судовому засіданні справу за апеляційною скаргою ОСОБА_2 на постанову судді Ірпінського міського суду Київської області від 04 червня 2015 року,

ВСТАНОВИЛА:

Постановою судді Ірпінського міського суду Київської області від 04 червня 2015 року на ОСОБА_2, ІНФОРМАЦІЯ_1, проживаючу в АДРЕСА_1, працюючу першим проректором та в.о. ректора НУДПСУ, за вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 212-3 КУпАП, накладено адміністративне стягнення у вигляді штрафу в розмірі 600 гривень.

Згідно з постановою судді, ОСОБА_3 звернувся до Національного університету державної податкової служби України із запитом від 10.10.2014 р. №Б97/0121, у тому числі і щодо надання зведеного начального навантаження та карток навчального навантаження науково-педагогічних працівників кафедри управління, адміністративного права і процесу та адміністративної діяльності за період 2013-2014 рр. та 2014-2015 навчальні роки.

У відповідь на запит від 10.10.2014 р. листом від 16 жовтня 2014 року №3048/01-21 за підписом в.о. ректора Університету ОСОБА_2 потерпілому, крім іншого, було відмовлено у наданні вказаної інформації, посилаючись на п.2 ч.1 ст.15 Закону України «Про доступ до публічної інформації», а саме те, що розпорядники інформації не зобов'язані оприлюднювати внутрішньо-організаційні акти індивідуальної дії, до яких Університет відносить зведене навчальне навантаження карток навчального навантаження науково-педагогічних працівників кафедри.

Таким чином, своїми діями ОСОБА_2 допустила порушення Закону України «Про доступ до публічної інформації», а саме, неповне надання інформації, тобто вчинила адміністративне правопорушення, передбачене ч. 2 ст. 212-3 КУпАП.

В поданій апеляційній скарзі ОСОБА_2 просить скасувати постанову судді Ірпінського міського суду Київської області від 04 червня 2015 року про накладення на неї адміністративного стягнення у вигляді штрафу в розмірі 600 гривень та закрити провадження по справі, мотивуючи тим, що вказана справа була розглянута у її відсутність, без повідомлення її про місце і час розгляду, тобто з порушенням вимог ст. 268 КУпАП. На думку апелянта, з оскаржуваної постанови слідує, що суддя прийшов до висновку про вчинення нею адміністративного правопорушення 16 жовтня 2014 року, яке полягало у тому, що вона своїм листом від 16 жовтня 2014 року відмовила особі у наданні публічної інформації. Отже, з 16 жовтня 2014 року і до моменту розгляду справи судом 04 червня 2015 року пройшло більше семи місяців, що в свою чергу свідчить про закінчення на момент розгляду даної справи строків, передбачених ст. 38 КУпАП та виключає можливість адміністративного провадження.

Крім того, ОСОБА_2 просить поновити їй строк на апеляційне оскарження постанови суду, оскільки вона не була повідомлена про час розгляду справи і про існування постанови дізналася випадково 18 червня 2015 року. Фактично постанову суду вона отримала лише 18.06.2015 р. За таких обставин вважає, що строки на апеляційне оскарження нею було пропущено з поважних причин.

Дослідивши матеріали справи, перевіrivши доводи апеляційної скарги вважаю, що апеляційна скарга підлягає задоволенню з наступних підстав.

Відповідно до вимог ч.2 ст. 294 КУпАП апеляційний суд має право поновити строк для апеляційного оскарження постанови місцевого суду.

Наведені ОСОБА_2 причини пропуску строку на подачу апеляційної скарги визнаються судом поважними, оскільки ОСОБА_2 в судовому засіданні присутньою не була, в матеріалах справи

відсутні дані, що вона була належним чином повідомлена про день та час розгляду справи в суді першої інстанції, постанову суду отримала лише 18.06.2015 р. (а.с.22), у зв'язку з чим вважаю за необхідне поновити строк на апеляційне оскарження постанови суду від 04.06.2015 р.

Відповідно до вимог ч.7 ст. 294 КУпАП апеляційний суд переглядає справу в межах апеляційної скарги.

Відповідно до вимог ч.1 ст. 268 КУпАП справа про адміністративне правопорушення розглядається у присутності особи, яка притягається до адміністративної відповідальності. Під час відсутності цієї особи справу може бути розглянуто лише у випадках, коли є дані про своєчасне її сповіщення про час і місце розгляду справи і якщо від неї не надійшло клопотання про відкладення розгляду справи.

Як вбачається з матеріалів справи, зазначена справа була розглянута у відсутності ОСОБА_2, при цьому матеріали справи не містять будь-яких даних про те, що вона була належним чином повідомлена про час та місце розгляду справи. Розглянувши справу за відсутності правопорушника суддя допустив порушення гарантованих ст. 268 КУпАП прав ОСОБА_2, що є порушенням вимог закону, а тому доводи апеляційної скарги в цій частині є слушними.

Відповідно до ст. 38 КУпАП, якщо справи про адміністративне правопорушення підвідомчі суду (судді), стягнення може бути накладено не пізніше, як через три місяці з дня вчинення правопорушення, а при триваючому правопорушенні – не пізніше, як через три місяці з дня його виявлення.

З матеріалів справи вбачається, що правопорушення було вчинено ОСОБА_2 16.10.2014 р., а постанова про притягнення її до адміністративної відповідальності за вчинене правопорушення винесена суддею Ірпінського міського суду 04.06.2015 р.

Таким чином, суд першої інстанції, в порушення вимог ст. 38 КУпАП, наклав адміністративне стягнення на ОСОБА_2 поза межами строків зазначеної статті закону, в зв'язку з чим доводи апеляційної скарги ОСОБА_2 на незаконність накладення адміністративного стягнення в зв'язку з пропуском строку є обґрунтованими та постанова судді суду першої інстанції в цій частині підлягає скасуванню, а провадження по справі закриттю на підставі ст. 247 п. 7 КУпАП.

Керуючись ст. ст. 38, 247, 294 КУпАП,

ПОСТАНОВИЛА:

Поновити ОСОБА_2 строк на апеляційне оскарження постанови Ірпінського міського суду Київської області від 04 червня 2015 року.

Апеляційну скаргу ОСОБА_2 задовольнити.

Постанову судді Ірпінського міського суду Київської області від 04 червня 2015 року щодо ОСОБА_2 скасувати.

Провадження в справі про притягнення ОСОБА_2 до адміністративної відповідальності за ч.2 ст.212-3 КУпАП закрити на підставі ст. 247 п. 7 КУпАП у зв'язку із закінченням на момент розгляду справи строків, передбачених ст.38 КУпАП.

Постанова оскарженню не підлягає.

Суддя

О.П.Свінціцька

► Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Білоуса В.В., адресоване комунальному підприємству «Київський метрополітен» та Постанова Апеляційного суду міста Києва у справі № 33/796/945/2015 від 14.08.2014 за апеляційною скаргою голови ГО «Суспільно-патріотичний рух «Правда» на постанову судді Солом'янського районного суду м. Києва від 28 травня 2015 року (відмова у наданні інформації про розпорядження бюджетними коштами).

Начальнику
КП «Київський метрополітен»
Брагінському В.В.

ПОДАННЯ

Шановний Вікторе Володимировичу!

До мене надійшла скарга від Білоуса В.В. стосовно порушення КП «Київський метрополітен» права на доступ до публічної інформації.

Як вбачається зі скарги, скаржник звернувся до КП «Київський метрополітен» із запитом на доступ до публічної інформації від 29 січня 2015 р. № 9/2015 щодо отримання відомостей про витрачення грошових коштів в сумі 40 млн. грн., які надійшли до КП «Київський метрополітен» з місцевого бюджету, та документів, які підтверджують витрачання вказаних коштів.

Листом від 9 лютого 2015 р. № 220-70 Ви відмовили скаржнику в наданні запитуваної інформації. Дана відмова обґрунтована тим, що КП «Київський метрополітен» не є суб'єктом владних повноважень, а також не є розпорядником запитуваної інформації на підставі Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон).

Повідомляю, що аналіз скарги та відповіді свідчить про неправомірність такої відмови.

Закон визначає порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес.

Відповідно до частини 1 статті 1 Закону – публічною інформацією є відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Відповідно до п. 2 частини першої статті 13 Закону розпорядниками інформації є юридичні особи, що фінансуються з державного, місцевих бюджетів, бюджету Автономної Республіки Крим, – стосовно інформації щодо використання бюджетних коштів.

Вбачається, що такими юридичними особами є будь-які безпосередні отримувачі коштів з відповідних бюджетів, незалежно від обсягу фінансування.

Згідно з частиною другою статті 13 Закону до розпорядників інформації, зобов'язаних оприлюднювати та надавати за запитом інформацію, визначену в цій статті, у порядку, передбаченому Законом, прирівнюються суб'єкти господарювання, які володіють, зокрема, іншою інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією).

Пункт 1 частини 1 статті 3 Закону зазначає, що гарантією забезпечення права на доступ до публічної інформації є обов'язок розпорядників інформації надавати та оприлюднювати інформацію, крім випадків, передбачених законом.

Відповідно до частини 5 статті 6 Закону – не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно. При дотриманні вимог, передбачених частиною другою цієї статті, зазначене положення не поширюється на випадки, коли оприлюднення або надання такої інформації може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

14 жовтня 2014 року Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки». В Стратегії вказується про те, що ефективний доступ до інформації, якою володіють органи публічної влади, інші суб'єкти, є важливою передумовою для запобігання корупції, виявлення та припинення корупційних діянь. Особливе значення має інформація, яка становить суспільний інтерес, а саме – відомості про використання бюджетних коштів, розпорядження державним або комунальним майном, особисті доходи, майно, видатки та зобов'язання фінансового характеру публічних службовців. Доступ до інформації є необхідним інструментом для проведення журналістських розслідувань, стимулювання громадянської активності в антикорупційній сфері (підрозділ «доступ до інформації» розділу 3. «Запобігання корупції»).

Суди також дотримуються позиції, що питання розпорядження комунальним майном становить суспільний інтерес. Так, наприклад, 03.09.2014 р. Вищий адміністративний суд України постановив рішення у справі, яким підтримав позицію суду апеляційної інстанції стосовно того, що Кілійською районною радою позивачу має бути надана запитувана інформація відносно всіх осіб, які брали участь у конкурсі з приватизації відповідного комплексу будівель і споруд, а не тільки щодо переможця, оскільки це майно є комунальною власністю та становить суспільний інтерес (№ К/800/37600/14).

З огляду на вищевказане вбачається, що інформація щодо розпорядження коштами, отриманими господарюючим суб'єктом з місцевого бюджету, є суспільно необхідною інформацією. Відповідно, КП «Київський метрополітен» є розпорядником інформації відповідно до Закону стосовно розпорядження отриманих коштів з місцевого бюджету відповідно до п. 2 частини першої та частини другої статті 13 Закону.

Частиною п'ятою статті 14 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» та частиною першою статті 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації» на Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини покладено функцію парламентського контролю за дотриманням права на доступ до публічної інформації. Відповідно до пункту 11 статті 13 Закону Уповноважений має право, зокрема, направляти у відповідні органи акти реагування Уповноваженого у разі виявлення порушень прав і свобод людини і громадянина для вжиття цими органами заходів.

Відповідно до частини третьої статті 15 Закону подання Уповноваженого з прав людини – акт, який вноситься Уповноваженим з прав людини до органів державної влади, їх посадовим і

службовим особам для вжиття відповідних заходів у місячний строк щодо усунення виявлених порушень прав і свобод людини і громадянина.

Керуючись статтями 13, 15, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» та статтею 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації» прошу надати Білоусу В.В. запитувану інформацію та надіслати копії відповіді разом із документами, що підтверджують її направлення поштою, до Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Про результати розгляду подання та вжиті заходи прошу повідомити з урахуванням вимог частини третьої статті 15 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини».

З повагою

Валерія Лутковська

ПОСТАНОВА Іменем України

Справа № 33/796/945/2015

Суддя судової палати з розгляду кримінальних справ Апеляційного суду міста Києва Новов С.О., розглянувши матеріали адміністративної справи за апеляційною скаргою голови ГО «Суспільно-патріотичний рух «Правда» ОСОБА_2 на постанову судді Солом'янського районного суду м. Києва від 28 травня 2015 року,

В С Т А Н О В И В:

Відповідно до постанови судді Солом'янського районного суду м. Києва від 28 травня 2015 року, провадження у справі про притягнення начальника Комунального підприємства «Київський метрополітен»

ОСОБА_3, який народився ІНФОРМАЦІЯ_2 в м. Києві, проживаючого за адресою: АДРЕСА_1, до адміністративної відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 212-3 КупАП – закрите, за відсутністю в його діях складу адміністративного правопорушення.

Зазначеною постановою суддя встановив, що, як вбачається з протоколу про адміністративне правопорушення від 14 квітня 2015 року, до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини надійшла скарга голови ГО «Суспільно-патріотичний рух «Правда» ОСОБА_2 від 13.02.2015 року щодо порушення КП «Київський метрополітен» права на доступ до публічної інформації.

У протоколі про адміністративне правопорушення зазначено, що ОСОБА_2, як голова ГО «Суспільно-патріотичний рух «Правда» звернувся до КП «Київський метрополітен» із запитом на доступ до публічної інформації щодо отримання відомостей про витрачання даним підприємством 40 000 000 грн., які надійшли з місцевого бюджету, та копій документів, які підтверджують витрачання цих коштів.

Листом від 09.02.2015 № 220-Н начальник КП «Київський метрополітен» ОСОБА_3, посилаючись на відповідні пункти ст. 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації», відмовив ОСОБА_2 в наданні запитуваної інформації.

Таким чином, як зазначено в протоколі про адміністративне правопорушення, ОСОБА_3, як начальник КП «Київський метрополітен», вчинив адміністративне правопорушення, передбачене ч. 2 ст. 212-3 КУпАП, а саме: неправомірно відмовив у наданні інформації.

Дослідивши надані матеріали, суддя Криворот О.О. дійшла висновку, що протокол про адміністративне правопорушення щодо ОСОБА_3 від 14.04.2015 складений безпідставно, матеріали справи не містять жодного доказу його вини в порушенні Закону України «Про надання інформації», а тому в його діях відсутній склад адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 212-3 КУпАП.

Не погоджуючись із зазначеним судовим рішенням Голова ГО «Суспільно-патріотичний рух «Правда» ОСОБА_2, як потерпілий, подав апеляційну скаргу, в якій просить: скасувати постанову суду від 28 травня 2015 року щодо ОСОБА_3; встановити, що в його діях наявний склад адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 212-3 КУпАП та закрити провадження у справі у зв'язку із закінченням на момент розгляду справи про адміністративне правопорушення строків, передбачених ст. 38 цього Кодексу. Одночасно ОСОБА_2 подав клопотання про поновлення строку на оскарження постанови судді у справі про адміністративне правопорушення.

В обґрунтування поданої скарги апелянт посилається на те, що висновки, зроблені суддею, не відповідають матеріалам справи, що призвело до прийняття неправомірної постанови.

Зокрема, як зазначається у скарзі ОСОБА_2, листом № 220-Н від 09 лютого 2015 року, Начальник КП «Київський метрополітен» ОСОБА_3 відмовив у наданні інформації, що запитувалась ним, як Головою ГО «Суспільно-патріотичний рух «Правда», посилаючись на те, що згідно зі ст. 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» КП «Київський метрополітен» не є суб'єктом владних повноважень, а також не є розпорядником інформації стосовно інформації, що запитується.

Однак, як вважає апелянт, посилаючись на відповідні норми вказаного вище закону, Начальник КП «Київський метрополітен» ОСОБА_3, який підписав цю відмову, порушив право на інформацію, яка є відкритою, що прямо заборонено законом, а тому в його діях є ознаки правопорушення, передбаченого ст. 212-3 КУпАП.

Під час розгляду справи суддею, представники ОСОБА_3 намагались довести відсутність поданого запиту, зазначаючи про те, що оскаржувана відповідь надавалась на інший запит. Разом з тим вказані доводи не заслуговують на увагу, оскільки в самій відповіді мається посилення на запит, який був доданий до протоколу про адміністративне правопорушення.

З огляду на зазначене, в апеляційній скарзі робиться висновок про те, що постанову судді прийнята без ретельного вивчення матеріалів справи та базується лише на доводах представників особи, що притягується до відповідальності.

Обґрунтовуючи клопотання про поновлення строку на оскарження постанови судді у справі про адміністративне правопорушення, апелянт посилається на те, що він, як потерпілий, до суду не викликався та не був повідомлений про час і місце розгляду справи.

Про прийняте судом рішення він, ОСОБА_2, дізнався лише 13 липня, після отримання листа від Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Перевіривши матеріали адміністративної справи та доводи апеляційної скарги, апеляційний суд м. Києва дійшов наступних висновків.

По-перше, апеляційний суд вважає можливим поновити ОСОБА_2 строк на оскарження постанови судді у справі про адміністративне правопорушення, оскільки обставини, наведені в його клопотанні, дозволяють зробити висновок про те, що цей строк було пропущено з поважних причин.

По-друге, що стосується самої апеляційної скарги, то вона також підлягає задоволенню, виходячи з наступних підстав.

Так, як вбачається зі змісту ч. 2 ст. 212-3 КУпАП, вона встановлює адміністративну відповідальність за порушення Закону України «Про доступ до публічної інформації» (надалі – Закону), а саме: необґрунтоване віднесення інформації до інформації з обмеженим доступом, ненадання відповіді на запит на інформацію, ненадання інформації, неправомірна відмова в наданні інформації, несвоєчасне або неповне надання інформації, надання недостовірної інформації.

Тобто серед порушень Закону України «Про доступ до публічної інформації», які тягнуть за собою адміністративну відповідальність, є також неправомірна відмова в наданні публічної інформації, під якою, згідно зі ст. 1 цього Закону, розуміється відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Відповідно до ст. 12 вказаного Закону, суб'єктами відносин у сфері доступу до публічної інформації є: запитувачі інформації – фізичні, юридичні особи, об'єднання громадян без статусу юридичної особи та розпорядники інформації – суб'єкти, визначені у ст. 13 цього Закону, якими, зокрема, визнаються не тільки суб'єкти владних повноважень, а й юридичні особи, що фінансуються з державного, місцевих бюджетів, – стосовно інформації щодо використання бюджетних коштів.

Як вбачається з протоколу про адміністративне правопорушення від 14 квітня 2015 року, складеного уповноваженою на те особою, суть порушення, у зв'язку з яким було складено цей протокол, полягає в тому, що листом від 09 лютого 2015 року № 220-Н Начальник КП «Київський метрополітен» ОСОБА_3 відмовив потерпілому в наданні запитованої інформації, обґрунтувавши це тим, що КП «Київський метрополітен» не є суб'єктом владних повноважень, а також не є розпорядником запитованої інформації на підставі Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Враховуючи наведені вище вимоги закону, а також оцінивши зміст протоколу про адміністративне правопорушення та листа Начальника КП «Київський метрополітен» ОСОБА_3, яким останній, як керівник юридичної особи, що фінансується з місцевого бюджету, відмовив запитувачу інформації – Голові ГО «Суспільно-патріотичний рух «Правда» ОСОБА_2, у наданні інформації щодо використання бюджетних коштів, апеляційний суд вважає, що висновок судді про безпідставність складеного протоколу та відсутність в матеріалах справи доказів вини ОСОБА_3 у порушенні Закону України «Про доступ до публічної інформації», а не Закону

України «Про надання інформації», як помилково зазначив суд у своїй постанові, не може бути визнаний обґрунтованим, оскільки він не ґрунтується на вимогах відповідного закону та наявних у справі доказах, головним з яких, поряд із відповідним протоколом, є лист Начальника КП «Київський метрополітен» ОСОБА_3 від 09 лютого 2015 року № 220-Н, яким останній безпідставно та всупереч вимогам закону відмовив у наданні запитуваної інформації, посилаючись на те, що не є розпорядником цієї інформації.

Більше того, незважаючи на те, що відмова у задоволенні запиту на інформацію була надана в письмовій формі, за своїм змістом вона не повною мірою відповідала вимогам ч. 4 ст. 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації», оскільки в ній не було зазначено: прізвище, ім'я, по-батькові та посаду особи, відповідальної за розгляд запиту розпорядником інформації; мотивовану підставу відмови (враховуючи те, що КП «Київський метрополітен», як юридична особа, що фінансується з місцевого бюджету, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 13 Закону є розпорядником – стосовно інформації щодо використання бюджетних коштів, а згідно вимог ч. 3 цієї статті, на розпорядників інформації, визначених у п. 2 ч. 1 цієї статті, вимоги цього Закону поширюються лише в частині оприлюднення та надання відповідної інформації за запитом); порядок оскарження відмови.

Таким чином, розглядаючи зазначену адміністративну справу, суддя не мала жодних підстав для висновку про те, що в діях Начальника КП «Київський метрополітен» ОСОБА_3 відсутній склад адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 212-3 КУпАП, оскільки, виходячи зі змісту підписаної ним відмови у наданні публічної інформації, а також вимог відповідного Закону, його вина у вчиненні зазначеного адміністративного правопорушення є беззаперечною та підтверджується відповідними матеріалами та протоколом про адміністративне правопорушення.

Що ж стосується наявних в матеріалах справи пояснень представників ОСОБА_3, то їх слід визнати безпідставними, оскільки цими поясненнями, внаслідок помилкового тлумачення відповідних норм закону, не було доведено а ні правомірності відмови у наданні запитуваної інформації, а ні того, що КП «Київський метрополітен» не є розпорядником запитуваної інформації, принаймні щодо використання бюджетних коштів, які були виділені цьому підприємству з місцевого бюджету.

За таких обставин апеляційна скарга Голови ГО «Суспільно-патріотичний рух «Правда» ОСОБА_2 підлягає задоволенню, постановою судді від 28 травня 2015 року – скасуванню, з прийняттям нової постанови, відповідно до якої ОСОБА_3 слід визнати винним у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 212-3 КУпАП, а провадження у справі щодо нього закрити, на підставі п. 7 ст. 247 КУпАП, у зв'язку із закінченням на момент розгляду справи про адміністративне правопорушення строків накладення адміністративного стягнення, передбачених ст. 38 цього Кодексу.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст. 247, 294 КУпАП, -

ПОСТАНОВИВ:

Поновити ОСОБА_2 строк на оскарження постанови судді у справі про адміністративне правопорушення.

Апеляційну скаргу Голови ГО «Суспільно-патріотичний рух «Правда» ОСОБА_2 задовольнити.

Постанову судді Солом'янського районного суду м. Києва від 28 травня 2015 року, якою провадження у справі про притягнення ОСОБА_3 до адміністративної відповідальності – закрито, – **скасувати**.

Прийняти нову постанову, якою визнати ОСОБА_3 винним у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 212-3 КУпАП, а провадження у справі щодо нього закрити у зв'язку із закінченням на момент розгляду справи про адміністративне правопорушення строків накладення адміністративного стягнення, передбачених ст. 38 цього Кодексу.

Постанова апеляційного суду набирає законної сили негайно після її винесення, є остаточною й оскарженню не підлягає.

Суддя Апеляційного суду міста Києва

С.О. Новов

► **Протокол про адміністративне правопорушення за скаргою Огородніка О.В. щодо Барської районної державної адміністрації Вінницької області та постановою Барського районного суду Вінницької області у справі №125/1581/15-п від 10.08.2015 (неповна відповідь).**

**ПРОТОКОЛ
про адміністративне правопорушення**

14 липня 2015 року

(Витяг)

До Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини надійшла скарга потерпілого Огородніка О.В. щодо порушення Барською районною державною адміністрацією Вінницької області його права на доступ до публічної інформації.

За результатами перевірки скарги потерпілого було встановлено наступне.

На підставі Закону України «Про доступ до публічної інформації» Огородник О.В. звернувся до відділу освіти Барської районної державної адміністрації із запитом від 12.02.2015 р. щодо надання документів, на підставі яких Барською районною державною адміністрацією Вінницької області було нараховано та виплачено премії вчителям Терешківської загальноосвітньої школи І-ІІ ступенів (с. Терешки, Барський район, Вінницька область) у 2014 році із зазначенням їх прізвища, імені та по-батькові.

Листом від 18.02.2015 р. № О-2 начальником відділу освіти Барської районної державної адміністрації Вінницької області Особа 1 у відповідь на запит потерпілому було повідомлено лише про загальну грошову суму виплати. Однак відповідних документів та інформації про прізвища, ім'я та по-батькові вчителів та суму винагороди по кожному з них надано не було.

З метою поновлення права Огородніка О.В. на отримання повної запитуваної інформації Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини до Барської районної державної ад-

міністрації Вінницької області було внесено подання від 11.06.2015 р. № 1.-1429/O239388.15-134 з вимогою повторно розглянути запити Огородніка О.В. та надати копії запитуваних документів з врахуванням роз'яснених положень Закону України «Про доступ до публічної інформації».

За результатами розгляду вказаного подання листом від 19.06.2015 р. № 01-1-31/1566 першим заступником голови райдержадміністрації Особа 2 було повідомлено про те, що запити Огородніка О.В. було розглянуто повторно та надано запитовану ним інформацію в повному обсязі листом від 18.06.2015 р. № 404.

У зв'язку з цим зазначається наступне.

Закон України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) визначає порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес.

Відповідно до частини першої статті 1 Закону **публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.**

Частиною п'ятою статті 6 Закону передбачено, що не може бути обмежено доступ до інформації про користування чи розпорядження державним, комунальним майном, в тому числі щодо умов отримання цього майна, прізвищ, імен, по-батькові фізичних осіб чи найменування юридичних осіб, які отримали це майно. Доступ до цієї інформації може бути обмежено у випадку, коли оприлюднення або надання такої інформації може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

Крім того, відповідно до частини третьої статті 5 Закону України «Про захист персональних даних» не належить до інформації з обмеженим доступом інформація про отримання у будь-якій формі фізичною особою бюджетних коштів, державного чи комунального майна, крім випадків, передбачених статтею 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Так, з аналізу положень Кодексу законів про працю України, Бюджетного кодексу України, Закону України «Про освіту», наказу Міністерства освіти і науки України від 15.04.1993 р. № 102 «Про затвердження Інструкції про порядок обчислення заробітної плати працівників освіти», наказу Міністерства освіти і науки України від 26.09.2005 р. № 557 «Про впорядкування умов оплати праці та затвердження схем тарифних розрядів працівників навчальних закладів, установ освіти та наукових установ, Порядку надання щорічної грошової винагороди педагогічним працівникам навчальних закладів державної та комунальної власності за сумлінну працю, зразкове виконання службових обов'язків, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 05.06.2000 р. № 898, Порядку виплати надбавок за вислугу років педагогічним та науково-педагогічним працівникам навчальних закладів і установ освіти, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 31.01.2001 р. № 78 **вбачається, що заробітна плата працівникам освіти, в тому числі премії, надбавки, інші грошові винагороди, виплачуються з державного та місцевих бюджетів.**

Ставки оплати праці, розмір премій, надбавок та інших винагород працівника визначаються з врахуванням рівня освіти, кваліфікації, наукового ступеня, присвоєння спеціальних звань, робочого навантаження, кількості учнів у школі, виконання додаткових обов'язків, кількості відпрацьованих викладацьких годин.

Розподіл навчального навантаження стосується виконання повноважень навчального закладу в сфері надання освітніх послуг, оскільки пов'язаний з організацією освітнього процесу, складанням розкладу занять, затвердженням навчального плану та встановлення обсягів часу для здійснення навчально-педагогічної діяльності працівниками навчального закладу, за результатами виконання якого їм нараховується та виплачується заробітна плата за рахунок коштів бюджету.

З огляду на вищевикладене та те, що відділ освіти Барської районної державної адміністрації Вінницької області володіє інформацією про виплату премій вчителям Терешківської загальноосвітньої школи I-II ступенів в 2014 році і відповідно є розпорядником інформації, вбачається, що запитувана потерпілим інформація є публічною та повинна надаватись відповідно до вимог Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Так, розпорядник інформації має надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту. У разі, якщо запит стосується надання великого обсягу інформації або потребує пошуку інформації серед значної кількості даних, розпорядник інформації може продовжити строк розгляду запиту до 20 робочих днів з обґрунтуванням такого продовження. Про продовження строку розпорядник інформації повідомляє запитувача в письмовій формі не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту (стаття 20 Закону).

Відповідно до пункту 6 статті 14 Закону **розпорядники інформації зобов'язані надавати та оприлюднювати достовірну, точну та повну інформацію**, а також у разі потреби перевіряти правильність та об'єктивність наданої інформації і оновлювати оприлюднену інформацію.

Як вбачається з матеріалів справи, листом від 18.02.2015 р. № О-2 начальником відділу освіти Барської районної державної адміністрації Вінницької області Особа 1 на запит потерпілого від 12.02.2015 року було надано неповну інформацію. Зокрема, було повідомлено лише про загальну грошову суму виплати премій вчителям Терешківської загальноосвітньої школи I-II ступенів в 2014 році. Однак відповідних запитуваних потерпілим документів та інформації про прізвища, ім'я та по-батькові вчителів та суму винагороди по кожному з них надано не було.

Запитувані Огородніком О.В. документи було надано лише після його звернення із відповідною скаргою до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини листом від 18.06.2015 р. № 404, тобто через більш ніж чотири місяці з моменту подання запиту.

Таким чином, в діях начальника відділу освіти Барської районної державної адміністрації Вінницької області Особа 1 вбачається склад адміністративного правопорушення, передбаченого частиною другою статті 2123 Кодексу України про адміністративні правопорушення, а саме: несвоєчасне надання інформації.

ПОСТАНОВА
іменем України

Справа №125/1581/15-п

10 серпня 2015 року суддя Барського районного суду Вінницької області Єрмічова В.В., розглянувши в відкритому судовому засіданні справу про адміністративне правопорушення щодо ОСОБА_1, працюючої начальником відділу освіти Барської районної державної адміністрації Вінницької області, за ч.2 ст.212-3 КпАП України,

ВСТАНОВИВ:

Головним спеціалістом відділу контролю у сфері діяльності державних органів Управління з питань дотримання права на інформацію та права на звернення Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини ОСОБА_2 за результатами розгляду скарги потерпілого ОСОБА_3 щодо порушення права на доступ до публічної інформації складено протокол про адміністративне правопорушення від 14 липня 2015 року про те, що ОСОБА_1, займаючи посаду начальника відділу освіти Барської районної державної адміністрації Вінницької області, надала несвоєчасно та неповну відповідь на запит останнього від 12 лютого 2015 року щодо надання документів, на підставі яких Барською районною державною адміністрацією Вінницької області було нараховано та виплачено премії вчителям Терешківської загальноосвітньої школи І-ІІ ступенів Барського району Вінницької області у 2014 році із зазначенням їх прізвища, імені та по-батькові, оскільки потерпілого повідомлено про загальну грошову суму виплати премій вчителям вказаного навчального закладу без зазначення їх прізвища, ім'я та по-батькові та суми винагороди по кожному. Запитувані ОСОБА_3 документи було надано лише після його звернення із відповідною скаргою до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини листом від 16 червня 2015 року №404, тобто більше, ніж через чотири місяці з моменту подання запиту, чим порушено п.6 ст.14 Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Своїми діями ОСОБА_1 вчинила адміністративне правопорушення, передбачене ч.2 ст.212-3 КпАП України, тобто порушення Закону України, а саме: несвоєчасне або неповне надання інформації.

Особа, яка притягається до адміністративної відповідальності ОСОБА_4 та потерпілий ОСОБА_3 в судові засідання не з'явилися, хоча повідомлені про розгляд справи в порядку, передбаченому ст.277-2 КпАП України, з урахуванням строків розгляду справ даної категорії, передбачених ст.277 КпАП України. Це підтверджується реєстром на відправку рекомендованої кореспонденції Барського районного суду Вінницької області від 29 липня 2015 року.

10 серпня 2015 року особа, яка притягається до адміністративної відповідальності ОСОБА_4, подала через канцелярію суду заяву з додатком, де вину визнає, просить розглянути справу у її відсутності.

Враховуючи заяву особи, яка притягається до адміністративної відповідальності ОСОБА_4, дослідивши письмові докази, які містяться в матеріалах справи, приходжу до висновку, що в діях ОСОБА_1 вбачається склад адміністративного правопорушення, передбаченого ч.2 ст.212-3 КпАП України, а тому її слід визнати винною у вчиненні зазначеного адміністративного правопорушення, та враховуючи те, що ОСОБА_1 вперше притягається до адміністративної відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого ч.2 ст.212-3 КпАП України, її майновий стан, що підтверджується довідкою про доходи, яка видана

Барською районною державною адміністрацією Вінницької області від 10 серпня 2015 року №70, накласти адміністративне стягнення у вигляді штрафу в доход держави в мініальному розмірі в межах санкції даної статті.

Відповідно до ст.40-1 КпАП України судовий збір у провадженні по справі про адміністративне правопорушення у разі винесення судом (суддею) постанови про накладення адміністративного стягнення сплачується особою, на яку накладено таке стягнення. Розмір і порядок сплати судового збору встановлюється законом.

Відповідно до ст.4 Закону України «Про судовий збір» у разі ухвалення судом постанови про накладення адміністративного стягнення, розмір судового збору становить 0,03 розміру мінімальної заробітної плати.

Враховуючи вищевикладене з ОСОБА_1 слід стягнути судовий збір у розмірі 0,03 мінімальної заробітної плати, що становить 36 гривень 54 коп.

Керуючись ч.1 ст.40-1, ч.2 ст.212-3, п.1 ч.1 ст.284 КпАП України,

ПОСТАНОВИВ:

ОСОБА_1 визнати винною у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого ч.2 ст.212-3 КпАП України, і накласти на неї адміністративне стягнення у вигляді штрафу в дохід держави в розмірі двадцяти п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, що становить 425 (чотириста двадцять п'ять) гривень.

Стягнути з ОСОБА_1 в дохід держави судовий збір у розмірі 0,03 мінімальної заробітної плати, що становить 36 гривень 54 коп.

Постанова може бути оскаржена до апеляційного суду Вінницької області протягом десяти днів з дня її винесення.

Суддя

► Протокол про адміністративне правопорушення за скаргою Тertiшника О.І. щодо Требухівської сільської ради Броварського району Київської області та постановою Броварського міськрайонного суду Київської області у справі № 361/4603/15-п від 21.07.2015 (не оприлюднення на офіційному сайті органу місцевого самоврядування проєктів рішень органу місцевого самоврядування).

**ПРОТОКОЛ
про адміністративне правопорушення**

17 червня 2015 року

м. Київ

(Витяг)

До Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини звернувся Тertiшник О. І. (далі – потерпілий) зі скаргою від 30 квітня 2015 р. щодо порушення Требухівською сільською радою

Броварського району Київської області (далі – Требухівська сільська рада) його права на доступ до публічної інформації.

Опрацюванням матеріалів скарги встановлено наступне.

Потерпілий звернувся до Требухівської сільської ради із запитом на інформацію від 9 квітня 2015 р. (вхідний № 71), у якому, зокрема, просив:

- 1) надати для ознайомлення протокол засідання 44 сесії б скликання Требухівської сільської ради від 30 березня 2015 р.;
- 2) надати для ознайомлення всі рішення 44 сесії сільської ради.

15 квітня 2015 р. листом № 244 за підписом секретаря Требухівської сільської ради Особа 1 було відмовлено у наданні інформації на вищевказаний запит на підставі того, що голова Требухівської сільської ради Особа 2 перебуває на лікарняному, а тому є необхідність відстрочити надання відповіді на інформаційний запит.

Відповідно до частини першої статті 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Метою Закону є забезпечення прозорості та відкритості суб'єктів владних повноважень і створення механізмів реалізації права кожного на доступ до публічної інформації.

Обов'язком розпорядника інформації є надання достовірної, точної та повної інформації, а також у разі потреби перевірка правильності та об'єктивності наданої інформації (пункт 6 частини першої статті 14 Закону).

Відповідно до частини шістнадцятої статті 46 Закону України «Про місцеве самоврядування» сесії ради проводяться гласно із забезпеченням права кожного бути присутнім на них, крім випадків, передбачених законодавством. Порядок доступу до засідань визначається радою відповідно до закону. Протоколи сесії ради є відкритими та оприлюднюються і надаються на запит відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації».

У Законі визначені лише дві підстави для відстрочення надання інформації на запит, а саме:

- у разі якщо запит стосується надання великого обсягу інформації або потребує пошуку інформації серед значної кількості даних, розпорядник інформації може продовжити строк розгляду запиту до 20 робочих днів з обґрунтуванням такого продовження. Про продовження строку розпорядник інформації повідомляє запитувача в письмовій формі не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту (частина четверта статті 20 Закону);
- у разі, якщо запитувана інформація не може бути надана для ознайомлення в передбачені цим Законом строки у разі настання обставин непереборної сили, рішення про відстрочку доводиться до відома запитувача у письмовій формі з роз'ясненням порядку оскарження прийнятого рішення (частина шоста статті 22 Закону).

Виходячи із вищенаведеного вбачається, що відмова у наданні потерпілому запитуваної інформації на підставі того, що голова Требухівської сільської ради Особа 2 перебуває на лікарняному, становить порушення, передбачене пунктом 2 частини першої статті 24 Закону.

Відтак у діях секретаря Требухівської сільської ради Особа 1 вбачаються ознаки правопорушення, передбаченого частиною другою статті 212-3 Кодексу України про адміністративні правопорушення (ненадання інформації).

(....)

ПОСТАНОВА

Справа № 361/4603/15-п

Суддя Броварського міськрайонного суду Київської області Батюк В.В., розглянувши матеріали, що надійшли від представника Уповноваженого начальника Управління з питань дотримання права на інформацію та права на звернення, про притягнення до адміністративної відповідальності ОСОБА_1, ІНФОРМАЦІЯ_1, уродженки ІНФОРМАЦІЯ_2, громадянки України, ідентифікаційний номер НОМЕР_1, працюючої на посаді секретаря Требухівської сільської ради Броварського району Київської області, проживаючої за адресою: ІНФОРМАЦІЯ_3, -

у скоєних правопорушеннях, передбачених ч.1 ст.212-3, ч.2 212-3 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі-КУпАП),-

ВСТАНОВИВ:

Згідно з розпорядженням голови Требухівської сільської ради Броварського району Київської області № 15 від 11.03.2015 р., 44 сесію Требухівської сільської ради 6 скликання було призначено на 30.03.2015 р. ОСОБА_1, працюючи на посаді секретаря Требухівської сільської ради Броварського району Київської області, в порушення вимог п.4 ч.3 ст.50 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», а також ч.3 ст.15 Закону України «Про доступ до публічної інформації», на офіційному сайті органу місцевого самоврядування не оприлюднила проекти рішень, які повинні вноситись на розгляд 44 вищезгаданої сесії, в результаті чого допустила адміністративне правопорушення, передбачене ч.1 ст.212-3 ОСОБА_1.

Крім того, ОСОБА_1, працюючи на посаді секретаря Требухівської сільської ради Броварського району Київської області, неправомірно відмовила в наданні інформації на запит ОСОБА_2, який просив надати для ознайомлення протокол засідання 44 сесії Требухівської сільської ради 6 скликання від 30.03.2015 р., а також всі рішення 44 сесії сільської ради. Внаслідок чого ОСОБА_1 допустила адміністративне правопорушення, передбачене ч.2 ст.212-3 ОСОБА_1.

В суді ОСОБА_1 свою вину у скоєних правопорушеннях не визнала, пояснила, що не оприлюднила вчасно проекти рішень, які повинні вноситись на розгляд 44 вищезгаданої сесії тому, що депутати не підготували і не передали їй ці проекти. Також вона мотивувала свою відмову у наданні інформації на запит ОСОБА_2 тим, що голова Требухівської сільської ради перебуває на лікарняному, а тому необхідно відстрочити надання відповіді на інформаційний запит.

Дослідивши матеріали справи, опитавши ОСОБА_1, суд приходиться до висновку, що її вина у вчиненні адміністративних правопорушеннях, передбачених ч.1 ст.212-3, ч.2 212-3 ОСОБА_1 підтверджується сукупністю зібраних у справі доказів.

Оскільки відносно ОСОБА_1 складено два протоколи про адміністративні правопорушення, на підставі ч. 2 ст. 36 ОСОБА_1, суд вважає за необхідне об'єднати в одне провадження адміністративні матеріали № 361/4603/15-п (провадження № 3/361/1100/15) і № 361/603/15-п (провадження № 3/361/1103/15) та присвоїти їм спільний № 361/4603/15-п (провадження № 3/361/1100/15).

Проте на момент розгляду справи судом минув трьохмісячний строк, передбачений ст.38 ОСОБА_1, оскільки останнє правопорушення було вчинено 15.04.2015 р., тобто строк, протягом якого може бути накладено адміністративне стягнення закінчується 15.07.2015 р.

За вказаних обставин, на сьогоднішній день строк накладання адміністративного стягнення пройшов і на нього не може бути застосовано адміністративне стягнення, а тому провадження у справі слід закрити.

Виходячи з викладеного, керуючись ст. 38, ст. 221, п.7 ст. 247, ст. 283, ст. 284, а також відповідно до ч.1 ст.212-3, ч.2 212-3 ОСОБА_1,-

ПОСТАНОВИВ:

Провадження у справі про адміністративне правопорушення стосовно ОСОБА_1 у вчиненні адміністративних правопорушень, передбачених ч.1 ст.212-3 та ч.2 212-3 ОСОБА_1 закрити через закінчення строку, протягом якого може бути накладене адміністративне стягнення.

Постанова може бути оскаржена до апеляційного суду Київської області протягом 10 днів з дня винесення шляхом подачі апеляції через Броварський міськрайонний суд.

► Протокол про адміністративне правопорушення за скаргою Ольховського С.В. щодо Чугуївського професійного ліцею та Постанова Чугуївського міського суду Харківської області у справі № 636/2700/ 15-п від 23.06.2015 р. (щодо інформації про бюджетні кошти).

ПРОТОКОЛ про адміністративне правопорушення

03 червня 2015 року

м. Харків

(Витяг)

До Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини звернувся потерпілий Ольховський С. В. (вул. Клапцова, буд. 3, кв. 104, м. Харків, 61064) зі скаргою на порушення Чугуївським професійним ліцеєм його права на доступ до публічної інформації.

За результатами перевірки скарги потерпілого було встановлено наступне.

На підставі Закону України «Про доступ до публічної інформації» потерпілий звернувся до Чугуївського професійного ліцею із запитом від 20.03.2015 р. № 118/15 щодо надання інформації, зокрема, копії договорів про постачання виробів із м'яса (ковбаса, сосиски, сардельки тощо) з додатками за кошти бюджету за 2015 рік.

У відповідь на вказаний запит листом від 23.03.2015 р. № 125 директором навчального закладу Особа 1 потерпілому було надано загальну інформацію, яку потерпілий не запитував. У наданні копій договорів про постачання продуктів харчування у 2015 році за бюджетні кошти було відмовлено у зв'язку з тим, що запитувана інформація відноситься до конфіденційної інформації і не може передаватися третім особам.

У зв'язку з цим зазначається наступне.

Закон України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) визначає порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес.

Відповідно до статті 1 Закону публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом. Публічна інформація є відкритою, крім випадків, встановлених законом.

Статтю 13 Закону передбачено, що розпорядниками інформації для цілей цього Закону визнаються, зокрема, юридичні особи, що фінансуються з державного, місцевих бюджетів, бюджету Автономної Республіки Крим, – стосовно інформації щодо використання бюджетних коштів; – особи, якщо вони виконують делеговані повноваження суб'єктів владних повноважень згідно із законом чи договором, включаючи надання освітніх, оздоровчих, соціальних або інших державних послуг, – стосовно інформації, пов'язаної з виконанням їхніх обов'язків.

На розпорядників інформації, які не є суб'єктами владних повноважень, вимоги цього Закону поширюються лише в частині оприлюднення та надання відповідної інформації за запитами (частина третя статті 13 Закону).

Відповідно до Закону України «Про освіту» професійно-технічна освіта, що входить до загальної структури освіти, надається професійно-технічними навчальними закладами, зокрема, професійними ліцеями.

Як вбачається зі Статуту Чугуївського професійного ліцею, затвердженого наказом заступника Міністра освіти і науки України Полянським П.Б. від 29.08.2014 р. № 969, та Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців, Чугуївський професійний ліцей є державним професійно-технічним закладом, який входить до загальної структури освітніх закладів України, безпосередньо підпорядковується Департаменту науки і освіти Харківської обласної державної адміністрації та Міністерству освіти і науки України і фінансується з державного бюджету України.

З огляду на вищевикладене, вбачається, що Чугуївський професійний ліцей є розпорядником публічної інформації стосовно інформації щодо отримання та розпорядження бюджетними коштами, а також стосовно інформації, пов'язаної з виконанням обов'язків у сфері надання освітніх послуг.

Таким чином, навчальний заклад при вирішенні питань щодо доступу до інформації про використання бюджетних коштів повинен керуватись Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Як вбачається зі скарги, потерпілий звертався до Чугуївського професійного ліцею із запитом щодо надання копій договорів про закупівлю продуктів харчування за кошти Державного бюджету України у 2015 році.

Виконання зобов'язань за вказаними договорами здійснюється за рахунок бюджетних коштів.

Однак директором начального закладу Особа 1 потерпілому було надано лише загальну інформацію, яку він не запитував. У наданні копій договорів було відмовлено у зв'язку з тим, що запитувана інформація відноситься до конфіденційної інформації.

Частиною першою статті 6 Закону передбачено, що інформацією з обмеженим доступом є: 1) конфіденційна інформація; 2) таємна інформація; 3) службова інформація.

Відповідно до частини першої статті 7 Закону конфіденційна інформація – інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень, та яка може поширюватися у визначеному ними порядку за їхнім бажанням відповідно до передбачених ними умов. Не може бути віднесена до конфіденційної інформація, зазначена в частині першій і другій статті 13 цього Закону.

Крім того, частина перша статті 10 Закону України «Про захист персональних даних» встановлює, що використання персональних даних передбачає будь-які дії володільця щодо обробки цих даних, дії щодо їх захисту, а також дії щодо надання часткового або повного права обробки персональних даних іншим суб'єктам відносин, пов'язаних із персональними даними, що здійснюється за згодою суб'єкта персональних даних чи відповідно до закону.

Відповідно до частини першої статті 16 Закону України «Про захист персональних даних» порядок доступу третіх осіб до персональних даних, які знаходяться у володінні розпорядника публічної інформації, визначається Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Згідно з абзацом другим частини третьої статті 5 Закону України «Про захист персональних даних» не належить до інформації з обмеженим доступом інформація про отримання у будь-якій формі фізичною особою бюджетних коштів, державного чи комунального майна, крім випадків, передбачених статтею 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації».

При цьому, згідно з частиною п'ятою статті 6 Закону, не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно. Доступ до цієї інформації може бути обмежено у випадку, коли оприлюднення або надання такої інформації може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

Таким чином, надання доступу до документів про отримання та розпорядження бюджетних коштів та майна, прізвищ, імен, по-батькові фізичних осіб, назв юридичних осіб, які отримали комунальне та державне майно в користування чи розпорядження, є обов'язковим і здійснюється відповідно до закону.

Крім того, 14 жовтня 2014 року Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки». В Стратегії вказується про те, що ефективний доступ до інформації, якою володіють органи публічної влади, інші суб'єкти, є важливою передумовою для запобігання корупції, виявлення та припинення корупційних діянь. Особливе значення має інформація, яка становить суспільний інтерес, а саме – відомості про використання бюджетних коштів, розпорядження державним або комунальним майном, особисті доходи, майно, видатки та зобов'язання фінансового характеру публічних службовців. Доступ до інформації є необхідним інструментом для проведення журналістських розслідувань, стимулювання громадської активності в антикорупційній сфері (підрозділ «доступ до інформації» розділу 3. «Запобігання корупції»).

Крім того, наявність в документі інформації з обмеженим доступом не є підставою для відмови у його наданні або його оприлюдненні.

Так, частиною сьомою статті 6 Закону передбачається, що обмеженню підлягає інформація, а не документ. Якщо документ містить інформацію з обмеженим доступом, для ознайомлення надається інформація, доступ до якої необмежений.

У такому випадку копія документа повинна надаватись у звичайному порядку, при цьому інформація, доступ до якої обмежено, вилучається шляхом ретушування.

Таким чином, відмова у наданні запитуваних потерпілим копій документів про закупівлю навчальним закладом продуктів харчування за кошти Державного бюджету України в 2015 році суперечить вимогам частини п'ятої статті 6 Закону, а саме: є незаконним обмеженням доступу до інформації, обмеження доступу до якої заборонено Законом.

Відтак, в діях Особи 1 вбачається склад адміністративного правопорушення, передбаченого частиною четвертою статті 2123 Кодексу України про адміністративні правопорушення, а саме: обмеження доступу до інформації або віднесення інформації до інформації з обмеженим доступом, якщо це прямо заборонено законом.

(...)

ПОСТАНОВА іменем України

Справа № 636 / 2700 / 15-п

23 червня 2015 року суддя Чугуївського міського суду Харківської області Ковригін О.С., розглянувши матеріали, які надійшли від Представника Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини начальника Управління з питань дотримання права на інформацію та права на звернення Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини про притягнення до адміністративної відповідальності ОСОБА_1, ІНФОРМАЦІЯ_1, ІПН НОМЕР_1, україн-

ки, громадянки України, уродженки та мешканки: АДРЕСА_1, працюючої на посаді директора Чугуївського професійного ліцею,

за ч.3 ст. 212-3 КУпАП України,

ВСТАНОВИВ:

03 червня 2015 року начальником Управління з питань дотримання права на інформацію та права на звернення Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини відносно директора Чугуївського професійного ліцею ОСОБА_1 були складені протоколи про адміністративні правопорушення, передбачені ч. 3 ст. 212-3 КУпАП.

Згідно з протоколом від 03.06.2015 року до директора Чугуївського професійного ліцею ОСОБА_1 20.03.2015 року звернувся ОСОБА_2 із запитом щодо надання інформації, зокрема, копії договорів про постачання масла вершкового з додатками за кошти бюджету за 2015 рік.

Згідно з протоколом від 03.06.2015 року до директора Чугуївського професійного ліцею ОСОБА_1 20.03.2015 року звернувся ОСОБА_2 із запитом щодо надання інформації, зокрема, копії договорів про постачання виробів із м'яса (ковбаса, сосиски, сардельки тощо) з додатками за кошти бюджету за 2015 рік.

У відповідь на вказані запити листом від 23.03.2015 року № 125 ОСОБА_1 було надано загальну інформацію, яку ОСОБА_2 не запитував, а у наданні копій договорів про постачання продуктів харчування у 2015 році за бюджетні кошти було відмовлено у зв'язку з тим, що запитувана інформація відноситься до конфіденційної інформації і не може передаватися третім особам.

Оскільки запитувана інформація не є конфіденційною та не належить до інформації з обмеженим доступом у відповідності до Закону України «Про захист персональних даних», ОСОБА_1 своїми діями допустила порушення ст. 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» – не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умов отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно. Доступ до цієї інформації може бути обмежено у випадку, коли оприлюднення або надання такої інформації може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідування чи запобіганню злочину.

Таким чином, надання доступу до документів про отримання та розпорядження бюджетними коштами та майном, прізвищ, імен, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали комунальне та державне майно в користування чи розпорядження, є обов'язковим і здійснюється відповідно до закону.

Зазначені вище обставини цілком знайшли своє підтвердження при розгляді протоколів про адміністративне правопорушення від 03.06.2015 року та не заперечуються особистими поясненнями ОСОБА_1.

Подія адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 212-3 КУпАП, відбулася 23.03.2015 року, а протокол про вчинення ОСОБА_1 адміністративного правопорушення складений 03.06.2015 року.

Згідно з вимогами ст. 8 КУпАП провадження в справах про адміністративні правопорушення

ведеться на підставі закону, що діє під час і за місцем розгляду справи про правопорушення, враховуючи зміни, внесені законом України № 316-VIII від 09.04.2015 року в статтю 212-3 КУпАП, яку було доповнено новою частиною третьою, внаслідок чого частини третя-сьома вважаються четвертою-восьмою, при цьому диспозиція та санкція статті третьої залишилися незмінною, суд кваліфікує дії ОСОБА_1 за ч. 4 ст. 212-3 КУпАП України обмеження доступу до інформації або віднесення інформації до інформації з обмеженим доступом, якщо це прямо заборонено законом.

Враховуючи, що справи про вчинення адміністративних правопорушень одночасно розглядаються однією і тією ж посадовою особою, тому, відповідно до ч. 2 ст. 36 КУпАП, доцільно їх об'єднати та розглянути в одному провадженні.

Враховуючи те, що ОСОБА_1 вчинила декілька адміністративних правопорушень, на підставі ч. 2 ст. 36 КУпАП стягнення накладається в межах санкції ч. 4 ст. 212-3 КУпАП.

Керуючись: ст. ст. 8, 33, 36, 40-1, 212-3 ч. 4, 279, 280, 283, 284 КУпАП, суддя, -

ПОСТАНОВИВ:

Справу про адміністративне правопорушення за № 636/2700/15-п, н/п 3/636/675/15 об'єднати в одне провадження зі справою про адміністративне правопорушення № 636/2701/15-п, н/п 3/636/676/15 про притягнення ОСОБА_1, ІНФОРМАЦІЯ_1, до адміністративної відповідальності за ч.4 ст. 212-3 КУпАП, присвоївши їм загальний номер справи 636/2700/15-п., н/п 3/636/675/15.

ОСОБА_1, ІНФОРМАЦІЯ_1, ІПН НОМЕР_1 визнати винною у вчиненні адміністративних правопорушень, передбачених ч. 4 ст. 212-3 КУпАП, і накласти адміністративне стягнення, відповідно до ч. 2 ст. 36 КУпАП, в межах санкції ч. 4 ст. 212-3 КУпАП, у вигляді штрафу у розмірі шістьдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а саме 1020,00 (одна тисяча двадцять) грн. 00 коп.

Оплату штрафу здійснити на рахунок р/р 31111106700020 одержувач: Чугуївське УДКСУ у Харківській області, код: 37792204, банк одержувача: ГУДКСУ у Харківській області, МФО 851011).

Стягнути з ОСОБА_1 судовий збір в дохід держави у розмірі 0,03 розміру мінімальної заробітної плати, а саме у сумі 36 (тридцять шість) грн. 54 коп. на р/р 31215206700020, код класифікації доходів бюджету 22030001, одержувач: Чугуївське УДКСУ у Харківській області, код: 37792204, банк одержувача: ГУДКСУ у Харківській області, МФО 851011), код 05482089, п. 5.

Постанова може бути оскаржена до апеляційного суду Харківської області протягом 10 днів з дня її винесення.

Суддя

► **Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Белова О.О., адресоване виконкому Одеської міської ради (щодо інформації про проведення робіт з очищення від снігу вулиць міста Одеси, звіт про характер і обсяг робіт тощо).**

**Голові Одеської міської ради
Труханову Г.Л.**

**ПОДАННЯ
Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини**

Шановний Геннадію Леонідовичу!

До мене звернувся зі скаргою Голова правління громадського об'єднання «Джерела права» Белов Олег Олегович (далі – заявник) стосовно порушення Одеською міською радою (далі – рада) права на доступ до публічної інформації.

Як убачається з матеріалів звернення, 9 січня 2015 р. заявник подав до ради запит на доступ до публічної інформації. Він просив надати інформацію про проведення робіт з очищення від снігу вулиць міста Одеси, звіт про характер і обсяг робіт, кошторис витрат з цих видів робіт та з оплати праці працівників, залучених до них, із зазначенням прізвищ водіїв снігоприбиральної техніки.

Директор департаменту міського господарства Одеської міської ради Особа 1 листом від 16 січня 2015 р. за № ЗПИ-02 повідомив заявнику про продовження строку розгляду запиту до 20 днів на підставі частини четвертої статті 20 Закону України «Про доступ до публічної інформації». Листом від 23 січня 2015 р. № ЗПИ-02 Особа 1 відмовив у наданні запитуваної інформації, оскільки частину інформації віднесено до службової, а іншою частиною володіють відповідні комунальні підприємства.

У відповіді від 23 січня 2015 р. № ЗПИ-02 міститься посилання на підпункт 1 пункту 1 Переліку відомостей, що становлять службову інформацію у сфері діяльності виконавчих органів Одеської міської ради, затвердженого рішенням виконкому Одеської міської ради від 31.07.2014 р. № 151. Відповідно до цього пункту відомості про заходи, організацію та плани дій цивільного захисту під час виникнення надзвичайних ситуацій техногенного, природного характеру загальнодержавного та регіонального рівнів віднесені до службової інформації.

З огляду на вказане звертаю увагу на наступне.

Щодо службової інформації

З аналізу визначення публічної інформації, яке надається в частині першій статті 1 Закону «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон), убачається, що вся інформація, якою володіє суб'єкт владних повноважень, є публічною інформацією. Публічна інформація може

бути обмежена у доступі, зокрема, якщо вона є службовою. Аналіз частини першої статті 9 Закону свідчить, що доступ до інформації може бути обмежено з огляду на її віднесення до службової при дотриманні двох умов:

- 1) інформація, доступ до якої обмежується, належить до визначених положеннями частини першої статті 9 категорій;
- 2) дотримання вимог частини другої статті 6.

Частина друга статті 6 Закону чітко вказує, що обмеження доступу до інформації здійснюється відповідно до закону при дотриманні сукупності таких вимог (трискладовий тест):

- 1) виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя;
- 2) розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам;
- 3) шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

Інших, ніж вказані вище, підстав для віднесення інформації до службової Закон не передбачає. Перелік відомостей, що становлять службову інформацію, слугує тільки орієнтиром для запитувачів щодо інформації, доступ до якої може бути обмежено, у разі дотримання всіх вимог Закону. З огляду на це Перелік не може бути єдиною підставою для обмеження доступу до інформації. Відмовляючи у доступі до інформації, розпорядник має вказати, до якої з визначених частиною першою статті 9 Закону категорій належить ця інформація. Якщо інформація не належить до жодної визначеної категорії, вона не може бути віднесена до службової.

Якщо інформація належить до категорій, визначених частиною першою статті 9, для обмеження доступу до неї розпорядник має перевірити дотримання сукупності вимог, передбачених частиною другою статті 6 Закону (застосувати трискладовий тест). Так, у відповіді розпорядник має вказати, для захисту якого інтересу доступ до інформації обмежується. Якщо такий інтерес наявний, далі розпорядник має вказати, в чому полягає істотність шкоди, що може бути завдана розголошенням цієї інформації, і чому суспільний інтерес в її отриманні не переважає шкоду від її оприлюднення. Відсутність відповіді хоча б на одне із вказаних питань означає, що законних підстав для обмеження доступу до інформації немає.

Трискладовий тест не застосовується до інформації, обмежувати доступ до якої заборонено законом.

Щодо інформації, якою володіють комунальні підприємства

Частина третя статті 78 Господарського кодексу України передбачає, що майно комунального унітарного підприємства перебуває у комунальній власності і закріплюється за таким підприємством на праві господарського відання (комунальне комерційне підприємство) або на праві оперативного управління (комунальне некомерційне підприємство).

Відповідно до частини п'ятої статті 6 Закону не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно. При дотриманні вимог, передбачених частиною другою цієї статті, зазначене положення не поширюється на випадки, коли оприлюднення або надання такої інформації може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

В контексті важливості необмеженого доступу до інформації про розпорядження комунальним майном звертаю увагу, що 14 жовтня 2014 р. Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки». В Стратегії вказується про те, що ефективний доступ до інформації, якою володіють органи публічної влади, інші суб'єкти, є важливою передумовою для запобігання корупції, виявлення та припинення корупційних діянь. Особливе значення має інформація, яка становить суспільний інтерес, а саме – відомості про використання бюджетних коштів, розпорядження державним або комунальним майном, особисті доходи, майно, видатки та зобов'язання фінансового характеру публічних службовців. Доступ до інформації є необхідним інструментом для проведення журналістських розслідувань, стимулювання громадянської активності в антикорупційній сфері (підрозділ «доступ до інформації» розділу 3. «Запобігання корупції»).

Пунктом 4 частини другої статті 13 Закону до розпорядників інформації, зобов'язаних оприлюднювати та надавати за запитами інформацію, прирівнюються суб'єкти господарювання, які володіють інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією).

Відповідно, оскільки інформація про розпорядження комунальним майном є суспільно необхідною, комунальні підприємства є розпорядниками цієї інформації відповідно до п. 4 частини другої статті 13 Закону.

З огляду на вказане вбачається, що інформація про використання снігоприбиральних машин в період снігопаду є суспільно необхідною і має надаватись комунальним підприємством в порядку, передбаченому Законом.

Якщо у володінні ради відсутня вказана інформація, вона мала перенаправити запит до відповідного комунального підприємства.

Крім того, запитувана Беловим О.О. інформація стосується відомостей про заходи, що вживали відповідні місцеві органи та служби для очищення вулиць м. Одеси від снігу під час снігопаду, що відбувся 27-29 грудня 2014 р. Снігопад такої інтенсивності є незвичним явищем для цього регіону України, він призвів до значних труднощів функціонування транспортної системи міста, заторів на автодорогах, порушення звичайного порядку життєдіяльності міста на декілька днів. Щодо адекватності та достатності дій місцевих органів та служб в цей період відбувалась суспільна дискусія. Неодноразово представники місцевих органів через засоби масової інформації повідомляли громадськість про те, що для подолання наслідків снігопаду задіяно максимум ресурсів і що всі відповідні служби (комунальні підприємства) працюють цілодобово. З іншого боку, мала місце й критика місцевої влади за недостатність та нескоординованість дій.

Вказане свідчить, що інформація про те, як місцеві органи та відповідні комунальні підприємства виконували свої обов'язки щодо забезпечення подолання наслідків снігопаду, є суспільно необхідною для мешканців міста.

Щодо ролі громадських об'єднань у доступі до інформації

Відповідно до статті 17 Закону України «Про застосування практики та виконання рішень Європейського суду з прав людини» практика Європейського суду з прав людини (далі – Суд) є джерелом права в Україні. Право на доступ до інформації гарантується статтею 10 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Так, у своїй практиці Суд неодноразово підкреслював важливість функції журналістів щодо сприяння обговоренню в суспільстві суспільно необхідної інформації. Практика з цього питання розвивалася в напрямку розширення свободи засобів масової інформації, яка слугує поширенню інформації та ідей. З точки зору інтересів, які захищаються статтею 10, закон не може допускати використання довільних обмежень, які можуть набувати форм непрямої цензури, якщо влада створюватиме перешкоди для збору інформації. Збір інформації є, зокрема, важливою складовою частиною журналістики і невід'ємним елементом свободи преси, що захищається. Завдання преси передбачає, зокрема, й створення майданчиків для публічних обговорень.

У справі «Угорська спілка громадянських свобод» проти Угорщини» Суд визнавав, що вказане завдання преси реалізується не тільки засобами масової інформації й професійних журналістів. Підготовка до суспільної дискусії може проводитись й неурядовою організацією. У цій справі Суд погодився з тим, що діяльність громадського об'єднання за певних обставин потребує такого ж захисту з боку Конвенції, як і діяльність преси.

Враховуючи вищевикладене, вбачається, що запитувана інформація щодо снігоприбиральної техніки, характеру і обсягів робіт з очищення вулиць м. Одеси від снігу, а також кошторис витрат з перерахованих видів робіт становить суспільний інтерес і не може бути обмежена у доступі.

Необґрунтоване віднесення інформації до інформації з обмеженим доступом, неправомірна відмова у наданні інформації є адміністративним правопорушенням, передбаченим частиною другою статті 212-3 КУпАП.

Відповідно до пункту 81 статті 255 КУпАП уповноважені особи Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини або представники Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини мають право складати протоколи про адміністративні правопорушення, зокрема, передбачені статтею 212 -3 КУпАП (порушення права на інформацію та права на звернення).

Керуючись статтями 13, 15, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» та статтею 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації», прошу:

1. Надати запитовану Головою правління ГО «Джерела права» Беловим О.О. наявну інформацію щодо снігоприбиральної техніки, характеру і обсягів робіт з очищення вулиць м. Одеси від снігу, а також кошторис витрат з перерахованих видів робіт.

2. Надати завірених копій запиту заявника та відповіді на нього, відповідних сторінок журналу реєстрації вхідної та вихідної кореспонденції та підтвердуючі документи про на-

правлення цієї відповіді заявнику (документ з поштовою відміткою або інший поштовий документ).

3. Для вирішення питання про притягнення до адміністративної відповідальності надати пояснення Директора департаменту міського господарства Одеської міської ради Особа 1 щодо фактичних і правових підстав віднесення запитуваної заявником інформації до інформації з обмеженим доступом. Крім того, надати дані Особа 1 (прізвище, ім'я, по-батькові, дату та місце народження, місце проживання та номер телефону, дату призначення на посаду, вид, серія, номер, орган та дата видачі паспорта громадянина України, реєстраційний номер облікової картки платника податків, серія та номер службового посвідчення).

Про результати розгляду подання та вжиті заходи прошу повідомити з урахуванням вимог частини третьої статті 15 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини».

З повагою

Валерія Лутковська

► Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою . Пенькова О.Ю., адресоване виконавчому комітету Запорізької міської ради (щодо інформації про розрахунки діючих тарифів на послуги пасажирського транспорту).

**Міському голові м. Запоріжжя
Сіну О.Ч.**

ПОДАННЯ

Шановний Олександрє Чинсановичу!

До мене звернувся заступник голови громадського об'єднання «Запорізьке обласне громадсько-політичне об'єднання «Українська справа» (далі – ГО «ЗОГПО «Українська справа») Пеньков О.Ю. із скаргою щодо порушення виконавчим комітетом Запорізької міської ради (далі – міськвиконком) права на доступ до публічної інформації (копія додається).

Як вбачається зі скарги та доданих до неї документів, ГО «ЗОГПО «Українська справа» звернулася із запитом від 16.04.2015 р. № 10-3 до міськвиконкому щодо надання інформації, зокрема, розрахунків діючих тарифів на послуги пасажирського автомобільного транспорту на всі маршрути в м. Запоріжжі, виконані відповідно до Методики розрахунку тарифів на послуги пасажирського автомобільного транспорту, затвердженої наказом Міністерства транспорту та зв'язку України від 17.11.2009 р. № 1175.

У відповідь на вказаний запит листом від 23.04.2015 р. № ІЗ-0119-П перший заступник міського голови з питань діяльності виконавчих органів влади Особа 1 відмовив ГО «ЗОГПО «Українська справа» у наданні запитуваної інформації у зв'язку з тим, що така інформація не створюється в органах місцевого самоврядування та є власністю підприємств-перевізників, які повідомили про заборону розголошення цієї інформації.

Однак така відмова у доступі до запитуваної інформації є неправомірною з наступних підстав.

Порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес, регулюється Законом України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон).

Усі розпорядники інформації, незалежно від нормативно-правового акта, на підставі якого вони діють, при вирішенні питань щодо доступу до інформації мають керуватися цим Законом (частина четверта статті 13).

Відповідно до статті 1 Закону публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Аналіз передбаченого Законом визначення публічної інформації свідчить, що до такої інформації належить не тільки інформація, яка створена самостійно суб'єктами владних повноважень, а й інша інформація, створена спільно з іншими особами. Навіть якщо інформація не була отримана чи створена в процесі виконання обов'язків суб'єкта владних повноважень, але знаходиться у його володінні, така інформація також є публічною і доступ до неї регулюється положеннями Закону.

Таким чином, публічною інформацією є вся інформація, якою володіють суб'єкти владних повноважень, зокрема, органи місцевого самоврядування.

З аналізу положень Законів України «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про автомобільний транспорт», «Про ціни та ціноутворення», постанови Кабінету Міністрів України від 25.12.1996 № 1548 «Про встановлення повноважень органів виконавчої влади та виконавчих органів міських рад щодо регулювання цін (тарифів)», наказу Міністерства транспорту та зв'язку України від 17.11.2009 № 1175 «Про затвердження Методики розрахунку тарифів на послуги пасажирського автомобільного транспорту» вбачається, що на виконавчі органи місцевого самоврядування покладено повноваження щодо забезпечення організації пасажирських перевезень, формування мереж міських автобусних маршрутів загального користування, встановлення в порядку і межах, визначених законодавством, тарифів на транспортні послуги і здійснення у межах своїх повноважень контролю за дотриманням законодавства у сфері автомобільного транспорту на відповідній території.

Так, відносини автомобільного перевізника, що здійснює перевезення пасажирів на автобусних маршрутах загального користування міських, приміських та міжміських, які не виходять за межі території області (внутрішньообласні маршрути), із органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування визначаються договором про організацію перевезень пасажирів на автобусному маршруті загального користування, у якому встановлюються, зокрема, розмір компенсації витрат автомобільного перевізника внаслідок перевезення пільгових пасажирів та регулювання тарифів, механізм їх виплати (частина перша статті 31 Закону України «Про автомобільний транспорт»).

Затвердженим рішенням виконавчого комітету Запорізької міської ради від 25.11.2010 №556 Порядком подання та розгляду розрахунків економічно обґрунтованих витрат на виробництво (надання) побутових, комунальних (крім тарифів на теплову енергію, централізоване водопостачання та водовідведення, які встановлюються Національною комісією регулювання ринку комунальних послуг України), транспортних та інших послуг для встановлення тарифів на ці послуги в межах, визначених законодавством, (далі – Порядок) визначено процедуру подання до виконавчого комітету Запорізької міської ради (Регуляторний орган) та розгляду розрахунків економічно обґрунтованих витрат на надання, зокрема, транспортних та інших послуг.

Так, суб'єкти господарювання (перевізники) подають розрахункові матеріали, завірені печаткою та підписом керівника, висновки Державної інспекції з контролю за цінами в Запорізькій області щодо розрахунків економічно обґрунтованих планових витрат на транспортні послуги до виконавчого комітету Запорізької області (далі – регуляторний орган) для затвердження.

За рішенням Уповноваженого органу відповідно до статті 21 Статуту територіальної громади м. Запоріжжя або із власної ініціативи суб'єкта господарювання, який подає розрахунки економічно обґрунтованих тарифів, згідно з діючим законодавством України проводяться громадські слухання з цього питання або будь-які інші форми відкритих обговорень проекту регуляторного акта щодо встановлення тарифів (пункт 4 Порядку).

За результатами проведення процедури обговорення регуляторного акта Уповноважений орган готує пакет документів з розгляду проекту регуляторного акта на засіданні виконавчого комітету Запорізької міської ради (пункт 5 Порядку).

Після дотримання визначеної процедури на засіданні міськвиконкому приймається відповідне рішення.

З огляду на вищевикладене вбачається, що міськвиконком володіє запитуваною ГО «ЗОГПО «Українська справа» інформацією та є її розпорядником відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації». Не заперечувався факт наявності запитуваної інформації й міськвиконкомом у відповіді на запит ГО «ЗОГПО «Українська справа».

Частиною першою статті 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації» визначено вичерпний перелік підстав для відмови в задоволенні запиту, зокрема: 1) розпорядник інформації не володіє і не зобов'язаний відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит; 2) інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до частини другої статті 6 цього Закону; 3) особа, яка подала запит на інформацію, не оплатила передбачені статтею 21 цього Закону фактичні витрати, пов'язані з копіюванням або друком; 4) не дотримано вимог до запиту на інформацію, передбачених частиною п'ятою статті 19 цього Закону.

Відповідно до частини першої статті 6 Закону інформацією з обмеженим доступом є конфіденційна інформація, таємна інформація, службова інформація.

Частина друга статті 6 Закону передбачає, що обмеження доступу до інформації здійснюється відповідно до закону при дотриманні сукупності таких вимог:

-
- 1) виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя;
 - 2) розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам;
 - 3) шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

Відповідно, якщо розпорядник відмовляє у наданні інформації, він має вказати вид інформації з обмеженим доступом, до якого належить запитувана інформація, а також: а) якому саме з інтересів, передбачених пунктом 1 частини другої статті 6 Закону, загрожує розголошення цієї інформації, б) в чому полягає істотність шкоди цим інтересам від її розголошення, в) чому шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

З огляду на вказане відмова першого заступника міського голови з питань діяльності виконавчих органів влади Особа 1 у наданні запитованої ГО «ЗОГПО «Українська справа» інформації є необґрунтованою та такою, що суперечить Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Щодо ролі громадських об'єднань у доступі до інформації

Відповідно до статті 17 Закону України «Про застосування практики та виконання рішень Європейського суду з прав людини» практика Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) є джерелом права в Україні.

Відповідно до статті 10 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) кожен має право на свободу вираження поглядів. Це право включає свободу дотримуватися своїх поглядів, одержувати і передавати інформацію та ідеї без втручання органів державної влади і незалежно від кордонів. Ця стаття не перешкоджає державам вимагати ліцензування діяльності радіомовних, телевізійних або кінематографічних підприємств.

Здійснення цих свобод, оскільки воно пов'язане з обов'язками і відповідальністю, може підлягати таким формальностям, умовам, обмеженням або санкціям, що встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадської безпеки, для запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я чи моралі, для захисту репутації чи прав інших осіб, для запобігання розголошенню конфіденційної інформації або для підтримання авторитету і безсторонності суду.

У рішенні, прийнятому в справі «Угорська спілка громадянських свобод» проти Угорщини» (заява № 37374/05, 14.04.2009 р.), Європейський суд визнавав, що вказане завдання преси реалізується не тільки засобами масової інформації й професійними журналістами, а й громадськістю, яка має право на одержання інформації, що представляє суспільний інтерес. У цій справі Європейський суд визнавав важливість внеску громадянського суспільства в обговорення державних справ та вказав, що організації, які працюють з різними проблемами в сфері прав людини, включаючи й захист права на свободу інформації, так само як і преса, може розглядатись як «сторожовий пес» суспільства. Беручи до уваги ці обставини, Європейський суд погодився з тим, що діяльність громадського об'єднання за певних обставин потребує такого ж захисту з боку Конвенції, як і діяльність преси.

Враховуючи вищевикладене, вбачається, що заявник в розумінні практики Європейського суду має право на збір суспільної необхідної інформації, і це право перебуває під таким же рівнем захисту, як і право журналіста.

У своїй практиці Європейський суд неодноразово підкреслював важливість функції журналістів щодо сприяння обговоренню в суспільстві суспільно необхідної інформації. Судова практика з цього питання розвивалась в напрямку розширення свободи засобів масової інформації, яка слугує поширенню інформації та ідей. У відповідних рішеннях Суд вказував, що потрібен ретельний контроль у випадках, коли заходи, що вживаються національними органами, можуть перешкоджати участі преси – одного з «сторожових псів» суспільства – долучатись до публічних дискусій з питань, що представляють законний суспільний інтерес, включаючи заходи, які ускладнюють доступ до інформації.

З точки зору інтересів, які захищаються статтею 10, закон не може допускати використання довільних обмежень, які можуть набувати форм непрямой цензури, якщо влада створюватиме перешкоди для збору інформації. Збір інформації є, зокрема, важливою складовою частиною журналістики і невід'ємним елементом свободи преси, що захищається. Завдання преси передбачає, зокрема, й створення майданчиків для публічних обговорень.

Щодо наявності суспільного інтересу в наданні запитуваної заявником інформації

Відповідно до статті 29 Закону України «Про інформацію» інформація з обмеженим доступом може бути поширена, якщо вона є суспільно необхідною, тобто є предметом суспільного інтересу, і право громадськості знати цю інформацію переважає потенційну шкоду від її поширення.

Предметом суспільного інтересу вважається інформація, яка свідчить про загрозу державному суверенітету, територіальній цілісності України; забезпечує реалізацію конституційних прав, свобод і обов'язків; свідчить про можливість порушення прав людини, введення громадськості в оману, шкідливі екологічні та інші негативні наслідки діяльності (бездіяльності) фізичних або юридичних осіб тощо.

Відповідно до статті 10 Закону України «Про автомобільний транспорт» тарифна політика на автомобільному транспорті має сприяти вирішенню таких завдань, як стимулювання конкуренції та появи нових суб'єктів господарювання, які належать до автомобільного транспорту; забезпечення балансу між платоспроможним попитом на послуги та обсягом витрат на їх надання; забезпечення стабільності, прозорості та прогнозованості тарифів.

Очевидно, що для кожного члена територіальної громади, на території якої надаються транспортні послуги, мають значення умови та якість надання таких послуг, виправданість та обґрунтованість тарифів, їх структура та розрахунки, інформація про суб'єкта господарювання-перевізника, який їх надає. Отримавши інформацію про розрахунки відповідних тарифів, громадяни зможуть перевірити, чи дійсно затверджені тарифи відповідають вимогам методик їх розрахунку, чи є вони економічно обґрунтованими, чи дотримано баланс між забезпеченням розвитку підприємства перевізника та платоспроможністю населення відповідної території, чи відповідають встановлені тарифи якості послуг, які надаються.

Крім того, у зв'язку з складною економічною ситуацією в суспільстві сьогодні як ніколи актуально питання обґрунтованості тарифів на всі види послуг для населення. Вбачається, що обговорення цього питання досягло рівня суспільної дискусії, в ньому беруть участь, зокре-

ма, народні депутати України, представники органів державної влади, неурядові організації, відмічається постійний інтерес засобів масової інформації.

Так, за інформацією, розміщеною на веб-сайті Запорізької обласної організації партії «Солідарність» – Блок Петра Порошенка», народний депутат фракції партії «Блок Петра Порошенка» Ігор Артюшенко направив начальнику ГУМВС України в Запорізькій області та секретарю Запорізької міськради депутатське звернення щодо розрахунків діючих тарифів на послуги перевезення пасажирів по маршрутах у місті. Зокрема, стверджується, що «в Запоріжжі розгорнувся конфлікт навколо необґрунтованих тарифів на перевезення пасажирів. Частина перевізників прийняли рішення самостійно знизити тариф на проїзд для населення до 3 гривень, мотивуючи це тим, що в ціну тарифу вартістю 4 гривні закладається неправомірний вигоду... Ігор Артюшенко зазначив, що тарифи на пасажирські перевезення у місті мають бути не лише виправданими, а й зрозумілими кожному пересічному мешканцю Запоріжжя» (<http://zaporizhia.solydarnist.org/?p=1354>).

Крім того, питання підвищення тарифів на послуги перевезення в місті Запоріжжі порушується у статті, розміщеній на веб-сайті політичної партії «ВОЛЯ». Зокрема, у статті зазначено: «За словами активіста «ВОЛІ» у Запоріжжі Романа Сохи, у місті існує безліч проблем, пов'язаних з транспортним обслуговуванням, а найбільше турбують громаду необґрунтовані тарифи на проїзд... Як повідомив Роман Соха, міністру була доведена інформація про порушення при встановленні тарифів на пасажирські перевезення і передано звернення від людини ВОЛІ Ірини Суислової, народного депутата України. У зверненні нардеп вимагає скасувати рішення Запорізької міської ради № 64, при прийнятті якого не наведено економічного обґрунтування та законних підстав підвищення тарифів на проїзд. Крім того, рішення прийнято без врахування пропозицій жителів міста Запоріжжя, оскільки не проводилися жодні громадські обговорення з цього питання всупереч Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», яким передбачено оприлюднення проекту щодо зміни тарифів за місяць до прийняття з метою одержання зауважень і пропозицій від громадськості» (<http://volya.ua/news/1380>).

Таким чином, вбачається, що інформація про тарифи на транспортні послуги, їх обґрунтованість та розрахунки є предметом суспільного інтересу і не може бути обмежена в доступі. Це означає, що надання цієї інформації у відповідь на інформаційний запит не залежить від наявності згоди відповідних суб'єктів господарювання, оскільки поширення цієї інформації здійснюється в інтересах всіх членів територіальної громади, суспільний інтерес яких в її отриманні за обставин, вказаних вище, очевидно переважає інтерес захисту підприємницької діяльності перевізників.

Звертаю увагу, що порушення Закону України «Про доступ до публічної інформації», в тому числі ненадання інформації, несвоєчасне або неповне надання інформації на запит, неправомірний відмова в наданні інформації, – тягне за собою адміністративну відповідальність, передбачену статтею 2123 Кодексу України про адміністративні правопорушення.

На підставі вищевикладеного, керуючись статтею 101 Конституції України, статтями 13, 14, 15, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» та статтею 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації»,

ПРОШУ:

Повторно розглянути запит ГО «ЗОГПО «Українська справа» від 16.04.2015 р. та надати запитувану інформацію, зокрема розрахунки діючих тарифів на послуги пасажирського автомобіль-

ного транспорту на всі маршрути в м. Запоріжжі відповідно до наданого роз'яснення та вимог Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Вжити заходів з метою недопущення в подальшому аналогічних порушень законодавства про доступ до публічної інформації.

З метою вирішення питання щодо складання протоколу про адміністративне правопорушення забезпечити надання обґрунтованих письмових пояснень першого заступника міського голови з питань діяльності виконавчих органів ради м. Запоріжжя Особа 1 щодо фактичних та правових підстав відмови у наданні запитуваних документів на запит ГО «ЗОГПО «Українська справа» (бланк додається). Забезпечити надання його персональних даних: дату та місце народження, місце проживання та номер телефону, дату призначення на посаду, паспортні дані: серія, номер, ким і коли виданий, реєстраційний номер облікової картки платника податків або надати довідку кадрової служби, чи витяг з особової справи.

Повідомити про результати розгляду цього подання та вжиті заходи з урахуванням вимог частини третьої статті 15 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини».

З повагою

Валерія Лутковська

► Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Горбача Ю.А., адресоване філії «Волинський аукціонний центр» ПАТ ДАК «Національна мережа аукціонних центрів» (щодо інформації про продаж комунального майна на аукціоні)

**Директору філії «Волинський
аукціонний центр»
ПАТ ДАК «Національна мережа
аукціонних центрів»
Паламарчуку В.С.**

ПОДАННЯ

Шановний Валентине Савичу!

До Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини надійшла скарга від Горбача Ю.А. (далі – скаржник), журналіста ІА «Рівненське агентство журналістських розслідувань», стосовно порушення філією «Волинський аукціонний центр» ПАТ ДАК «Національна мережа аукціонних центрів» (далі – Волинська філія) його права на доступ до публічної інформації.

Як вбачається зі скарги, 4 грудня 2014 р. скаржник подав запит на доступ до публічної інформації щодо отримання копій протоколів аукціонів з продажу комунального майна.

Листом від 9 грудня 2014 р. № 139 Ви відмовили скаржнику в наданні запитуваних копій протоколів. Дана відмова обґрунтована тим, що протоколи містять прізвища, ім'я, по-батькові та паспортні дані переможців, а Волинська філія не має їх згоди на поширення інформації про них.

З огляду на вказане повідомляю, що аналіз наданих скаржником матеріалів та відповідного законодавства свідчить про неправомірність такої відмови.

Як вбачається з запиту скаржника і Вашої відповіді на нього, відповідні аукціони стосувались продажу комунального майна.

Відповідно до статті 2 Закону України «Про захист персональних даних» обробка персональних даних – будь-яка дія або сукупність дій, зокрема, таких як використання і поширення (розповсюдження, реалізація, передача). Аналіз положень статті 11 Закону свідчить, що обробка персональних даних може здійснюватись відповідно до закону або за згодою особи.

Аналогічні положення передбачено і частиною першою статті 16 Закону, згідно з якою «порядок доступу до персональних даних третіх осіб визначається умовами згоди суб'єкта персональних даних, наданої володільцю персональних даних на обробку цих даних, або відповідно до вимог закону. Порядок доступу третіх осіб до персональних даних, які знаходяться у володінні розпорядника публічної інформації, визначається Законом України «Про доступ до публічної інформації».

З метою забезпечення балансу між інтересом особи у обмеженні доступу до інформації про себе та правом суспільства знати суспільно-необхідну інформацію, низкою законів передбачено випадки, коли поширення персональних даних особи може здійснюватись без згоди особи. Декілька таких випадків передбачають положення статті 5 Закону України «Про захист персональних даних», відповідно до яких, зокрема, не належить до інформації з обмеженим доступом інформація про отримання у будь-якій формі фізичною особою бюджетних коштів, державного чи комунального майна, крім випадків, передбачених статтею 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Відповідно до частини п'ятої статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» – не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно. При дотриманні вимог, передбачених частиною другою цієї статті, зазначене положення не поширюється на випадки, коли оприлюднення або надання такої інформації може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

В контексті важливості необмеженого доступу журналістів до інформації про розпорядження комунальним майном звертаю увагу, що 14 жовтня 2014 р. Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки». В Стратегії вказується про те, що ефективний доступ до інформації, якою володіють органи публічної влади, інші суб'єкти, є важливою передумовою для запобігання корупції, виявлення та припинення корупційних діянь. Особливе значення має інформація, яка становить суспільний інтерес, а саме – відомості про використання бюджетних коштів, розпорядження державним або комунальним майном, особисті доходи, майно, видатки та зобов'язання фінансового характеру публічних службовців. Доступ до інформації є необхідним інструментом для проведення журналістських розслідувань, стимулювання громадянської активності в антикорупційній сфері (підрозділ «доступ до інформації» розділу 3. «Запобігання корупції»).

Суди також дотримуються позиції, що інформація про розпорядження комунальним майном становить суспільний інтерес. Так, наприклад, 03.09.2014 р. Вищий адміністративний суд України постановив рішення у справі, яким підтримав позицію суду апеляційної інстанції стосовно того, що Кілійською районною радою позивачу має бути надана запитувана інформація відносно всіх осіб, які брали участь у конкурсі з приватизації відповідного комплексу будівель і споруд, а не тільки щодо переможця, оскільки це майно є комунальною власністю та становить суспільний інтерес (№ К/800/37600/14).

Згідно з частиною другою статті 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» до розпорядників інформації, зобов'язаних оприлюднювати та надавати за запитами інформацію, визначену в цій статті, у порядку, передбаченому Законом, прирівнюються суб'єкти господарювання, які володіють, зокрема, іншою інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією).

Таким чином, інформація про продаж комунального майна є інформацією, що становить суспільний інтерес і доступ до якої не може бути обмежено відповідно до частини п'ятої статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації». Волинська філія є розпорядником запитуваної інформації відповідно до частини другої статті 13 Закону, оскільки вона є у його володінні і становить суспільний інтерес.

Таким чином, вбачається, що Волинська філія незаконно обмежила доступ скаржнику до копій відповідних протоколів, включно з інформацією про прізвища, імена, по батькові переможців.

Оскільки обмеження доступу до інформації, якщо це прямо заборонено законом, є адміністративним правопорушенням, передбаченим частиною третьою статті 212-3 КУпАП, просимо з метою вирішення питання про складання протоколу повідомити Ваші паспортні дані, дату народження, адресу проживання та надати копію документа, що підтверджує Ваші повноваження, як директора Волинської філії.

Крім того, керуючись статтями 13, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» та статтею 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації», просимо надати Горбачу Ю.А. запитувані копії протоколів аукціону та надіслати копію відповіді разом із документами, що підтверджують її направлення поштою, до Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

З повагою

**Представник Уповноваженого –
Начальник Управління з питань підготовки
конституційних подань та дотримання права
на доступ до публічної інформації**

Ірина Кушнір

► Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Гончаренка О. В., адресоване Міністерству фінансів України (щодо інформації про контрольний список працівників, які потребують поліпшення житлових умов та перебувають на квартирному обліку).

Міністру фінансів України
Яресько Н.

ПОДАННЯ

Шановна Наталіє Енн!

До Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини звернувся зі скаргою Гончаренко О.В. щодо порушення його права на доступ до публічної інформації.

Як вбачається зі скарги, 18 лютого 2015 року на адресу Київської міської державної адміністрації заявником було направлено інформаційний запит щодо надання інформації про контрольний список працівників Міністерства фінансів України, які потребують поліпшення житлових умов та перебувають на квартирному обліку в районних у місті Києві державних адміністраціях за місцем проживання (далі – контрольний список).

Листом від 24 лютого 2015 року №09/023-356 за підписом директора Департаменту будівництва та житлового забезпечення Київської міської державної адміністрації Особа 1 заявнику було надано відповідь, що ведення контрольних списків працівників належить до компетенції підприємств, установ, організацій, які їх ведуть. Тому запит було перенаправлено до Міністерства фінансів України для розгляду в установленому порядку.

Міністерство фінансів України листом від 6 березня 2015 року №31-21010-10/28-133/163 за підписом заступника Міністра – керівника апарату Особа 2 проінформувало заявника лише про його перебування у контрольному списку, але сам список не надало.

У зв'язку з чим заявник 25 березня 2015 року звернувся зі скаргою до Кабінету Міністрів України щодо надання доручення Київській міській державній адміністрації та Міністерству фінансів України повторно розглянути його запит щодо надання копії контрольного списку, а також забезпечити його опублікування на офіційному веб-сайті в мережі Інтернет.

Листом від 8 квітня 2015 року №056/95-23 за підписом директора Департаменту будівництва та житлового забезпечення КМДА Особа 1 заявнику було надано інформацію, що відповідно до заяви Міністерства фінансів України від 14 листопада 2014 року Департаментом будівництва та житлового забезпечення КМДА була надана адміністративна послуга з підготовки та видачі контрольних списків працівників Міністерства фінансів України.

Листом від 17 квітня 2015 року №31-21010-08/23-997/984 за підписом заступника Міністра – керівника апарату Міністерства фінансів України Особа 3 заявника було повідомлено, що контрольний список містить персональні дані осіб і не може бути наданий з огляду на вимоги Закону України «Про захист персональних даних».

У зв'язку з вищевикладеним звертаю увагу на наступне.

Щодо обґрунтованості відмови у доступі до запитуваної інформації

Відповідно до статті 2 Закону України «Про захист персональних даних» обробка персональних даних – будь-яка дія або сукупність дій, зокрема, таких як використання і поширення (розповсюдження, реалізація, передача). Аналіз положень статті 11 Закону свідчить, що обробка персональних даних може здійснюватись відповідно до закону або за згодою особи.

Аналогічні положення передбачено і частиною першою статті 16 вказаного Закону, згідно з якою «порядок доступу до персональних даних третіх осіб визначається умовами згоди суб'єкта персональних даних, наданої володільцю персональних даних на обробку цих даних, або відповідно до вимог закону. Порядок доступу третіх осіб до персональних даних, які знаходяться у володінні розпорядника публічної інформації, визначається Законом України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон).

З метою забезпечення балансу між інтересом особи у обмеженні доступу до інформації про себе та правом суспільства знати суспільнонеобхідну інформацію, законами передбачено випадки, коли поширення персональних даних особи може здійснюватись без згоди особи.

Закон визначає порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес.

Згідно зі статтею 1 Закону публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Відповідно до пункту 6 статті 14 Закону України «Про доступ до публічної інформації» розпорядники інформації зобов'язані надавати та оприлюднювати достовірну, точну та повну інформацію, а також у разі потреби перевіряти правильність та об'єктивність наданої інформації і оновлювати оприлюднену інформацію.

Публічна інформація є відкритою, крім випадків, встановлених законом.

Згідно з частиною першою статті 6 Закону інформацією з обмеженим доступом є:

- 1) конфіденційна інформація;
- 2) таємна інформація;
- 3) службова інформація.

Відповідно до пункту 2 частини першої статті 22 Закону розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту у разі, якщо інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до частини другої статті 6 цього Закону. **Це положення свідчить, що навіть якщо особою або законом інформацію віднесено до конфіденційної (обмеженої у доступі), при розгляді запиту на таку інформацію розпо-**

рядник може відмовити в його задоволенні тільки після дотримання вимог частини другої статті 6 Закону.

Частиною другою статті 6 Закону передбачено, що обмеження доступу до інформації здійснюється відповідно до закону при дотриманні сукупності таких вимог: 1) виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя; 2) розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам; 3) шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

Таким чином, обмежити доступ до інформації можливо лише за сукупності вищезазначених вимог.

З огляду на вищевказане відмова у наданні інформації є обґрунтованою у разі, якщо розпорядник в листі вказує, якому саме з інтересів загрожує розголошення запитуваної інформації, в чому полягає істотність шкоди цим інтересам від її розголошення, чому шкода від оприлюднення такої інформації переважає право громадськості знати цю інформацію. В іншому випадку така відмова надати запитувану інформацію є необґрунтованою та такою, що суперечить Закону.

Щодо наявності суспільного інтересу в отриманні запитуваної інформації

Відповідно до статті 22 Житлового кодексу України **облік громадян, які потребують поліпшення житлових умов, установа черговості на одержання жилої площі, а також її розподіл у будинках державного і громадського житлового фонду здійснюються під громадським контролем і з додержанням гласності.**

Відповідно до п. 23 Правил обліку громадян, які потребують поліпшення житлових умов, і надання їм жилих приміщень в Українській РСР, затверджених постановою Ради Міністрів Української РСР і Української республіканської ради професійних спілок від 11 грудня 1984 року № 470, списки громадян, взятих на квартирний облік, та окремі списки осіб, які користуються правом першочергового одержання жилих приміщень, **вивішуються для загального відома.**

Вбачається, що вимога відкритості списків є ефективним засобом запобігання корупції в сфері розподілу безоплатного житла. Ця інформація надає можливість громадянам пересвідчитись у відсутності зловживань в сфері розподілення безоплатного житла, справедливості його розподілу, а у разі виявлення порушень порядку розподілу житла порушити питання про притягнення винних осіб до відповідальності.

Крім того, звертаю увагу на позицію суду у вирішенні аналогічних питань. Так, у справі № К/800/64739/13 Вищий адміністративний суд України (ухвала від 23 липня 2014 року) погодився з висновком судів нижчих інстанцій щодо безпідставності ненадання контрольного списку позивачу і зобов'язання ДПА у Львівській області його надати.

Отже, ненадання заявнику запитуваної ним інформації містить ознаки правопорушення, відповідальність за яке передбачена статтею 212-3 КУАП.

З огляду на вищевказане та керуючись статтями 13, 15, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», статтею 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації» та пунктом 8-1 частини першої статті 255 КУпАП,

ПРОШУ:

1. Забезпечити надання заявнику відповіді на інформаційний запит з урахуванням наданого роз'яснення та вимог Закону України «Про доступ до публічної інформації» та направити до Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини документи про надання відповіді заявнику.
2. Забезпечити надання пояснень заступника Міністра фінансів Особа 3 щодо фактичних і правових підстав ненадання заявнику запитуваної ним інформації (бланк додається).
3. Для складання протоколу про адміністративне правопорушення забезпечити надання даних Особа 3 та Особа 2, а саме: дату та місце народження, місце проживання та номер телефону, дату призначення на посаду, відомості щодо документа, який посвідчує особу (вид, серія, номер, ким і коли виданий або довідка кадрової служби, чи витяг з особової справи), реєстраційний номер облікової картки платника податків.
4. Забезпечити надання завірених копій запиту заявника та відповідей від 6 березня 2015 року № 31-21010-10/28-133/163 та від 17 квітня 2015 року 31-2110-08/23-997/984.
5. Вжити заходів з метою недопущення вчинення аналогічних порушень в майбутньому.

Крім того, керуючись пунктом 8-1 частини першої статті 255 КУпАП та п. 7 статті 13 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» запрошую заступника Міністра фінансів-керівника апарату Особа 3 для надання пояснень з приводу стверджуваного порушення, а також складення протоколу про адміністративне правопорушення 7 вересня 2015 р. об 11:00 до Секретаріату Уповноваженого з прав людини (з собою необхідно мати документ, що посвідчує особу, та службове посвідчення).

З повагою

В.В. Лутковська

► **Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Онанко Н.В., адресоване державному підприємству «Укрмедреєстр» (щодо інформації про ставки лікарів стоматологічного профілю, лікарів-інтернів тощо).**

**Міністру охорони
здоров'я України
Квіташвілі О.**

ПОДАННЯ

Шановний пане Олександрє!

До мене надійшли скарги Онанко Н.В. щодо порушення, зокрема, державним підприємством «Укрмедреєстр» (далі – ДП «Укрмедреєстр») її права на інформацію.

Аналіз матеріалів звернення свідчить, що заявниця звернулася до ДП «Укрмедреєстр» із запитом на інформацію від 16.03.2015 р., в якому просила надати наступну інформацію:

- вільні ставки лікарів стоматологічного профілю у закладах охорони здоров'я, що входять до сфери управління Департаменту охорони здоров'я КМДА із зазначенням закладу, спеціальності та кількості;
- ставки лікарів-інтернів стоматологічного профілю в штатних розписах в закладах охорони здоров'я, що входять до сфери управління Департаменту охорони здоров'я КМДА із зазначенням закладу та кількості.

Відповіді на свій запит від ДП «Укрмедреєстр» заявниця не отримала. Натомість заявниця отримала лист Міністерства охорони здоров'я України від 24.03.2015 р. за №10.0367, яким її було повідомлено про направлення запиту за належністю до Департаменту охорони здоров'я КМДА.

Згідно з даними Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців державне підприємство «Реєстр медичних, фармацевтичних та науково-педагогічних працівників системи МОЗ України» (ДП «Укрмедреєстр») є окремою юридичною особою. Так, отриманий Міністерством запит Онанко Н.В. від 16.03.2015 р., адресований ДП «Укрмедреєстр», мав бути направлений останньому. Натомість вказаний запит Міністерством було направлено до Департаменту охорони здоров'я КМДА.

Заявниця звернулася до ДП «Укрмедреєстр» з повторним запитом від 9 червня 2015 року, в якому запитувала інформацію про всі вакантні посади лікарів стоматологічного профілю в бюджетних закладах охорони здоров'я, які заходяться в м. Києві.

Листом ДП «Укрмедреєстр» від 16.06.2015 р. №144 було надано відповідь про відсутність вакантних посад лікарів стоматологічного профілю у закладах охорони здоров'я сфери управління Департаменту охорони здоров'я Київської міської державної адміністрації.

В ході перевірки, здійсненої в рамках провадження за скаргами заявниці уповноваженими особами Секретаріату Уповноваженого з прав людини, було з'ясовано, що ДП «Укрмедреєстр» створено наказом МОЗ України від 27.09.2005 р. № 494, зокрема, з метою розвитку Єдиного інформаційного поля системи охорони здоров'я України, утворення сприятливих умов для інтеграції України у світовий інформаційний простір.

Наказом Міністерства охорони здоров'я України від 19.12.2006 р. № 842 «Про формування автоматизованої бази даних медичних, фармацевтичних та науково-педагогічних працівників сфери управління МОЗ України» передбачено здійснення ДП «Укрмедреєстр» перевірки, обробки наданих до підприємства органами управління, закладами, підприємствами, установами охорони здоров'я баз даних, формування Центральної бази даних і в подальшому надання Міністерству охорони здоров'я України необхідної аналітичної інформації.

Відповідно до п. 3 Положення про автоматизовану базу даних медичних, фармацевтичних та науково-педагогічних працівників сфери управління МОЗ України, затвердженого вищевказаним наказом МОЗ (далі – Положення), Центральна база даних створюється на основі не тільки бази даних закладів охорони здоров'я сфери управління Департаменту охорони здоров'я Київської міської державної адміністрації, але й баз даних інших закладів, зокрема, безпосередньо підпорядкованих МОЗ.

Пунктом 4 Положення передбачено, що інформація, що введена до баз даних, є конфіденційною і може використовуватися лише у відповідності до чинного законодавства України.

Крім того, відповідно до пункту 12 зазначеного Положення надання аналітичної інформації (крім інформації про особу) з Центральної бази даних для юридичних і фізичних осіб, не зазначених в пункті 11 Положення, є платним і здійснюється підприємством на договірній основі.

У зв'язку з цим звертаю увагу на наступне.

Законом України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) визначено порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес.

Відповідно до статті 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Розпорядники інформації зобов'язані, зокрема, надавати та оприлюднювати достовірну, точну та повну інформацію, а також у разі потреби перевіряти правильність та об'єктивність наданої інформації і оновлювати оприлюднену інформацію (п. 6 статті 14 Закону).

До розпорядників інформації, зобов'язаних надавати за запитами інформацію, визначену в цій статті, прирівнюються суб'єкти господарювання, які володіють інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією) (п. 4 частини другої статті 13 Закону).

Усі розпорядники інформації незалежно від нормативно-правового акта, на підставі якого вони діють, при вирішенні питання щодо доступу до інформації мають керуватися Законом (частина четверта статті 13 Закону).

Відповідно до частини другої статті 29 Закону України «Про інформацію» предметом суспільного інтересу вважається інформація, яка, зокрема, забезпечує реалізацію конституційних прав, свобод і обов'язків; свідчить про можливість порушення прав людини, введення громадськості в оману.

Перевіркою встановлено, що Центральна база даних містить інформацію про укомплектованість комунальних підприємств та закладів охорони здоров'я лікарями різних профілів, включно з кількістю вакантних посад. Така інформація зберігається в Центральній базі даних у знеособленому вигляді та відображає розподіл штатних посад за спеціалізаціями лікарів та за закладами охорони здоров'я.

Інформація про укомплектованість державних та комунальних закладів охорони здоров'я лікарями відображає рівень можливостей відповідного закладу чи підприємства з надання послуг у сфері охорони здоров'я в певній місцевості. Надання такої інформації зацікавленим особам сприятиме реалізації їх права на отримання належної медичної допомоги шляхом обрання відповідного закладу. Надання інформації про вакантні посади сприятиме реалізації

права зацікавлених осіб на працю, унеможливить надання таким особам недостовірної інформації щодо вакантних посад керівниками закладу.

Таким чином, знеособлена інформація про укомплектованість державних та комунальних закладів охорони здоров'я лікарями, що міститься у Центральній базі даних та розпорядником якої є ДП «Укрмедреєстр», є суспільно-необхідною інформацією і має надаватись підприємством у відповідь на інформаційні запити відповідно до вимог Закону.

Частиною п'ятою статті 14 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» та частиною першою статті 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації» на Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини покладено функцію парламентського контролю за дотриманням права на доступ до публічної інформації.

Враховуючи вищевикладене, на підставі статті 101 Конституції України, статей 13, 14, 15, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» та статті 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації»,

ПРОШУ:

1. Забезпечити надання ДП «Укрмедреєстр» Онанко Н.В. запитуваної інформації у табличному вигляді, в якому вона зберігається у Центральній базі даних, із відображенням інформації про загальну кількість штатних посад, кількість зайнятих та вакантних посад (повних та часткових) у кожному закладі охорони здоров'я, які знаходяться на території м. Києва.
2. Привести Положення про автоматизовану базу даних медичних, фармацевтичних та науково-педагогічних працівників сфери управління МОЗ України, затверджене наказом МОЗ України від 19.12.2006 р. № 842, у відповідність до вимог Закону України «Про доступ до публічної інформації».
3. Вжити заходи для унеможливлення не направлення ДП «Укрмедреєстр» листів, які йому було адресовано.

З повагою

В.В. Лутковська

► Подання Уповноваженого з прав людини за скаргою Косенка С., адресоване Департаменту освіти і науки, молоді та спорту виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) (щодо інформації про надання державних нагород).

ПОДАННЯ

Шановний Віталіє Володимировичу!

До мене звернувся кореспондент газети «Антикорупційне бюро України» Косенко С. (далі – заявник) стосовно порушення директором Департаменту освіти і науки, молоді та спорту виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) його права на доступ до публічної інформації.

Як вбачається зі скарги Косенка С. та доданих до неї матеріалів, у інформаційному запиті від 6 січня 2015 року заявник просив надати копії листів-клопотань (в тому числі довідок) та копії подання про присвоєння директору Фінансового ліцею Подільського району м. Києва Особа 1 звання «Заслужений працівник освіти України», а також копії подання голови «Асоціації керівників шкіл м. Києва» Особа 2 про присвоєння директору ліцею бізнесу Паращенко Л.І. звання «Заслужений працівник освіти України».

Директор Департаменту освіти і науки, молоді та спорту виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) Особа 3 листом від 15 січня 2015 №063-168 відмовила у задоволенні запиту з посиланням на закінчення строків зберігання відповідних документів та те, що документи містять персональні дані. При цьому, директор вказаного департаменту посилалась на пункт 657 Переліку типових документів, що створюються під час діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування, інших установ, підприємств, організацій, із зазначенням строків зберігання документів (далі – Перелік).

З огляду на вказане звертаю увагу на наступне.

Відповідно до пункту 657 Переліку термін зберігання листування з державними органами, органами місцевого самоврядування, організаціями вищого рівня, профспілковими органами про нагородження працівників, присвоєння почесних звань, присудження премій становить 5 років.

Однак, відповідно до пункту 654 Переліку, термін зберігання клопотань, подань та рішень про представлення до нагородження державними, відомчими нагородами, присвоєння почесних звань, присудження премій становить 75 років.

Щодо захисту персональних даних як підстави для відмови у задоволенні інформаційного запиту заявника.

Відповідно до статті 2 Закону України «Про захист персональних даних» обробка персональних даних – будь-яка дія або сукупність дій, зокрема, таких як використання і поширення (розповсюдження, реалізація, передача). Аналіз положень статті 11 Закону свідчить, що обробка персональних даних може здійснюватись відповідно до закону або за згодою особи.

Аналогічні положення передбачено і частиною першою статті 16 Закону, згідно з якою «порядок доступу до персональних даних третіх осіб визначається умовами згоди суб'єкта персональних даних, наданої володільцю персональних даних на обробку цих даних, або відповідно до вимог закону».

З метою забезпечення балансу між інтересом особи у обмеженні доступу до інформації про себе та правом суспільства знати суспільно-необхідну інформацію, низкою законів передбачено випадки, коли поширення персональних даних особи може здійснюватись без згоди особи.

Відповідно до статті 3 Закону України «Про державні нагороди України» почесне звання України є одним із видів державних нагород. Положення статті 10 вказаного Закону встановлюють таке почесне звання, як «Заслужений працівник освіти України». Відповідно до статті 1 вказаного Закону державні нагороди є вищою формою відзначення громадян за видатні заслуги перед Україною. Особи, нагородженні державними нагородами, користуються пільгами, передбаченими законами України.

Відповідно до Положення «Про почесні звання України», затвердженого Указом Президента України від 29 червня 2001 року № 476/2001, почесне звання «Заслужений працівник освіти України» присвоюється організаторам освіти, працівникам органів управління освітою і навчальних закладів, педагогічним, науково-педагогічним працівникам навчальних закладів за значні досягнення в розвитку освіти, успіхи у професійній діяльності, підготовці висококваліфікованих кадрів.

Висунення кандидатур до присвоєння почесних звань здійснюється гласно за місцем роботи особи, яку представляють до нагородження, у трудових колективах установ, організацій, підприємств незалежно від типу, форми власності та господарювання. Клопотання про присвоєння почесних звань порушується перед відповідним органом чи організацією вищого рівня залежно від підпорядкованості (п. 11 Положення).

Органи, яким надано право вносити подання про присвоєння почесних звань, надсилають на ім'я Президента України зазначене подання і нагородний лист установленого зразка. У нагородному листі зазначаються конкретні заслуги особи, що стали підставою для порушення клопотання про присвоєння почесного звання (п. 15 Положення).

Відповідно до статті 29 Закону України «Про інформацію» інформація з обмеженим доступом може бути поширена, якщо вона є суспільно необхідною, тобто є предметом суспільного інтересу, і право громадськості знати цю інформацію переважає потенційну шкоду від її поширення. Предметом суспільного інтересу вважається інформація, яка, зокрема, забезпечує реалізацію конституційних прав, свобод і обов'язків; свідчить про можливість порушення прав людини, введення громадськості в оману тощо.

Враховуючи те, що почесне звання є одним із видів державних нагород за видатні заслуги особи у певній сфері, нагороджені особи набувають право користуватись відповідними пільгами, висунення кандидатур до присвоєння почесних звань здійснюється гласно, вбачається, що інформація, яка міститься в запитуваних заявником документах і стосується присвоєння почесного звання, не може обмежуватись в доступі, оскільки є такою, що становить суспільний інтерес. При цьому складно уявити, яку шкоду може зазнати особа від поширення інформації про її заслуги, за які вона отримала державну нагороду.

Персональні дані, які містяться у вказаних документах і не стосуються присвоєння почесного звання, необхідно вилучити з копії документа, оскільки обмеженню доступу підлягає інформація, а не документ. Якщо документ містить інформацію з обмеженим доступом, для ознайомлення надається інформація, доступ до якої необмежений (частина сьома статті 6 Закону).

З огляду на вказане вбачається, що заявнику необґрунтовано було відмовлено у задоволенні запиту, що становить порушення його права на доступ до публічної інформації.

Керуючись статтею 101 Конституції України, статтями 13, 15, 22 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» та статтею 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації», прошу Вас забезпечити надання заявнику копій запитуваних документів з урахуванням наданого роз'яснення та вимог Закону. У разі, якщо запитувані документи вже передані до відповідної архівної чи іншої установи (державного органу), прошу забезпечити перенаправлення запиту заявника до такої установи відповідно до частини третьої статті 22 Закону.

З повагою

Валерія Лутковська

ЧАСТИНА ДРУГА

СУДОВА ПРАКТИКА ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОСТУПУ ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

ПРАВОВІ ПОЗИЦІЇ СУДУ ЩОДО ДОСТУПУ ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

► Надання доступу до копій декларацій державних службовців за інформаційними запитами

Ухвала Вищого адміністративного суду України від 30 червня 2015 р.

ВИЩИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД УКРАЇНИ

УХВАЛА
іменем України

30 червня 2015 року

м. Київ

K/800/30473/14

Вищий адміністративний суд України у складі колегії суддів:
Ситникова О.Ф.(суддя-доповідач),
Малиніна В.В.,
Стародуба О.П.,

Розглянувши в письмовому провадженні адміністративну справу за позовом ОСОБА_4 до Головного управління Міндоходів у Миколаївській області, Начальника Головного управління Міндоходів у Миколаївській області Коломійця Володимира Васильовича про визнання дій протиправними, зобов'язання вчинити певні дії за касаційною скаргою Головного управління Міндоходів у Миколаївській області на постанову Миколаївського окружного адміністративного суду від 26 вересня 2013 року та ухвалу Одеського апеляційного адміністративного суду від 20 березня 2014 року, -

ВСТАНОВИВ:

Позивач звернувся до суду з адміністративним позовом про визнання протиправними дій начальника Головного управління Міндоходів у Миколаївській області щодо відмови в наданні інформації на запит від 04.06.2013 року, наданні інформації, що не відповідає дійсності, та зобов'язання надати заявникові запитувану інформацію.

Постановою Миколаївського окружного адміністративного суду від 26 вересня 2013 року позов задоволено частково.

Визнано протиправними дії Головного управління Міндоходів у Миколаївській області щодо відмови ОСОБА_4 в наданні запитуваної інформації.

Зобов'язано Головне управління Міндоходів у Миколаївській області надати ОСОБА_4 відповідь по суті інформаційного запиту від 04.06.2013 року (вх.№2/ЗПІ від 06.06.2013).

Зобов'язано Головне управління Міндоходів у Миколаївській області надати звіт про виконання судового рішення в місячний строк після набрання постановою законної сили. В задоволенні іншої частини вимог відмовлено.

Ухвалою Одеського апеляційного адміністративного суду від 20 березня 2014 року залишено без змін постанову Миколаївського окружного адміністративного суду від 26 вересня 2013 року.

Головне управління Міндоходів у Миколаївській області не погодилось з постановою Миколаївського окружного адміністративного суду від 26 вересня 2013 року та ухвалою Одеського апеляційного адміністративного суду від 20 березня 2014 року і звернулося до суду з касаційною скаргою, в якій просить скасувати рішення судів попередніх інстанцій та ухвалити нове, яким відмовити у задоволенні позову, посиляючись на порушення норм матеріального права, що призвело до ухвалення незаконних судових рішень.

Заслухавши доповідача, перевіrivши доводи касаційної скарги, матеріали справи, суд, в межах ст. 220 КАС України, прийшов до висновку про залишення касаційної скарги без задоволення з таких підстав.

Судами попередніх інстанцій встановлені наступні обставини.

Позивач звернувся до Головного управління Міндоходів у Миколаївській області з інформаційним запитом (запит датовано 04.06.2013, вх.№2/ЗПІ від 06.06.2013) щодо того, чи проводилась перевірка (та яким підрозділом) достовірності даних, вказаних в «декларації про доходи, зобов'язання фінансового характеру та майновий стан» державним службовцем ОСОБА_5 за 2009– 2010 роки, яка є працівником відповідача.

12.06.2013 року Головним управлінням Міндоходів у Миколаївській області відмовлено в наданні запитуваної інформації, оскільки інформація є службовою.

Предметом даного спору є незгода позивача з отриманою відповіддю, яка, на думку позивача, є неправомірною.

Задовольняючи адміністративний позов, суди попередніх інстанцій дійшли висновку про неправомірність дій відповідача, оскільки запитувана позивачем інформація щодо проведення перевірки декларації державного службовця, не є службовою інформацією в розумінні Закону України «Про доступ до публічної інформації».

З таким висновком погоджується і колегія суддів Вищого адміністративного суду України, на підставі наступного.

Статтю 40 Конституції України встановлено, що усі мають право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади, що зобов'язані розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк.

Частиною другою статті 34 Конституції України встановлено, що кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово, або в інший спосіб, – на свій вибір.

Порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, та

інформації, що становить суспільний інтерес, встановлено Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Відповідно до частини 1 статті 1 вказаного Закону публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Згідно з пунктом 1 частини 1 статті 3 Закону України «Про доступ до публічної інформації» право на доступ до публічної інформації гарантується обов'язком розпорядників інформації надавати та оприлюднювати інформацію, крім випадків, передбачених законом.

За змістом пункту 2 частини 1 статті 5 цього Закону доступ до інформації забезпечується шляхом надання інформації за запитом на інформацію.

Відповідно до положень частини 1 статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» інформацією з обмеженим доступом є: конфіденційна інформація; таємна інформація; службова інформація.

Частиною 2 цієї статті передбачено, що обмеження доступу до інформації здійснюється відповідно до закону при дотриманні сукупності таких вимог: виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя; розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам; шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

Відповідно до частини 5 статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно. При дотриманні вимог, передбачених частиною другою цієї статті, зазначене положення не поширюється на випадки, коли оприлюднення або надання такої інформації може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

Згідно зі статтею 9 Закону України «Про доступ до публічної інформації» до службової може належати інформація: що міститься в документах суб'єктів владних повноважень, які становлять внутрішню службову кореспонденцію, доповідні записки, рекомендації, якщо вони пов'язані з розробкою напряму діяльності установи або здійсненням контрольних, наглядових функцій органами державної влади, процесом прийняття рішень і передують публічному обговоренню та/або прийняттю рішень; зібрана в процесі оперативно-розшукової, контррозвідальної діяльності, у сфері оборони країни, яку не віднесено до державної таємниці.

Документам, що містять інформацію, яка становить службову інформацію, присвоюється гриф «для службового користування». Доступ до таких документів надається відповідно до частини 2 статті 6 цього Закону.

Відповідно до пункту 2 частини 1 статті 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації» розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту у випадку, якщо інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до частини другої статті 6 цього Закону.

Відповідно до ч. 3 ст. 2 КАС України, у справах щодо оскарження дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень суд перевіряє, чи вчинені вони на підставі, у межах повноважень та у спосіб, визначений Конституцією і законами України.

На підставі викладеного суд касаційної інстанції погоджується з висновками судів попередніх інстанцій щодо обґрунтованості позовних вимог, оскільки на запитувану позивачем інформацію не присвоєно гриф «для службового користування» і в розумінні Закону України «Про доступ до публічної інформації» проведення перевірки декларації державного службовця не є службовою інформацією.

Крім того, за нормами ч.3 Закону України «Про доступ до публічної інформації» не належать до інформації з обмеженим доступом відомості, зазначені у декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, поданій відповідно до Закону України «Про запобігання корупції», крім відомостей, зазначених в абзаці четвертому частини першої статті 47 вказаного Закону.

Таким чином, суди попередніх інстанцій правильно встановили обставини справи, повно дослідили докази по справі та ухвалили рішення з додержанням норм матеріального і процесуального права, доводи, викладені в касаційній скарзі, не спростовують висновків суду першої та апеляційної інстанції, тому підстави для скасування або зміни рішень відсутні.

Відповідно до ч. 1 ст. 224 КАС України суд касаційної інстанції залишає касаційну скаргу без задоволення, судові рішення – без змін, якщо визнає, що суди першої та апеляційної інстанцій не допустили порушень норм матеріального і процесуального права при ухваленні судових рішень чи вчиненні процесуальних дій.

Керуючись ст. ст. 220, 222, 223, 224, 231 КАС України, суд

У Х В А Л И В :

Касаційну скаргу Головного управління Міндоходів у Миколаївській області залишити без задоволення, а постанову Миколаївського окружного адміністративного суду від 26 вересня 2013 року та ухвалу Одеського апеляційного адміністративного суду від 20 березня 2014 року – без змін.

Ухвала набирає законної сили через п'ять днів після направлення її копії особам, які беруть участь у справі, та оскарженню не підлягає.

Судді:

**О.Ф. Ситников
В.В. Малинін
О.П. Стародуб**

► **Щодо термінів надання доступу до публічної інформації за запитом.**

Ухвала Вищого адміністративного суду України від 19 червня 2014 р.

ВИЩИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД УКРАЇНИ

УХВАЛА
іменем України

19 червня 2014 р.

м. Київ

K/9991/59325/12

Вищий адміністративний суд України в складі колегії суддів:

Бутенка В.І. (доповідач),

Лиски Т.О.,

Рецебуринського Ю.Й.,

Провівши в порядку касаційного провадження попередній розгляд адміністративної справи за позовом ОСОБА_4 до Управління Пенсійного фонду України в Корюківському районі Чернігівської області про визнання неправомірними дій, -

В С Т А Н О В И В:

У травні 2012 року позивач звернувся до суду із вказаним позовом.

Постановою Чернігівського окружного адміністративного суду від 25 червня 2012 року, залишеною без змін ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 23 серпня 2012 року, адміністративний позов задоволено.

Визнано неправомірними дії Управління Пенсійного фонду України в Корюківському районі Чернігівської області щодо несвоєчасного надання відповіді від 26 жовтня 2011 року за № 6928/04/т-11 на запит щодо інформації ОСОБА_4 від 12 жовтня 2011 року.

В касаційній скарзі відповідач просить скасувати рішення судів першої та апеляційної інстанцій з підстав порушення ними норм матеріального і процесуального права та закрити провадження у справі.

Колегія суддів вважає, що касаційна скарга не підлягає задоволенню з наступних підстав.

Судами встановлено, що 12 жовтня 2011 року відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації» позивач звернувся до Управління Пенсійного фонду України в Корюківському районі Чернігівської області із запитом стосовно інформації, в якому просив повідомити йому дані щодо періоду з дня встановлення інвалідності до досягнення віку, передбаченого статтею 26 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Листом від 26 жовтня 2011 року за № 6928/04/Т-11 Управлінням Пенсійного фонду України в Корюківському районі Чернігівської області надано відповідь на цей інформаційний запит.

Відповідно до частини другої статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до ч. 1 ст. 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) визначено, що публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Статтею 12 Закону визначено перелік суб'єктів у сфері доступу до публічної інформації, а саме:

- 1) запитувачі інформації – фізичні, юридичні особи, об'єднання громадян без статусу юридичної особи, крім суб'єктів владних повноважень;
- 2) розпорядники інформації – суб'єкти, визначені у статті 13 цього Закону;
- 3) структурний підрозділ або відповідальна особа з питань запитів на інформацію розпорядників інформації.

Відповідно до п. 1 ч. 1 статті 13 Закону, розпорядниками інформації для цілей цього Закону визнаються суб'єкти владних повноважень – органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, органи влади Автономної Республіки Крим, інші суб'єкти, що здійснюють владні управлінські функції відповідно до законодавства та рішення яких є обов'язковими для виконання.

Згідно зі ст. 19 Закону запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні. Запитувач має право звернутися до розпорядника інформації із запитом на інформацію незалежно від того, стосується ця інформація його особисто чи ні, без пояснення причини подання запиту.

За приписами ч. 1 ст. 20 Закону розпорядник інформації має надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту.

Згідно зі ст. 5 Закону України «Про доступ до публічної інформації» доступ до інформації забезпечується шляхом: 1) систематичного та оперативного оприлюднення інформації: в офіційних друкованих виданнях; на офіційних веб-сайтах в мережі Інтернет; на інформаційних стендах; будь-яким іншим способом; 2) надання інформації за запитом на інформацію.

Відповідно до ст. 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації» розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту в таких випадках, зокрема, розпорядник інформації не володіє і не зобов'язаний відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит; інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до ч. 2 ст. 6 цього Закону.

Колегія суддів погоджується з висновками судів першої та апеляційної інстанцій, які, врахувавши, що Управління Пенсійного фонду України в Корюківському районі Чернігівської області є розпорядником інформації в розумінні ст. 20 Закону України «Про доступ до публічної інформації», яка отримана в процесі здійснення відповідачем своїх повноважень, то відповідач зобов'язаний був надати позивачу відповідь на запит на інформацію від 12 жовтня 2011 року у п'ятиденний термін.

Відповідачем порушено право позивача на доступ до публічної інформації, гарантований йому, зокрема, Законами України «Про інформацію» та «Про доступ до публічної інформації».

Згідно з ч. 1 ст. 224 Кодексу адміністративного судочинства України, якщо суди не допустили порушень норм матеріального і процесуального права при ухваленні оскаржуваних судових рішень, то суд касаційної інстанції залишає касаційну скаргу без задоволення, а судові рішення без змін.

Керуючись ст.ст. 220, 220-1, 223, 224, 230 КАС України, суд

У Х В А Л И В :

Касаційну скаргу Управління Пенсійного фонду України в Корюківському районі Чернігівської області залишити без задоволення, а постанову Чернігівського окружного адміністративного суду від 25 червня 2012 року та ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 23 серпня 2012 року залишити без змін.

Ухвала набирає законної сили через п'ять днів після направлення її копій особам, які беруть участь у справі, та оскарженню не підлягає.

Судді:

**В.І. Бутенко
Т.О. Лиска
Ю.Й. Рецебуринський**

Ухвала Вищого адміністративного суду України від 27 січня 2015 р.

ВИЩИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД УКРАЇНИ

**УХВАЛА
іменем України**

27 січня 2015 року

м. Київ

K/800/45013/14

Колегія суддів Вищого адміністративного суду України у складі:

**Швеця В.В.,
Амеліна С.Є.,
Мойсюка М.І.,**

Провівши в порядку касаційного провадження попередній розгляд адміністративної справи за позовною заявою Публічного акціонерного товариства «Київгаз» (далі – Товариство) до Прокуратури міста Києва про визнання дій протиправними та зобов'язання вчинити певні дії, провадження в якій відкрито за касаційною скаргою Прокуратури міста Києва на постанову Окружного адміністративного суду міста Києва від 28 травня 2014 року та ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 5 серпня 2014 року, -

В С Т А Н О В И Л А:

У квітні 2014 року Товариство пред'явило в суді позов до Прокуратури міста Києва, в якому просило визнати протиправною бездіяльність прокурора Герасимюка М.В. щодо ненадання відповіді на запити від 7 квітня 2014 року № 691/09 та 9 квітня 2014 року № 712/09 в строк, встановлений законодавством, та зобов'язати відповідача надати на них відповідь.

Ухвалою Окружного адміністративного суду міста Києва від 28 травня 2014 року провадження у справі, в частині позовних вимог про визнання протиправною бездіяльності відповідача щодо розгляду заяви від 9 квітня 2014 року № 712/09, закрито.

Таким чином, судом вирішувалися позовні вимоги про визнання протиправною бездіяльність прокурора Герасимюка М.В. щодо ненадання відповіді на запит від 7 квітня 2014 року № 691/09 в строк, встановлений законодавством, та зобов'язання відповідача надати на нього відповідь.

Постановою Окружного адміністративного суду міста Києва від 28 травня 2014 року, залишеною без змін ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 5 серпня 2014 року, позов задоволено частково. Визнано протиправними дії щодо надання відповіді на запит від 7 квітня 2014 року № 691/09 з порушенням строку, передбаченого чинним законодавством. В іншій частині позовних вимог відмовлено.

В обґрунтування касаційної скарги відповідач посилається на порушення судами попередніх інстанцій норм матеріального та процесуального права, у зв'язку з чим ставить питання про скасування прийнятих ними рішень та ухвалення нової постанови про відмову в задоволенні позову.

В запереченні на касаційну скаргу Товариство просить залишити рішення судів попередніх інстанцій без змін, посилаючись на їх законність і обґрунтованість.

Заслухавши доповідь судді, обговоривши доводи касаційної скарги, перевіrivши матеріали справи та рішення, що приймалися під час її розгляду, колегія суддів вважає, що касаційна скарга не підлягає задоволенню з огляду на таке.

Судами встановлено, що 7 квітня 2014 року Товариство звернулося до Прокурора міста Києва Герасимюка М.В. зі зверненням, в якому просило надати інформацію щодо внесення відомостей до Єдиного реєстру судових розслідувань та чи почато розслідування за заявою про вчинене кримінальне правопорушення старшим слідчим першого відділу кримінальних розслідувань слідчого управління фінансових розслідувань ДПІ у Голосіївському районі ГУ Міндоходів у місті Києві, старшим лейтенантом податкової міліції ОСОБА_5

Зазначене звернення надійшло до Прокуратури міста Києва 9 квітня 2014 року, що підтверджується штемпелем прокуратури та вхідним реєстраційним № 1061-П, а листом від 14 квітня 2014 року № 23-117 вих-14 на нього дана відповідь, в якій повідомлено, що наведені у зверненні позивача відомості до Єдиного реєстру судових розслідувань не вносились та роз'яснено порядок оскарження рішень, дій чи бездіяльності прокурора у разі незгоди з прийнятим рішенням.

В цей же день відповідь була зареєстрована в книзі вихідної документації Прокуратури міста Києва за № 23-117 вих-14, однак направлена на адресу Товариства лише 16 квітня 2014 року, про що свідчить копія конверта з відтиском дати поштового штемпеля.

Відповідно до частини першої статті 1 Закону України від 13 січня 2011 року № 2939-VI «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон № 2939-VI), публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні

суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Відповідно до статті 19 Закону № 2939-VI запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні. Запитувач має право звернутися до розпорядника інформації із запитом на інформацію незалежно від того, стосується ця інформація його особисто чи ні, без пояснення причини подання запиту. Запит на інформацію може бути індивідуальним або колективним. Запити можуть подаватися в усній, письмовій чи іншій формі (поштою, факсом, телефоном, електронною поштою) на вибір запитувача.

Положеннями частин другої та четвертої статті 20 Закону № 2939-VI передбачено, що розпорядник інформації має надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту.

З огляду на такі вимоги чинного, на час спірних правовідносин, законодавства, суди попередніх інстанцій дійшли правильного висновку, що, незважаючи на вчасно підготовлену відповідь на запит позивача, відповідач не надав її у встановлений Законом № 2939-VI строк (протягом п'яти робочих днів).

При цьому суди попередніх інстанцій правильно вказали на те, що факт реєстрації відповіді на запит позивача в журналі вихідної кореспонденції Прокуратури міста Києва 14 квітня 2014 року, підтверджує лише її реєстрацію і не є належним доказом на підтвердження обставин щодо її направлення в цей же день.

Що стосується посилання відповідача на реєстр поштових відправлень, що знаходиться в матеріалах справи, та, на його думку, підтверджує факт передачі листа-відповіді до поштового відділення 15 квітня 2014 року, колегія суддів вважає безпідставним, оскільки він не містить штампу поштового відділення з датою його прийняття.

Окрім того, судами під час розгляду справи встановлено, що у відповідь на звернення від 7 квітня 2014 року № 691/09, відповідач від 14 квітня 2014 року № 23-117 вих-14 надав Товариству об'єднаному відповідь щодо поставлених у зверненні питань, а тому колегія суддів погоджується з їхнім висновком про відмову в задоволенні вимог щодо надання відповіді на звернення.

Такі висновки підтверджуються матеріалами справи та не спростовуються доводами касаційної скарги.

Таким чином, колегія суддів приходить до висновку, що рішення судів першої та апеляційної інстанцій є законними, оскільки суди, всебічно перевіrivши обставини справи, вирішили спір у відповідності з нормами матеріального права, що підлягають застосуванню до даних правовідносин, їх висновки щодо встановлених обставин і правові наслідки є правильними, а доводи касаційних скарг їх не спростовують.

Керуючись статтями 220-1, 224, 231 КАС України, колегія суддів

У Х В А Л И Л А:

Касаційну скаргу Прокуратури міста Києва відхилити, а постанову Окружного адміністративного суду міста Києва від 28 травня 2014 року та ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 5 серпня 2014 року – залишити без змін.

Ухвала набирає законної сили через п'ять днів після направлення її копії сторонам у справі та оскарженню не підлягає.

Судді

**В.В.Швець
С.Є.Амелін
М.І.Мойсюк**

► **Роз'яснення поняття публічна інформація.**

Ухвала Вищого адміністративного суду України від 26 червня 2014 р.

ВИЩИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД УКРАЇНИ

**УХВАЛА
іменем України**

26 червня 2014 р.

м. Київ

K/9991/78084/12

**Вищий адміністративний суд України в складі колегії суддів:
Бутенка В.І (доповідач),
Білуги С.В.,
Лиски Т.О.,**

розглянувши в порядку письмового касаційного провадження адміністративну справу за позовом ОСОБА_4 до Міністерства юстиції України про визнання бездіяльності і дій протиправними, зобов'язання вчинити дії, -

В С Т А Н О В И В :

У липні 2012 року позивач звернувся до суду із вказаним позовом.

Постановою Окружного адміністративного суду м. Києва від 14 вересня 2012 року позов задоволено частково. Зобов'язано Міністерство юстиції України розглянути запит на інформацію ОСОБА_4 від 17 травня 2011 року № 7/12-67, який надійшов до Міністерства юстиції України 21 травня 2012 року, в порядку та строки, передбачені Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від 29 листопада 2012 року рішення суду першої інстанції в частині задоволення позовних вимог скасовано і відмовлено в їх задоволенні, а в іншій частині це рішення залишено без змін.

В касаційній скарзі позивач просить скасувати рішення суду апеляційної інстанції з підстав порушення норм матеріального і процесуального права та залишити в силі рішення суду першої інстанції.

Колегія суддів вважає, що касаційна скарга підлягає задоволенню з наступних підстав.

Судами встановлено, що 18 травня 2012 року позивач направив до відповідача запит № 7/12-67 від 17 травня 2011 року, в якому просив надати письмову інформацію про назви та реквізи-

ти 137-ми чинних актів законодавства з позначками «опублікуванню не підлягає» та 5-ти актів з позначкою «не для друку», про які йшлося у відповіді відповідача № С-4543/10-2 від 2 квітня 2012 року. Зворотним поштовим повідомленням підтверджується, що поштове відправлення було вручено відповідачу 21 травня 2012 року.

Листом № С-12207/10.2 від 18 червня 2012 року позивачу надано відповідь, в якій Міністерством юстиції України зазначено, що немає законних підстав для надання переліку (з реквізитами і назвами) актів Президента України та Положення, затвердженого спільним наказом Міністерства економіки України, Міністерства фінансів України, Міністерства машинобудування, військово-промислового комплексу і конверсії України та Міністерства оборони України, що мають позначки обмеження доступу «Опублікуванню не підлягає» та «Не для друку».

Відмовляючи в задоволенні позову, суд апеляційної інстанції виходив з того, що позивач звернувся до відповідача із запитом не в порядку Закону України «Про доступ до публічної інформації», а відповідно до норм Закону України «Про звернення громадян», і відповідь на цей запит надана відповідачем з дотриманням передбачених вказаним законом строків.

Відповідно до частини 1 статті 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Частиною 1 статті 5 Закону України «Про інформацію» передбачено, що кожен має право на інформацію, що передбачає можливість вільного одержання, використання, поширення, зберігання та захисту інформації, необхідної для реалізації своїх прав, свобод і законних інтересів.

Аналізуючи вказані норми, колегія суддів зазначає, що законодавцем відокремлено поняття інформації та публічної інформації.

Відповідно до пункту 1 частини 1 статті 3 Закону України «Про доступ до публічної інформації» право на доступ до публічної інформації гарантується: обов'язком розпорядників інформації надавати та оприлюднювати інформацію, крім випадків, передбачених законом.

За змістом пункту 2 частини 1 статті 5 Закону України «Про доступ до публічної інформації» доступ до інформації забезпечується шляхом надання інформації за запитом на інформацію.

Відповідно до ч.1 ст.13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні.

Тобто за змістом наведених статей можна виділити такі ознаки публічної інформації:

- 1) готовий продукт інформації, який отриманий або створений лише в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством;**
- 2) заздалегідь відображена або задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація;**

-
- 3) така інформація знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень або інших розпорядників публічної інформації;**
 - 4) інформація не може бути публічною, якщо створена суб'єктом владних повноважень не під час виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків;**
 - 5) інформація не може бути публічною, якщо створена не суб'єктом владних повноважень.**

Отже, визначальним для публічної інформації є те, щоб вона була заздалегідь готовим, зафіксованим продуктом, отриманим або створеним суб'єктом владних повноважень у процесі виконання своїх обов'язків.

Як правильно встановив суд першої інстанції, запит позивача містив посилання на норми Законів України «Про доступ до публічної інформації» і «Про інформацію» та стосувався відомостей, що вже зафіксовані в офіційному документі, створеному в процесі здійснення відповідачем своєї діяльності.

Відповідно до Положення про Міністерство юстиції України, затвердженого Указом Президента України від 06.04.2011 року № 395/2011, Міністерство юстиції України відповідно до покладених на нього завдань здійснює державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, а також інших органів, акти яких відповідно до законодавства підлягають державній реєстрації, забезпечує ведення Єдиного державного реєстру нормативно-правових актів, надання з нього інформації, здійснює офіційне опублікування нормативно-правових актів, чинних міжнародних договорів України, рішень Європейського суду з прав людини щодо України в інформаційному бюлетені «Офіційний вісник України».

Враховуючи зазначене, колегія суддів погоджується з висновками суду першої інстанції, який, врахувавши, що Міністерство юстиції України є розпорядником інформації в розумінні ст. 20 Закону України «Про доступ до публічної інформації», оскільки ця інформація, а саме: перелік назв та реквізитів 137 чинних актів законодавства з позначками «опублікуванню не підлягає» і 5 актів з позначкою «не для друку», отримана в процесі здійснення відповідачем своїх повноважень, вказав, що відповідач зобов'язаний був надати позивачу відповідь на запит на інформацію від 17 травня 2011 року у п'ятиденний термін, прийняв правильне рішення про часткове задоволення позовних вимог.

Відповідачем порушено право позивача на доступ до публічної інформації, гарантоване йому Законами України «Про інформацію» і «Про доступ до публічної інформації».

З огляду на наведене, оскаржуване судове рішення апеляційного суду відповідно до вимог ст. 226 Кодексу адміністративного судочинства України підлягає скасуванню, а рішення суду першої інстанції залишенню в силі.

Керуючись ст.ст. 220, 221, 222, 223, 226, 230 КАС України, суд

У Х В А Л И В :

Касаційну скаргу ОСОБА_4 задовольнити.

Постанову Київського апеляційного адміністративного суду від 29 листопада 2012 року скасувати.

Постанову Окружного адміністративного суду міста Києва від 14 вересня 2012 року залишити в силі.

Ухвала набирає законної сили з моменту проголошення і оскарженню не підлягає.

Судді:

**В.І. Бутенко
С.В. Білуга
Т.О. Лиска**

► Щодо надання інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном.

Ухвала Вищого адміністративного суду України від 23 червня 2015 р.

ВИЩИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД УКРАЇНИ

**УХВАЛА
іменем України**

23 червня 2015 року

м. Київ

K/800/26358/13

Колегія суддів Вищого адміністративного суду України у складі: головуєчого – судді, суддів Тракало В.В., Іваненко Я.Л., Мойсюка М.І., розглянувши в попередньому судовому засіданні касаційну скаргу Національної академії Служби безпеки України на постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 28 лютого 2013 року та ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 11 квітня 2013 року у справі за позовом ОСОБА_4 до першого проректора (з навчальної роботи) Національної академії Служби безпеки України Довганя Олександра Дмитровича, Національної академії Служби безпеки України, Служби безпеки України про визнання протиправними дій, зобов'язання вчинити певні дії, -

ВСТАНОВИЛА:

У січні 2013 року позивач звернувся до суду із вказаним позовом до відповідача. Просив визнати протиправними дії першого проректора (з навчальної роботи) Національної академії служби безпеки України Довганя О.Д., які виявились у відмові надати ОСОБА_4 доступ до публічної інформації, про яку вказувалось у запиті від 26 листопада 2012 року, зобов'язати відповідача надати позивачу інформацію згідно з запитом від 26 листопада 2012 року.

Постановою Окружного адміністративного суду м. Києва від 28 лютого 2013 року, залишеною без змін ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 11 квітня 2013 року, позов задоволено. Визнано протиправними дії Національної академії служби безпеки України та зобов'язано Національну академію служби безпеки України надати ОСОБА_4 інформацію на запит від 26 листопада 2012 року.

У касаційній скарзі ставиться питання про скасування судових рішень судів першої та апеляційної інстанцій з підстав порушення норм матеріального та процесуального права та ухвалення нового судового рішення про відмову у задоволенні позову.

Заслухавши доповідь судді-доповідача, перевіrivши правильність застосування судами попередніх інстанцій норм матеріального та процесуального права у межах доводів касаційної скарги, правової оцінки обставин у справі, колегія суддів приходить до висновку, що касаційна скарга не підлягає задоволенню з таких підстав.

Судами попередніх інстанцій встановлено, що 26 листопада 2012 року ОСОБА_4 звернувся до Служби безпеки України із запитом на інформацію, що подається фізичними особами відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації», в якому просив поінформувати: чи отримував проректор Національної академії служби безпеки України ОСОБА_6 за весь період проходження військової служби від держави (Служби безпеки України) житло; якщо отримував, то яке саме житло (службове чи у безстрокове користування) та у якому населеному пункті?

За результатами розгляду вказаного запиту, Національна академія служби безпеки України листом від 30 листопада 2012 року № 29/15-7896 за підписом першого проректора Довганя О.Д. повідомила позивачу, що у зв'язку з відсутністю відповідної згоди на поширення вказаної інформації та з урахуванням того, що запитувана інформація не стосується національної безпеки, економічного добробуту та прав людини, підстав для її надання немає.

Задовольняючи позовні вимоги, суд першої інстанції, з яким погодився суд апеляційної інстанції, виходив з того, що Національна академія служби безпеки України неправомірно відмовила позивачу у наданні запитуваної інформації, оскільки академія використовує бюджетні кошти на забезпечення своїх співробітників житловими приміщеннями, а тому є розпорядником інформації в розумінні п. 2 ч. 1 ст. 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації. Доступ до інформації забезпечується шляхом її оприлюднення у засобах масової інформації (в офіційних друкованих виданнях, на офіційних веб-сайтах в мережі Інтернет, на інформаційних стендах та будь-яким іншим способом) та через надання інформації за запитами на інформацію. До обов'язків розпорядників інформації, зокрема, віднесено надавати достовірну, точну та повну інформацію, а також у разі потреби перевіряти правильність та об'єктивність наданої інформації.

Відповідно до ст. 3 Закону України «Про доступ до публічної інформації» право на доступ до публічної інформації гарантується: 1) обов'язком розпорядників інформації надавати та оприлюднювати інформацію, крім випадків, передбачених законом; 2) визначенням розпорядником інформації спеціальних структурних підрозділів або посадових осіб, які організують у встановленому порядку доступ до публічної інформації, якою він володіє; 3) максимальним спрощенням процедури подання запиту та отримання інформації; 4) доступом до засідань колегіальних суб'єктів владних повноважень, крім випадків, передбачених законодавством; 5) здійсненням парламентського, громадського та державного контролю за дотриманням прав на доступ до публічної інформації; 6) юридичною відповідальністю за порушення законодавства про доступ до публічної інформації.

При цьому статтею 4 Закону України «Про доступ до публічної інформації» передбачено, що доступ до публічної інформації відповідно до цього Закону здійснюється на принципах: 1)

прозорості та відкритості діяльності суб'єктів владних повноважень; 2) вільного отримання та поширення інформації, крім обмежень, встановлених законом; 3) рівноправності, незалежно від ознак раси, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних або інших ознак.

Відповідно до ч.ч. 1, 4 ст. 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» розпорядниками інформації для цілей цього Закону визнаються: 1) суб'єкти владних повноважень – органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, органи влади Автономної Республіки Крим, інші суб'єкти, що здійснюють владні управлінські функції відповідно до законодавства та рішення яких є обов'язковими для виконання; 2) юридичні особи, що фінансуються з державного, місцевих бюджетів, бюджету Автономної Республіки Крим, – стосовно інформації щодо використання бюджетних коштів; 3) особи, якщо вони виконують делеговані повноваження суб'єктів владних повноважень згідно із законом чи договором, включаючи надання освітніх, оздоровчих, соціальних або інших державних послуг, – стосовно інформації, пов'язаної з виконанням їхніх обов'язків; 4) суб'єкти господарювання, які займають домінуюче становище на ринку або наділені спеціальними чи виключними правами, або є природними монополіями, – стосовно інформації щодо умов постачання товарів, послуг та цін на них. Усі розпорядники інформації, незалежно від нормативно-правового акта, на підставі якого вони діють, при вирішенні питань щодо доступу до інформації мають керуватися цим Законом.

Згідно з ч. 2 ст. 19 Закону України «Про доступ до публічної інформації» реалізуючи право на отримання публічної інформації запитувач має право звернутися до розпорядника інформації із запитом на інформацію незалежно від того, стосується ця інформація його особисто чи ні, без пояснення причини подання запиту. Назване право кореспондується з обов'язком розпорядника інформації надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту.

Відповідно до положень ст. 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» інформацією з обмеженим доступом є конфіденційна інформація; таємна інформація; службова інформація. Частиною 2 вказаної статті передбачено, що не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умов отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно.

Відповідно до рішення Конституційного суду України від 20 січня 2012 року у справі № 1-9/2012 інформація про особисте та сімейне життя особи (персональні дані про неї) – це будь-які відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована, а саме: національність, освіта, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, матеріальний стан, адреса, дата і місце народження, місце проживання та перебування тощо, дані про особисті майнові та немайнові відносини цієї особи з іншими особами, зокрема членами сім'ї, а також відомості про події та явища, що відбувалися або відбуваються у побутовому, інтимному, товариському, професійному, діловому та інших сферах життя особи, за винятком даних стосовно виконання повноважень особою, яка займає посаду, пов'язану зі здійсненням функцій держави або органів місцевого самоврядування. Така інформація про фізичну особу та членів її сім'ї є конфіденційною і може бути поширена тільки за її згодою, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Враховуючи вищевикладене, судами попередніх інстанцій вірно зазначено, що інформацію щодо отримання ОСОБА_6 житла (службового чи у безстрокове користування), яку позивач просив надати на його інформаційний запит, не може бути обмежено в силу вимог ч. 5 ст. 6 «Про доступ до публічної інформації», оскільки вона належить до категорії інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, умови отримання цього майна, прізвища, імен по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали це майно.

За таких обставин, суд першої інстанції, з яким погодився суд апеляційної інстанції, дійшов обґрунтованого висновку про задоволення позовних вимог, оскільки Національна академія служби безпеки України використовує бюджетні кошти на забезпечення своїх співробітників житловими приміщеннями, є розпорядником інформації в розумінні п. 2 ч. 1 ст. 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації», а тому відмова у наданні інформації про отримання ОСОБА_6 житла протягом проходження військової служби є незаконною.

Мотиви та доводи касаційної скарги висновків судів не спростовують.

Відповідно до вимог ч. 1 ст. 220 КАС України суд касаційної інстанції не може досліджувати докази, встановлювати та визнавати доведеними обставини, що не були встановлені в судовому рішенні, та вирішувати питання про достовірність того чи іншого доказу.

За правилами ст. 224 цього Кодексу суд касаційної інстанції залишає касаційну скаргу без задоволення, а судові рішення – без змін, якщо визнає, що суди першої та апеляційної інстанцій не допустили порушень норм матеріального і процесуального права при ухваленні судових рішень чи вчиненні процесуальних дій.

Доводи касаційної скарги про порушення судами першої та апеляційної інстанцій норм матеріального та процесуального права безпідставні, не ґрунтуються на доказах та законі.

Тому колегія суддів, перевіrivши у межах доводів касаційної скарги правильність застосування судами норм матеріального та процесуального права, приходять до висновку, що касаційну скаргу необхідно залишити без задоволення, а судові рішення – без змін.

Керуючись статтями 220, 220-1, 223, 224, 231 Кодексу адміністративного судочинства України, колегія суддів

У Х В А Л И Л А :

Касаційну скаргу Національної академії Служби безпеки України залишити без задоволення, а постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 28 лютого 2013 року та ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 11 квітня 2013 року – без змін.

Ухвала оскарженню не підлягає.

Судді:

**В.В. Тракало
Я.Л. Іваненко
М.І. Мойсюк**

ВИЩИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД УКРАЇНИ

УХВАЛА
іменем України

29 липня 2015 р.

м. Київ

K/800/41647/14

Колегія суддів Вищого адміністративного суду України у складі:
Головуючого Рецебуринського Ю.Й.,
Суддів Ємельянової В.І., Заїки М.М.,

розглянувши в порядку письмового провадження адміністративну справу за позовом ОСОБА_2 до виконавчого комітету Одеської міської ради, Одеського міського управління земельних ресурсів Департаменту комунальної власності Одеської міської ради, Управління архітектури та містобудування Одеської міської ради про визнання бездіяльності протиправною та зобов'язання вчинити певні дії,

за касаційною скаргою ОСОБА_2 на постанову Одеського апеляційного адміністративного суду від 16 липня 2014 року,

ВСТАНОВИЛА:

У липні 2013 року ОСОБА_2 звернувся до суду з адміністративним позовом, в якому просив:

- визнати протиправною бездіяльність виконавчого комітету Одеської міської ради щодо ненадання письмової відповіді на інформаційний запит від 7 червня 2013 року;
- зобов'язати виконавчий комітет Одеської міської ради надати письмово повну, точну та достовірну інформацію про: 1) усі земельні ділянки комунальної форми власності у межах Суворовського, Київського, Малиновського районів м. Одеси не наданих у користування, що можуть бути використані під забудову для подальшої реалізації права на безоплатне отримання у власність для будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд з метою нанесення відповідних даних на графічні матеріали (для подальшого долучення цих матеріалів до клопотання з метою реалізації ним норми частини 6 статті 118 Земельного кодексу України); 2) чи внесена відповідна інформація (про вільні земельні ділянки не надані у користування, що можуть бути використані під забудову) до містобудівного і державного земельного кадастрів та чи створювалася ця інформація взагалі (відповідно до вимог частини 5 статті 24 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності»); 3) земельні ділянки комунальної власності, які у період з 1 січня 2010 року по 1 червня 2013 року безоплатно надавались громадянам для будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель, споруд у межах міста Одеси з зазначенням їх місця розташування, розміру тощо;
- визнати протиправною бездіяльність щодо наданої відповіді Одеського міського управління земельних ресурсів Департаменту комунальної власності Одеської міської ради, частина якої є необґрунтованою та безпідставною, а також неправомірною відмову у наданні інформації;

-
- зобов'язати Одеське міське управління земельних ресурсів Департаменту комунальної власності Одеської міської ради надати повну, точну та достовірну інформацію на пункт 2 та пункт 3 надісланого інформаційного запиту від 7 червня 2013 року;
 - визнати протиправним рішення щодо надання необґрунтованої та безпідставної відповіді Управління архітектури та містобудування Одеської міської ради, якщо не було задоволено вимоги щодо надання інформації на запит від 7 червня 2013 року;
 - зобов'язати Управління архітектури та містобудування Одеської міської ради надати повну, точну та достовірну інформацію на пункт 3 надісланого інформаційного запиту від 7 червня 2013 року.

Постановою Приморського районного суду м. Одеси від 4 березня 2014 року позов задоволено частково. Зобов'язано виконавчий комітет Одеської міської ради надати письмово повну, точну та достовірну інформацію про усі земельні ділянки комунальної форми власності у межах Суворовського, Київського, Малиновського районів м. Одеси не наданих у користування, що можуть бути використані під забудову для подальшої реалізації права на безоплатне отримання у власність для будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд з метою нанесення відповідних даних на графічні матеріали. Зобов'язано виконавчий комітет Одеської міської ради надати письмово повну, точну та достовірну інформацію про земельні ділянки комунальної власності, які у період з 1 січня 2010 року по 1 січня 2011 року безоплатно надавались громадянам для будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд у межах міста Одеси із зазначенням їх місця розташування, розміру тощо. Зобов'язано Одеське міське управління земельних ресурсів Департаменту комунальної власності Одеської міської ради надати повну, точну та достовірну інформацію на пункт 2 надісланого інформаційного запиту ОСОБА_2 від 7 червня 2013 року. Зобов'язано Одеське міське управління земельних ресурсів Департаменту комунальної власності Одеської міської ради надати повну, точну та достовірну інформацію на пункт 3 надісланого інформаційного запиту ОСОБА_2 від 7 червня 2013 року за період з 1 січня 2010 року по 1 січня 2011 року. Зобов'язано Управління архітектури та містобудування Одеської міської ради надати повну, точну та достовірну інформацію на пункт 3 надісланого інформаційного запиту ОСОБА_2 від 7 червня 2013 року за період з 1 січня 2010 року по 1 січня 2011 року.

Постановою Одеського апеляційного адміністративного суду від 16 липня 2014 року скасовано постанову Приморського районного суду м. Одеси від 4 березня 2014 року, прийнято нове рішення про відмову у задоволенні позовних вимог.

У касаційній скарзі позивач, посилаючись на порушення судом апеляційної інстанції норм матеріального і процесуального права, просить скасувати ухвалене ним судове рішення та залишити в силі рішення суду першої інстанції.

З'ясувавши обставини справи, перевіривши правильність застосування судами першої та апеляційної інстанцій норм матеріального та процесуального права згідно зі статтею 220 Кодексу адміністративного судочинства України, колегія суддів приходять до висновку про задоволення касаційної скарги з врахуванням наступного.

Судами встановлено, що 7 червня 2013 року ОСОБА_2 звернувся до відповідачів з однаковими запитамися на інформацію відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації» від 13 січня 2011 року №2939-VI (далі – Закон №2939-VI), в яких просив надати відомості про: 1) усі земельні ділянки комунальної форми власності у межах Суворовського, Київського,

Малиновського районів м. Одеси не наданих у користування, що можуть бути використані під забудову для подальшої реалізації його права на безоплатне отримання у власність для будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд з метою нанесення відповідних даних на графічні матеріали (для подальшого долучення цих матеріалів до клопотання з метою реалізації ним норми частини 6 статті 118 Земельного кодексу України); 2) чи внесена відповідна інформація (про вільні земельні ділянки не надані у користування, що можуть бути використані під забудову) до містобудівного і державного земельного кадастрів та чи створювалася ця інформація взагалі (відповідно до вимог частини 5 статті 24 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності»); 3) земельні ділянки комунальної власності, які у період з 1 січня 2010 року по 1 червня 2013 року безоплатно надавались громадянам для будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель, споруд у межах міста Одеси з зазначенням їх місця розташування, розміру тощо.

На вказаний запит Департаментом комунальної власності Одеської міської ради від 14 червня 2013 року було повідомлено, що перелік вільних земельних ділянок у м. Одесі, придатних для подальшого надання у власність громадянам України під індивідуальну житлову, дачну, гаражну забудову, не визначений. Придатні під садибну забудову вільні території і земельні ділянки можуть бути визначені на підставі затвердженого Генерального плану розвитку міста. На цей час проводяться роботи з коригування проекту нового Генерального плану м. Одеси, який планується розглянути на сесії Одеської міської ради найближчим часом. Інформація про земельні ділянки комунальної власності, які в період з 1 січня 2010 року по 1 червня 2013 року безоплатно надавались громадянам для будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд у межах м. Одеси з зазначенням їх місця розташування, розміру, міститься у вільному доступі на офіційному сайті Управління в розділі «Нормативні акти».

Згідно з листом Управління архітектури та містобудування Одеської міської ради від 25 червня 2013 року, адресованого позивачу, зазначено, що запитувана інформація не є публічною, оскільки не відповідає вимогам статті Закон №2939-VI.

Виконавчий комітет Одеської міської ради відповіді на запит позивача від 7 червня 2013 року не надав. Натомість передоручив розгляд вказаного звернення Департаменту комунальної власності Одеської міської ради.

Задовольняючи частково позовні вимоги, суд першої інстанції виходив з того, що запитувана позивачем інформація є публічною, а відповідачі є розпорядниками такої інформації.

Відмовляючи у задоволенні позовних вимог, суд апеляційної інстанції посилався на те, що чинним законодавством України передбачено надання інформації, що перебуває у володінні суб'єкта запиту в процесі здійснення своєї діяльності, а, враховуючи, що запит позивача не стосується відомостей, що вже зафіксовані в офіційному документі, створеному в процесі здійснення відповідачами своєї діяльності, підстави для визнання їх відповідей неправомірними, а, відповідно, і зобов'язання вчинити певні дії, відсутні.

Відповідно до статті 1 Закону №2939-VI публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Пунктом 1 частини першої статті 13 Закону №2939-VI передбачено, що розпорядниками інформації для цілей цього Закону визнаються, зокрема, суб'єкти владних повноважень – органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, органи влади Автономної Республіки Крим, інші суб'єкти, що здійснюють владні управлінські функції відповідно до законодавства та рішення яких є обов'язковими для виконання.

За приписами статті 33 Закону України «Про місцеве самоврядування» до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належить, зокрема, надання під забудову та для інших потреб земель, що перебувають у власності територіальних громад, організація і здійснення землеустрою, погодження проектів землеустрою, здійснення контролю за впровадженням заходів, передбачених документацією із землеустрою.

Згідно з частиною п'ятою статті 24 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» спеціально уповноважені органи з питань містобудування та архітектури і центральний орган виконавчої влади з питань земельних ресурсів та його територіальні органи забезпечують відкритість, доступність та повноту інформації про наявність на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці земель державної та комунальної власності, не наданих у користування, що можуть бути використані під забудову, про наявність обмежень і обтяжень земельних ділянок, містобудівні умови та обмеження в містобудівному і державному земельному кадастрах.

До моменту внесення відповідної інформації до містобудівного та державного земельного кадастрів виконавчий орган сільської, селищної, міської ради, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації або відповідний місцевий орган виконавчої влади зобов'язані надавати за запитом фізичних та юридичних осіб письмову інформацію про наявність земельних ділянок, що можуть бути використані під забудову.

З огляду на вказані вимоги чинного законодавства, саме виконавчий комітет Одеської міської ради є розпорядником запитуваної інформації, яка за своїм правовим статусом є публічною.

Враховуючи наведене, колегія суддів приходять до висновку, що судом першої інстанції правильно задоволено позові вимоги в частині надання інформації на пункт 1 та 2 інформаційного запиту позивача від 7 червня 2014 року.

Частиною 5 статті 6 Закону №2939-VI встановлено, що не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умов отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно.

Отже, суд першої інстанції прийшов до правильного висновку про задоволення позовних вимог в частині зобов'язання відповідачів надати інформацію про земельні ділянки комунальної власності, які у період з 1 січня 2010 року по 1 червня 2013 року безоплатно надавались громадянам для будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель, споруд у межах міста Одеси з зазначенням їх місця розташування, розміру (пункт 3 інформаційного запиту позивача).

Відповідно до частини 2 статті 22 Закону №2939-VI відповідь розпорядника інформації про те, що інформація може бути одержана запитувачем із загальнодоступних джерел, або відповідь не по суті запиту, вважається неправомірною відмовою в наданні інформації.

Отже, Департамент комунальної власності Одеської міської ради, зазначивши у своєму листі, що з інформацією про земельні ділянки комунальної власності, які в період з 1 січня 2010 року по 1 червня 2013 року безоплатно надавались громадянам для будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд у межах м. Одеси з зазначенням їх місця розташування, розміру, позивач може ознайомитися на офіційному сайті, фактично відмовив ОСОБА_2 у наданні такої інформації.

За таких обставин судом апеляційної інстанції були неправильно застосовані норми матеріального права, що призвело до невірнього вирішення справи, у зв'язку з чим його рішення підлягає скасуванню.

За правилами статті 226 Кодексу адміністративного судочинства України суд касаційної інстанції скасовує судові рішення суду апеляційної інстанції та залишає в силі рішення суду першої інстанції, яке ухвалено відповідно до закону і скасоване або змінене помилково.

Керуючись статтями 222, 223, 226, 231 Кодексу адміністративного судочинства України, колегія суддів

У Х В А Л И Л А:

Касаційну скаргу ОСОБА_2 задовольнити.

Постанову Одеського апеляційного адміністративного суду від 16 липня 2014 року скасувати, постанову Приморського районного суду м. Одеси від 4 березня 2014 року залишити в силі.

Ухвала набирає законної сили через п'ять днів після направлення її копії особам, які беруть участь у справі та оскарженню не підлягає.

Головуючий

Ю.Й. Рецебуринський(доповідача)

Судді

**В.І. Ємельянова
М.М. Заїка**

Ухвала Вищого адміністративного суду України 12 серпня 2015 р.

ВИЩИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД УКРАЇНИ

**УХВАЛА
іменем України**

12 серпня 2015 р.

м. Київ

K/800/8069/15

**Колегія суддів Вищого адміністративного суду України у складі:
головуючого судді:**

суддів: Стрелець Т.Г., Голяшкіна О.В., Васильченко Н.В.,

розглянувши в письмовому провадженні касаційну скаргу публічного акціонерного товариства «Племптахорадгосп «Броварський» на постанову Київського апеляційного адміністративного суду від 28 січня 2015 року у справі №361/8288/14-а за позовом до публічного

акціонерного товариства «Племптахорадгосп «Броварський» Рожівської сільської ради Броварського району Київської області про визнання дій протиправними та зобов'язання вчинити певні дії, -

ВСТАНОВИЛА:

В жовтні 2014 року публічне акціонерне товариство «Племптахорадгосп «Броварський» (далі по тексту ПАТ «Племптахорадгосп «Броварський») звернулось до Броварського міськрайонного суду Київської області з позовом до Рожівської сільської ради Броварського району Київської області (далі по тексту Сільська рада), яким просило визнати протиправними дії щодо відмови у наданні інформації на запит позивача щодо використання відповідачем коштів 227359,48 грн., які були перераховані ПАТ «Племптахорадгосп «Броварський» на користь Сільської ради як пайовий внесок, та зобов'язати відповідача надати позивачу відповідну інформацію.

Постановою Броварського міськрайонного суду Київської області від 06 листопада 2014 року у справі №361/8288/14-а позовні вимоги задоволено частково, визнано протиправними дії щодо безпідставної відмови у задоволенні запиту на інформацію про використання Сільською радою всіх бюджетних коштів, в тому числі і коштів у сумі 227 359,48 грн., які ПАТ «Племптахорадгосп «Броварський» сплатило станом на 29 серпня 2014 року на користь Сільської ради у якості пайової участі у створення і розвиток інженерно транспортної інфраструктури села Рожівка відповідно до укладених договорів; зобов'язано Сільську раду надати ПАТ «Племптахорадгосп «Броварський» інформацію щодо використання всіх бюджетних коштів, в тому числі і коштів у сумі 227 359,48 грн., які ПАТ «Племптахорадгосп Броварський» сплатило станом на 29 серпня 2014 року на користь Сільської ради у якості пайової участі у створення і розвиток інженерно транспортної інфраструктури села Рожівка відповідно до укладених договорів.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від 28 січня 2015 року у справі №361/8288/14-а рішення суду першої інстанції скасоване, прийнято нове рішення, яким в задоволенні позовних вимог відмовлено.

При скасуванні рішення місцевого адміністративного суду та ухваленні нового суд апеляційної інстанції виходив з недоведеності позивачем своїх вимог, оскільки запит ПАТ «Племптахорадгосп «Броварський» не стосувався відомостей, що вже зафіксовані в офіційному документі, створеному в процесі здійснення Сільською радою своєї діяльності. Відповідач не мав будь-якого офіційного документа, який би містив запитувану інформацію створену ним в ході своєї діяльності. Враховуючи повноваження відповідача, визначені статтями 25, 25 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», відповідь від 04.09.2014 року є законною.

Не погоджуючись з рішенням суду апеляційної інстанції, ПАТ «Племптахорадгосп «Броварський» звернулось до Вищого адміністративного суду України з касаційною скаргою, в якій, посилаючись на порушення судом статті 28, пункту 13 статті 42 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», просить вищезазначене рішення суду другої інстанції скасувати та залишити в силі постанову Броварського міськрайонного суду Київської області від 06 листопада 2014 року у справі №361/8288/14-а.

Враховуючи неприбуття в судові засідання сторін, належних чином повідомлених про дату, час і місце касаційного розгляду, справу розглянуто в порядку письмового провадження, що передбачено пунктом 2 частини 1 статті 222 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача, розглянувши і обговоривши доводи касаційної скарги та заперечень на неї, перевіrivши правильність застосування судами норм матеріального та процесуального права, наданої ними правової оцінки обставин у справі, дослідивши матеріали справи, колегія суддів дійшла висновку, що касаційна скарга підлягає задоволенню з наступних підстав.

Згідно з частиною 2 статті 220 Кодексу адміністративного судочинства України, суд касаційної інстанції переглядає судові рішення судів першої та апеляційної інстанцій в межах касаційної скарги.

Судами попередніх інстанцій встановлено, що між виконавчим комітетом Рожівської сільської ради Броварського району Київської області та ПАТ «Племптахорадгосп «Броварський» було укладено договори про пайову участь замовника (позивача у справі) у створення і розвиток інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури с. Рожівка Броварського району Київської області від 12.11.2013 року, 24.01.2014 року та 20.02.2014 року.

На виконання вищезазначених договорів ПАТ «Племптахорадгосп «Броварський» перерахувало до бюджету кошти у розмірі 227 359,48 грн.

29.08.2014 року позивач звернувся до Сільської ради із запитом на отримання публічної інформації про використання коштів у сумі 227359,48грн., які ПАТ «Племптахорадгосп «Броварський» сплатило до бюджету Рожівської сільської ради у якості пайової участі у створення і розвиток інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури с.Рожівка відповідно до укладених договорів.

Сільська рада листом за №06 від 04.09.2014 року відмовила позивачу в наданні інформації та зазначила, що облік коштів, перерахованих забудовниками у якості пайової участі у створення і розвиток інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури с. Рожівка, не є персоналізованим. Всі кошти обліковуються на одному рахунку, тому надати інформацію, куди саме використані перераховані ПАТ «Племптахорадгосп «Броварський» 227 359,48 грн., є неможливим через відсутність такої інформації.

Відповідно до статті 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації», публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Пунктом 1 частини 1 статті 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» передбачено, що розпорядниками інформації для цілей цього Закону визнаються, зокрема, суб'єкти владних повноважень – органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, органи влади Автономної Республіки Крим, інші суб'єкти, що здійснюють владні управлінські функції відповідно до законодавства та рішення яких є обов'язковими для виконання.

Відповідно до ст. 28 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», до відання виконавчих органів сільських, селищних міських рад належить, зокрема, складання проекту місцевого бюджету, подання його на затвердження відповідної ради, забезпечення виконання бюджету, щоквартальне подання раді письмових звітів про хід та результати виконання бюджету.

Відповідно до п. 1 ст. 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», порядок залучення, розрахунку розміру і використання коштів пайової участі у розвитку інфраструктури населеного пункту встановлюються органом місцевого самоврядування відповідно до цього Закону.

Враховуючи викладені норми, колегія суддів Вищого адміністративного суду України дійшла висновку, що Рожівська сільська рада є розпорядником запитованої інформації, яка за своїм правовим статусом є публічною.

Частиною 5 статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» встановлено, що не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умов отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно.

За приписами статті 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації», розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту в таких випадках:

- 1) розпорядник інформації не володіє і не зобов'язаний відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит;
- 2) інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до частини другої статті 6 цього Закону;
- 3) особа, яка подала запит на інформацію, не оплатила передбачені статтею 21 цього Закону фактичні витрати, пов'язані з копіюванням або друком;
- 4) не дотримано вимог до запиту на інформацію, передбачених частиною п'ятою статті 19 цього Закону.

Як вбачається з матеріалів справи, підставою для відмови у наданні інформації на запит позивача була відсутність такої інформації у відповідача.

Апеляційний суд в своєму рішенні вказав, що запит ПАТ «Племптахорадгосп «Броварський» не стосувався відомостей, вже зафіксованих в офіційному документі, а отже відповідач не в змозі виконати інформаційний запит.

Таку правову позицію судова колегія касаційного суду вважає помилковою, оскільки підстави для відмови в задоволенні запиту викладені законодавцем в статті 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації». Однак, як вже зазначалось вище, Рожівська сільська рада є розпорядником запитованої ПАТ «Племптахорадгосп «Броварський» інформації, тому відмова у її наданні є протиправною.

Крім того, слід звернути увагу, що суд першої інстанції обґрунтовано вийшов за межі позовних вимог та зобов'язав Рожівську сільську раду надати ПАТ «Племптахорадгосп Броварський» інформацію щодо використання всіх бюджетних коштів, в тому числі і коштів у сумі 227 359,48 грн., які позивач сплатив у якості пайової участі у створення і розвитку інженерно-транспортної інфраструктури села Рожівка.

З урахуванням вищенаведеного, колегія суддів Вищого адміністративного суду України вважає, що суд першої інстанції дійшов висновку про задоволення позовних вимог

із дотримання норм діючого законодавства та з повним, достовірним, неупередженим та об'єктивним з'ясуванням всіх обставин справи.

Відповідно до статті 226 Кодексу адміністративного судочинства України, суд касаційної інстанції скасовує судові рішення суду апеляційної інстанції та залишає в силі рішення суду першої інстанції, яке ухвалено відповідно до закону і скасоване або змінене помилково.

З огляду на викладене, судова колегія Вищого адміністративного суду України дійшла висновку, що апеляційним адміністративним судом скасоване вірне по суті рішення суду першої інстанції.

Керуючись статтями 220, 221, 223, 226, 230, 231 Кодексу адміністративного судочинства України, колегія суддів

У Х В А Л И Л А :

Касаційну скаргу публічного акціонерного товариства «Племптахорадгосп «Броварський» – задовольнити.

Постанову Київського апеляційного адміністративного суду від 28 січня 2015 року у справі №361/8288/14-а – скасувати.

Постанову Броварського міськрайонного суду Київської області від 06 листопада 2014 року у справі №361/8288/14-а – залишити в силі.

Ухвала набирає законної сили через п'ять днів після направлення її копії сторонам і може бути переглянута Верховним Судом України з підстав, у строки та у порядку, передбачені статтями 237, 238, 239-1 Кодексу адміністративного судочинства України.

Судді:

**Стрелець Т.Г.
Голяшкіна О.В.
Васильченко Н.В.**

► Про визнання протиправними дій щодо віднесення публічної інформації про осіб, які одержали державне та комунальне майно у власність чи користування, про розмір оплати праці та інших виплат з бюджетів усіх рівнів до інформації з обмеженим доступом.

Ухвала Вищого адміністративного суду України від 26 лютого 2015 р.

ВИЩИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД УКРАЇНИ

**УХВАЛА
іменем України**

26 лютого 2015 р.

м. Київ

K/800/51503/14

Вищий адміністративний суд України у складі: суддя-доповідач Кочан В.М., суддей Винокуров К.С., Пасічник С.С., розглянувши в попередньому судовому засіданні касаційну скаргу ОСО-

БА_2 на постанову Окружного адміністративного суду міста Києва від 08.05.2014 р. та постанову Київського апеляційного адміністративного суду від 30.09.2014 р. у справі за позовом ОСОБА_2 до Міністерства юстиції України про зобов'язання вчинити певні дії,

ВСТАНОВИВ:

У лютому 2014 року ОСОБА_2 звернувся до суду з позовом до Міністерства юстиції України з вимогами про зобов'язання визнати протиправними дії Міністерства юстиції України щодо не-виплати позивачу грошової премії; віднесення інформації, зазначеної у письмовому запиті на отримання публічної інформації від 15.01.2014 р. згідно з вимогами Закону України «Про доступ до публічної інформації» в частині Розподілу коштів на преміювання працівників Управління внутрішнього аудиту за грудень 2013 року, до інформації з обмеженим доступом; визнати протиправною бездіяльність відповідача щодо не доведення до позивача наказу від 05.09.2013 р. №1864/5 «Про затвердження Положення про преміювання працівників апарату Міністерства юстиції України»; не встановлення грошової надбавки за виконання особливо важливої роботи; несвоєчасного надання інформації на запит на отримання публічної інформації від 15.01.2014 р. та від 22.01.2014 р.; зобов'язання надати достовірну, повну та точну інформацію на письмовий запит позивача на отримання публічної інформації від 15.01.2014 р.; стягнення недоплаченої за-робітної плати; стягнення компенсації за відрив від звичайних занять.

Постановою Окружного адміністративного суду міста Києва від 08.05.2014 р. позовні вимоги задоволено частково. Визнано протиправною бездіяльність Міністерства юстиції України щодо несвоєчасного надання інформації на запит позивача на отримання публічної інформації від 15.01.2014 р. та ненадання інформації на запит на отримання публічної інформації від 22.01.2014 р. згідно з вимогами Закону України «Про доступ до публічної інформації». В задоволенні решти позовних вимог відмовлено.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від 30.09.2014 р. апеляційну скаргу ОСОБА_2 задоволено частково. Постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 08.05.2014 р. скасовано в частині та прийнято нову, якою адміністративний позов задоволено частково. Визнано протиправними дії Міністерства юстиції України щодо віднесення інформації, зазначеної у письмовому запиті позивача на отримання публічної інформації від 15.01.2014 р. згідно з вимогами Закону України «Про доступ до публічної інформації», в частині Розподілу коштів на преміювання працівників Управління внутрішнього аудиту за грудень 2013 року до інформації з обмеженим доступом. Зобов'язано Міністерство юстиції України надати відповідь на письмовий запит позивача на отримання публічної інформації від 15.01.2014 р. в порядку та строки, передбачені Законом України «Про доступ до публічної інформації». В решті постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 08.05.2014 р. залишено без змін.

Задовольняючи позовні вимоги частково, суд апеляційної інстанції виходив з наявності підстав для задоволення позовних вимог в частині визнання протиправними дії відповідача щодо віднесення інформації, зазначеної у письмовому запиті на отримання публічної інформації від 15.01.2014 р. згідно з вимогами Закону України «Про доступ до публічної інформації» в частині розподілу коштів на преміювання працівників Управління внутрішнього аудиту за грудень 2013 року до інформації з обмеженим доступом та необхідність зобов'язання відповідача надати позивачеві достовірну, повну та точну інформацію на письмовий запит позивача на отримання публічної інформації від 15.01.2014 року в порядку, передбаченому Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Разом з тим, суди дійшли висновків про відсутність ознак протиправності у бездіяльності Міністерства юстиції України щодо не встановлення позивачу грошової надбавки за виконання особливо важливої роботи протягом листопада – грудня 2013 року та січня 2014 року. Суди зазначили, що керівникам надано право, а не покладено обов'язок, встановлювати надбавку в межах коштів, передбачених у бюджеті установи, за наявності підстав для такої. Саме керівник органу визначає розмір надбавки за виконання особливо важливої роботи в залежності від завантаженості кожного працівника, кількості завдань, які покладені на нього, важливості виконуваної роботи, результатів праці.

У касаційній скарзі позивач з посиланням на порушення норм матеріального і процесуального права, допущених судами, просить судові рішення скасувати і ухвалити нове про задоволення його позовних вимог.

З'ясувавши обставини справи в межах, передбачених статтею 220 Кодексу адміністративного судочинства України, колегія суддів приходить до висновку про відхилення касаційної скарги з урахуванням наступного.

Судами попередніх інстанцій встановлено, що ОСОБА_2 наказом Міністерства юстиції України від 18.11.2011 р. №2228/к призначений на посаду головного спеціаліста відділу контролю за діяльністю центрального апарату та територіальних органів Контрольно-ревізійного управління. Відповідно до наказу Міністерства юстиції України від 23.01.2012 р. №70/к, у зв'язку зі зміною структури апарату, позивача призначено на посаду головного спеціаліста відділу внутрішнього аудиту діяльності апарату та територіальних органів Управління внутрішнього аудиту та встановлено йому надбавку за виконання особливо важливої роботи у розмірі 20 відсотків посадового окладу з урахуванням надбавки за ранг державного службовця та вислугу років. Міністерство юстиції України в період з жовтня 2013 року по січень 2014 року встановило позивачу розмір премії нижчий, відносно встановленого раніше.

Наказом Міністерства юстиції України від 14.03.2013 р. № 306/к «Про скасування надбавки за виконання особливо важливої роботи» позивачу скасовано надбавку за виконання особливо важливої роботи, встановлену п. 2 наказу Міністерства юстиції України від 23.01.2012 р. № 70/к «Про призначення ОСОБА_2».

15.01.2014 р. позивач звернувся до Міністерства юстиції України із запитом на отримання публічної інформації, зокрема, щодо розподілу коштів на преміювання працівників Управління внутрішнього аудиту за грудень 2013 року та січень 2014 року.

03.02.2014 р. відповідач листом №ПІ-Я-100/17 відмовив позивачу у наданні копії розподілу коштів на преміювання працівників Управління внутрішнього аудиту та надіслав копію розподілу коштів на преміювання за грудень 2013 року в частині, що стосується безпосередньо позивача.

22.01.2014 р. позивач звернувся до відповідача із запитом на отримання публічної інформації щодо розміру виплаченої йому заробітної плати відповідно до відпрацьованого часу.

06.02.2014 р. відповідачем надано відповідь №ПІ-Я-106/17 на запит позивача від 22.01.2014 р.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про оплату праці» заробітна плата – це винагорода, обчислена, як правило, у грошовому виразі, яку за трудовим договором роботодавець виплачує працівникові за виконану ним роботу.

Згідно зі ст. 2 вказаного закону основна заробітна плата – це винагорода за виконану роботу відповідно до встановлених норм праці (норми часу, виробітку, обслуговування, посадові обов'язки). Вона встановлюється у вигляді тарифних ставок (окладів) і відрядних розцінок для робітників та посадових окладів для службовців; додаткова заробітна плата – це винагорода за працю понад установлені норми, за трудові успіхи та винахідливість і за особливі умови праці. Вона включає доплати, надбавки, гарантійні і компенсаційні виплати, передбачені чинним законодавством; премії, пов'язані з виконанням виробничих завдань і функцій.

Частиною другою статті 33 Закону України «Про державну службу» встановлено, що заробітна плата державних службовців складається з посадових окладів, премій, доплати за ранги, надбавки за вислугу років на державній службі та інших надбавок.

Відповідно до ч. 7 ст. 33 Закону України «Про державну службу» умови оплати праці державних службовців, розміри їх посадових окладів, надбавок, доплат і матеріальної допомоги визначаються Кабінетом Міністрів України.

Згідно з п. 1 Постанови Кабінету Міністрів України від 09.03.2006 р. №268 «Про упорядкування структури та умов оплати праці працівників апарату органів виконавчої влади, органів прокуратури, судів та інших органів» затверджено схеми посадових окладів керівних працівників, спеціалістів і службовців Адміністрації Президента України, Секретаріату Кабінету Міністрів України, Апарату Верховної Ради України, апарату Національного центру з питань євроатлантичної інтеграції України, Рахункової палати України, апарату Ради національної безпеки і оборони України, апарату Вищої ради юстиції, секретаріату Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, Державної судової адміністрації, Секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, апарату Національної ради з питань телебачення і радіомовлення, центральних органів виконавчої влади, державних колегіальних органів, їх територіальних органів, місцевих державних адміністрацій та їх структурних підрозділів, Верховної Ради Автономної Республіки Крим, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, Рахункової палати Автономної Республіки Крим, виборчої комісії Автономної Республіки Крим, міністерств і республіканських комітетів Автономної Республіки Крим, органів прокуратури, судів та інших органів державної влади, згідно з додатками 1 – 47, 55, а також розміри надбавок за ранг державного службовця, дипломатичний ранг, спеціальне звання та окладів осіб рядового і начальницького складу податкової міліції за спеціальні звання та класний чин згідно з додатками 56 – 59.

Підпунктом 2 пункту 2 вказаної Постанови надано право керівникам органів, зазначених у пункті 1 цієї постанови, у межах затвердженого фонду оплати праці здійснювати преміювання працівників відповідно до їх особистого вкладу в загальні результати роботи, а також до державних і професійних свят та ювілейних дат у 2006 році в межах коштів, передбачених на преміювання у кошторисі відповідного органу, та економії коштів на оплату праці, а, починаючи з 01.01.2007 р., – у межах фонду преміювання, утвореного у розмірі не менш як 10 відсотків посадових окладів та економії фонду оплати праці.

Право керівника структурного підрозділу встановлювати надбавку за виконання особливо важливої роботи передбачено пунктом 2 постанови Кабінету Міністрів України від 09.03.2006 р. № 268.

Відповідно до вказаної норми керівникам відповідних органів у межах затвердженого фонду оплати праці надано право встановлювати надбавку за високі досягнення у праці або за

виконання особливо важливої роботи керівникам структурних підрозділів, їх заступникам, спеціалістам – у розмірі до 50 відсотків посадового окладу з урахуванням надбавки за ранг державного службовця (дипломатичний ранг, класний чин, кваліфікаційний клас, спеціальне звання) та надбавки (винагороди) за вислугу років.

Пунктом 3.1 вказаного Порядку передбачено, що наказом Головного управління державної служби України від 31.10.2003 р. № 122 «Про затвердження Загального порядку проведення щорічної оцінки виконання державними службовцями покладених на них обов'язків і завдань» встановлено, що результати щорічної оцінки повинні враховуватися при атестації державних службовців, розгляді питань просування по службі, присвоєнні чергового рангу, установленні передбачених законодавством грошової винагороди, надбавок, премій або змін їх розміру, при вирішенні питань щодо продовження терміну перебування на державній службі, формуванні кадрового резерву та інших питань проходження державної служби.

Апеляційним судом правильно задоволено частину позовних вимог щодо визнання протиправними дій відповідача щодо віднесення інформації, зазначеної у письмовому запиті на отримання публічної інформації від 15.01.2014 року згідно з вимогами Закону України «Про доступ до публічної інформації» в частині Розподілу коштів на преміювання працівників Управління внутрішнього аудиту за грудень 2013 року, до інформації з обмеженим доступом; визнання протиправною бездіяльність відповідача щодо несвоєчасного надання інформації на запит на отримання публічної інформації від 15.01.2014 року та від 22.01.2014 року згідно з вимогами Закону України «Про доступ до публічної інформації» та необхідності зобов'язання відповідача надати достовірну, повну та точну інформацію на письмовий запит позивача на отримання публічної інформації від 15.01.2014 року в порядку, передбаченому Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Відповідно до норм ч. 5 ст. 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно за умови, коли оприлюднення або надання такої інформації може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

Не належать, згідно з цим Законом, до інформації з обмеженим доступом відомості, зазначені у декларації про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру, оформленої за формою і в порядку, що встановлені Законом України «Про засади запобігання і протидії корупції», крім відомостей, зазначених в абзаці другому частини другої статті 12 цього Закону.

Відповідно до ч. 1 ст. 7 Закону України «Про доступ до публічної інформації» конфіденційною є інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень, та яка може поширюватися у визначеному ними порядку за їхнім бажанням відповідно до передбачених ними умов. Не може бути віднесена до конфіденційної інформація, зазначена в ч.ч. 1, 2 ст. 13 цього Закону.

Постановою Пленуму Вищого адміністративного суду України від 30.09.2013р. № 11 «Про практику застосування адміністративними судами положень Закону України від 13.01.2011 р. № 2939-VI «Про доступ до публічної інформації»» вказано, що у розумінні ч. 2 ст. 21 Закону України

«Про інформацію» конфіденційною є інформація про фізичну особу, а також інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень.

Відповідно до ч. 3 ст. 5 Закону України «Про захист персональних даних» допускається можливість заборони законом віднесення персональних даних певних категорій громадян чи їх (персональних даних) вичерпного переліку до інформації з обмеженим доступом. Таким законом є, зокрема, Закон України «Про доступ до публічної інформації», частиною 5 статті 6 якого визначається перелік персональних даних фізичних осіб, які заборонено відносити до інформації з обмеженим доступом, зокрема, не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно.

Таким чином, правильними є висновки апеляційного суду про те, що публічна інформація про осіб, які одержали державне та комунальне майно у власність чи користування, про розмір оплати праці та інших виплат з бюджетів усіх рівнів, не є інформацією з обмеженим доступом.

Як встановлено судами, із запитів позивача від 15.01.2014 р. та 22.01.2014 р., він просив надати йому інформацію, що стосується розподілу коштів на оплату праці, зокрема, преміювання працівників Управління внутрішнього аудиту за грудень 2013 року, що є правомірною вимогою.

На підставі викладеного, колегія суддів погоджується з висновками судів попередніх інстанцій, що керівник структурного підрозділу розподіляє кошти на преміювання працівників, враховуючи особистий вклад працівника в загальні результати роботи та його виконавську дисципліну. Виходячи з цього, премії працівникам погоджуються із керівником вищого рівня й саме він затверджує розмір премії. Таким чином, нарахування премії позивачу було здійснено відповідно до норм чинного законодавства України, а також погоджено із керівником апарату.

Інші доводи касаційної скарги висновків судів першої інстанції в частині не скасованого рішення та висновки суду апеляційної інстанції не спростовують.

Відповідно до ч. 3 ст. 220-1 Кодексу адміністративного судочинства України суд касаційної інстанції відхиляє касаційну скаргу і залишає рішення без змін, якщо відсутні підстави для скасування судового рішення.

Суд першої інстанції в частині не скасованого рішення та суд апеляційної інстанції повно і всебічно встановили обставини справи, надали їм належну юридичну оцінку, правильно застосували норми матеріального і процесуального права, тому відсутні підстави для скасування або зміни прийнятих ними рішень.

Керуючись ст.ст. 220, 220-1, 223, 230, 231 Кодексу адміністративного судочинства України, суд

У Х В А Л И В:

Касаційну скаргу ОСОБА_2 відхилити, а постанову Окружного адміністративного суду міста Києва від 08.05.2014 р. у залишеній без змін частині та постанову Київського апеляційного адміністративного суду від 30.09.2014 р. залишити без змін.

Ухвала набирає законної сили з моменту проголошення та оскарженню не підлягає, крім випадків, встановлених статтями 235-237 Кодексу адміністративного судочинства України.

Суддя-доповідач

Кочан В.М.

судді

**Винокуров К.С.
Пасічник С.С.**

Ухвала Вищого адміністративного суду України від 23 квітня 2015 р.

ВИЩИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД УКРАЇНИ

**УХВАЛА
іменем України**

23 квітня 2015 р.

м. Київ

K/800/58756/14

Колегія суддів Вищого адміністративного суду України у складі:

Олексієнка М.М. (доповідач),

Заїки М.М., Ліпського Д.В.,

розглянувши в касаційному порядку в письмовому провадженні справу за адміністративним позовом ОСОБА_4 до Виноградівської міської ради (далі – Міська рада) про визнання відмови у наданні інформації незаконною за касаційною скаргою позивачки на постанову Виноградівського районного суду Закарпатської області від 18 червня 2014 року та ухвалу Львівського апеляційного адміністративного суду від 8 жовтня 2014 року,

ВСТАНОВИЛА:

У червні 2014 року ОСОБА_4 звернулася в суд з позовом, відповідно до якого просила:

- визнати незаконною відмову Міської ради у наданні копій рішень про передачу за період з 01.01.2009 року по 01.01.2014 року у власність земельних ділянок із земель комунальної власності;
- визнати протиправними дії відповідача щодо відмови у доступі до публічної інформації, яку вона просила надати у зверненні від 25.04.2014 року;
- зобов'язати Міську раду, з дотриманням вимог Закону України «Про доступ до публічної інформації», надати запитувану інформацію, зазначену в пункті 5 запиту, а саме: копії договорів оренди комунального майна (в тому числі земельних ділянок).

Посилалась на те, що відповідач не мав правових підстав до обмеження її на отримання публічної інформації щодо надання земельної ділянки у власність, оскільки це прямо заборонено Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Постановою Виноградівського районного суду Закарпатської області від 18 червня 2014 року, залишеною без змін ухвалою Львівського апеляційного адміністративного суду від 8 жовтня 2014 року, в задоволенні позову відмовлено.

У касаційній скарзі позивачка та її представник, з посиланням на порушення норм матеріального і процесуального права, допущені судами, просять попередні судові рішення скасувати з направленням справи на новий розгляд до суду першої інстанції. Вказують на те, що інформація про розпорядження комунальним майном не може бути обмежена. Справу судом першої інстанції неправомірно розглянуто в порядку скороченого провадження, що позбавило позивачку прав, передбачених статтею 49 Кодексу адміністративного судочинства України.

З'ясувавши обставини справи в межах, передбачених статтею 220 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України), колегія суддів приходять до висновку про задоволення касаційної скарги з урахуванням наступного.

Як встановлено судами попередніх інстанцій, 25 квітня 2014 року ОСОБА_4 звернулася до Міської ради із запитом, в якому просила надати:

- належним чином завірені копії заяв громадян щодо виділення земельних ділянок у приватну власність за період з 01.01.2009 року по 01.01.2014 року із земель комунальної власності та рішення Міської ради за результатами розгляду цих заяв;
- інформацію про оголошення і проведення конкурсів на укладання договорів оренди майна, що знаходиться у комунальній власності за вищезгаданий період та копії документів щодо вказаних договорів, в тому числі рішення конкурсної комісії, прийняте за результатами проведеного конкурсу, листи-заявки учасників конкурсу із додатками, звіти про оцінку об'єкта оренди; протоколи засідань конкурсної комісії.

На зазначене звернення міський голова повідомив позивачку про неможливість надання копії заяв громадян за період з 01.01.2009 року по 01.01.2014 року щодо виділення земельних ділянок та рішень Міської ради з цього приводу, договорів оренди, оскільки така інформація відноситься до конфіденційної. В той же час надано інформацію про кількість рішень за роками, якими земельні ділянки передані у власність громадян та повідомлено, що за період з 01.01.2009 по 01.01.2014 роки оголошено й проведено чотири конкурси на укладання договорів оренди комунальної власності. Для підтвердження інформації надано копії протоколів засідання конкурсної комісії, протоколів проведення вищезгаданих конкурсів з висновками про вартість майна.

Відмовляючи в задоволенні позову, суд першої інстанції, з висновком якого погодився апеляційний суд, виходив з того, що розпорядник інформації, яку просила позивачка, розглянув звернення у відповідності до вимог чинного законодавства. При цьому запитувана інформація, яка міститься в рішеннях Міської ради про надання земельних ділянок у власність із земель комунальної власності, в договорах оренди належить до конфіденційної, а, отже, відноситься до інформації з обмеженим доступом.

Висновок судів не відповідає дійсним обставинам справи та нормам матеріального і процесуального права.

За правилами пункту 1 частини першої статті 183-2 КАС України скорочене провадження в адміністративній справі застосовується у випадку оскарження бездіяльності суб'єкта владних повноважень або розпорядника інформації щодо розгляду звернення або запиту на інформацію.

Під бездіяльністю, виходячи з положень частини другої статті 2 КАС України, необхідно розуміти пасивну поведінку суб'єкта владних повноважень, яка може мати вплив на реалізацію прав, свобод чи інтересів фізичної або юридичної особи.

Незважаючи на те, що позивачка оскаржувала незаконність дій, а не бездіяльність Міської ради про відмову в допуску до публічної інформації, суд першої інстанції розглянув справу у скороченому провадженні, чим порушив не лише один із принципів адміністративного судочинства – урахування права особи на участь у процесі прийняття рішення та права позивачки, передбачені статтею 49 КАС України, а й належним чином не встановив фактичні обставини, які мають суттєве значення для вирішення справи.

Зокрема, порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації та інформації, що становить суспільний інтерес, визначається Законом від 13 січня 2011 року № 2939-VI «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон № 2939-VI).

Відповідно до частин першої та другої статті 6 цього Закону до публічної інформації з обмеженим доступом відноситься:

- 1) конфіденційна інформація;
- 2) таємна інформація;
- 3) службова інформація.

Обмеження доступу до інформації здійснюється відповідно до закону при дотриманні сукупності таких вимог:

- 1) виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя;
- 2) розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам;
- 3) шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

Не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно. При дотриманні вимог, передбачених частиною другою цієї статті, зазначене положення не поширюється на випадки, коли оприлюднення або надання такої інформації може завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобігання злочину (частина п'ята статті 6 Закону № 2939-VI).

Аналогічне положення відображене у частині одинадцятій статті 59 Закону України від 21 травня 1997 року №280/97-ВР «Про місцеве самоврядування» (у редакції Закону України від 27.03.2014 року № 1170-VII), згідно з яким акти органів та посадових осіб місцевого самоврядування підлягають обов'язковому оприлюдненню та наданню за запитом відповідно до За-

кону України «Про доступ до публічної інформації». Проекти актів органів місцевого самоврядування оприлюднюються в порядку, передбаченому Законом України «Про доступ до публічної інформації», крім випадків виникнення надзвичайних ситуацій та інших невідкладних випадків, передбачених законом, коли такі проекти актів оприлюднюються негайно після їх підготовки.

В актах та проектах актів органів та посадових осіб місцевого самоврядування не може бути обмежено доступ до інформації про витрати чи інше розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним чи комунальним майном, у тому числі про умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримують ці кошти або майно, а також до іншої інформації, обмеження доступу до якої заборонено законом.

Складовою частиною комунального майна є земля (частина перша статті 142 Конституції України, частина перша статті 60 Закону «Про місцеве самоврядування в Україні»). Відповідно, не може бути обмежено доступ до інформації про земельні ділянки, надані приватним особам у користування, а так само прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали такі ділянки.

Обмеження щодо наведеної інформації може бути застосовано у випадку, передбаченому частиною другою статті 6 Закону № 2939-VI, і лише з мотивів попередження шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

Як свідчить зміст запиту від 25.04.2014 року, позивачка, окрім іншого, просила надати за період з 01.01.2010 по 01.01.2014 роки копію рішень про надання (відмову у наданні) земельних ділянок у власність із земель комунальної власності, договори оренди з цього приводу.

Згідно з частиною другою статті 5 Закону України від 1 червня 2010 року № 2297-VI «Про захист персональних даних» відомості про фізичну особу (персональні дані) можуть бути віднесені до конфіденційної інформації як самою особою, так і безпосередньо законом. До конфіденційної інформації віднесено, зокрема:

- інформацію про національність особи, її освіту, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, а також адресу, дату і місце народження (частина друга статті 11 Закону № 2657-XII);
- відомості про місце проживання або місце перебування особи (частина восьма статті 6 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні»).

За правилами частини сьомої статті 6 Закону № 2939-VI обмеженню доступу підлягає інформація, а не документ. Якщо документ містить інформацію з обмеженим доступом, для ознайомлення надається інформація, доступ до якої необмежений.

Виходячи з положень цієї норми, розпорядник інформації у випадку, коли в документі міститься інформація з обмеженим доступом, зобов'язаний надати не документ, а інформацію, доступ до якої необмежений.

Суд першої інстанції в порушення вимог вищезгаданих норм матеріального права та у зв'язку з недотриманням норм процесуального права, в тому числі пункту 1 частини першої статті 161 КАС України, належним чином не з'ясував, яка інформація, що міститься в рішеннях та договорах оренди, копії яких просила позивачка, відноситься до конфіден-

ційної. Не надав правової оцінки діям відповідача щодо неможливості ознайомлення з інформацією, викладеною у договорах оренди, доступ до якої необмежений.

Апеляційний суд порушення, допущені судом першої інстанції, не виправив та усунув вимогам статей 159, 161, 195, 202 КАС України не забезпечив з'ясування наведених доводів апеляційної скарги, тому попередні судові рішення підлягають скасуванню з направленням справи на новий розгляд до суду першої інстанції з підстав, передбачених частиною другою статті 227 КАС України (порушення норм процесуального права, які унеможливили встановлення фактичних обставин, що мають значення для правильного вирішення справи).

При новому розгляді необхідно належним чином з'ясувати доводи і заперечення сторін та з урахуванням норм матеріального права, проаналізованих вище, вирішити спір.

На підставі наведеного, керуючись статтями 220, 222, 223, 227, 230, 231 Кодексу адміністративного судочинства України, колегія суддів

У Х В А Л И Л А:

Касаційну скаргу ОСОБА_4 задовольнити.

Скасувати постанову Виноградівського районного суду Закарпатської області від 18 червня 2014 року та ухвалу Львівського апеляційного адміністративного суду від 8 жовтня 2014 року з направленням справи на новий розгляд до суду першої інстанції.

Ухвала набирає законної сили через п'ять днів після направлення її копій особам, які беруть участь у справі, оскарженню не підлягає, проте може бути переглянута Верховним Судом України з підстав, у строки та в порядку, встановленими статтями 237, 238, 239-1 Кодексу адміністративного судочинства України.

Судді:

**М.М. Олексієнко
М.М. Заїка
Д.В. Ліпський**

► Про забезпечення доступу до інформації про місце розташування майна, умов отримання майна, ПІБ фізичної особи, яка набула це майно, що міститься у документах про передачу у власність чи надання у користування земельної ділянки комунальної власності та неможливість віднесення цієї інформації до конфіденційної.

Ухвала Вищого адміністративного суду України від 02 липня 2015 р.

ВИЩИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД УКРАЇНИ

**УХВАЛА
іменем України**

02 липня 2015 року

м. Київ

K/800/2000/15

Вищий адміністративний суд України у складі: суддя-доповідач Кочан В.М., судді Пасічник С.С., Рецебуринський Ю.Й., розглянувши в попередньому судовому засіданні касаційну

скаргу Овідіопольської районної державної адміністрації Одеської області на постанову Одеського апеляційного адміністративного суду від 18.11.2014 р. у справі за позовом ОСОБА_2 до Овідіопольської районної державної адміністрації Одеської області, Голови Овідіопольської районної державної адміністрації Одеської області про зобов'язання надати інформацію,

ВСТАНОВИВ:

У серпні 2014 року ОСОБА_2 звернувся до суду з позовом до Овідіопольської районної державної адміністрації Одеської області, Голови Овідіопольської районної державної адміністрації Одеської області з вимогами про зобов'язання надати інформацію.

Постановою Одеського окружного адміністративного суду від 08.09.2014 р. у задоволенні позовних вимог відмовлено.

Постановою Одеського апеляційного адміністративного суду від 18.11.2014 р. апеляційну скаргу ОСОБА_2 задоволено. Постанову Одеського окружного адміністративного суду від 08.09.2014 р. скасовано, прийнято нову постанову про задоволення адміністративного позову. Визнано протиправною відмову голови Овідіопольської районної державної адміністрації Одеської області надати ОСОБА_2 інформацію на публічний запит від 11.08.2013 р..1/01-30зп/і. Зобов'язано Овідіопольську районну державну адміністрацію Одеської області надати ОСОБА_2 інформацію на публічний запит від 11.08.2013 р. вх.1/01-30зп/і, а саме: копії висновків про погодження проектів землеустрою щодо відведення земельних ділянок у власність громадянам України із земель комунальної власності смт. Великодолинське Овідіопольського району Одеської області за час роботи ОСОБА_3 керівником відділу містобудування і архітектури згідно з запитом на інформацію від 11.08.2013 р. вх.1/01-30зп/і. Зобов'язано Овідіопольську районну державну адміністрацію Одеської області у п'ятиденний строк з моменту отримання копії зазначеної постанови Одеського апеляційного адміністративного суду подати до суду звіт про виконання судового рішення.

Скасовуючи рішення суду першої інстанції та задовольняючи позов, апеляційний суд виходив з того, що інформація про фізичну особу, яка міститься у документах про передачу у власність чи надання у користування земельної ділянки комунальної власності, про умови отримання такого майна, ПІБ фізичної особи, якій це майно передається (надається), інформація про місце розташування майна (місцезнаходження ділянки) не може бути обмежена в доступі.

У касаційній скарзі представник відповідача, посилаючись на порушення норм матеріального та процесуального права, допущених апеляційним судом, просить рішення скасувати і залишити без змін рішення суду першої інстанції.

З'ясувавши обставини справи в межах, передбачених ст. 220 Кодексу адміністративного судочинства України, колегія суддів приходять до висновку про відхилення касаційної скарги з урахуванням наступного.

Судами попередніх інстанцій встановлено, що 11.08.2014 р. ОСОБА_2 звернувся до Овідіопольської районної державної адміністрації Одеської області із запитом про надання інформації, а саме: копій висновків про погодження проектів землеустрою щодо відведення земельних ділянок у власність громадянам України із земель комунальної власності смт. Великодолинське Овідіопольського району Одеської області за час роботи ОСОБА_3 керівником відділу містобудування і архітектури.

У відповіді Овідіопольської районної державної адміністрації Одеської області від 15.08.2014 р. за вихідним №1/01-30зп/і зазначено про неможливість задоволення запиту з посиланням на ст. 11 Закону України «Про інформацію», а також на ст. 10 Закону України «Про звернення громадян», згідно з якими не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та захисту прав людини, а також не допускається розголошення одержаних із звернень відомостей про особисте життя громадян без їх згоди чи відомостей, що становлять державну або іншу таємницю, яка охороняється законом, та іншої інформації, якщо це ущемляє права і законні інтереси громадян, не допускається з'ясування даних про особу громадянина, які не стосуються звернення.

Згідно зі ст. 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Публічна інформація є відкритою, крім випадків, встановлених законом.

Згідно з п. 1 ч. 1 ст. 13 Законом України «Про доступ до публічної інформації» розпорядниками інформації для цілей цього Закону визначаються суб'єкти владних повноважень органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, органи влади Автономної Республіки Крим, інші суб'єкти, що здійснюють владні управлінські функції відповідно до законодавства та рішення яких є обов'язковими для виконання.

Відповідно до ст. 14 зазначеного Закону розпорядники інформації зобов'язані, зокрема, надавати достовірну, точну та повну інформацію, а також у разі потреби перевіряти правильність та об'єктивність наданої інформації.

Види та порядок обмеження доступу до інформації передбачено ст. 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Зазначеною статтею визначено, що інформацією з обмеженим доступом є: конфіденційна інформація; таємна інформація; службова інформація.

Обмеження доступу до інформації здійснюється відповідно до закону при дотриманні сукупності таких вимог: виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя; 2) розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам; 3) шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

В свою чергу, ч. 5 ст. 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно.

При дотриманні вимог, передбачених частиною другою статті шостої Закону, зазначене положення не поширюється на випадки, коли оприлюднення або надання такої інформації може

завдати шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

Суд апеляційної інстанції дійшов обґрунтованого висновку про те, що інформація, яку запитував позивач, а саме – висновки про погодження проектів землеустрою щодо відведення земельних ділянок у власність громадянам України із земель комунальної власності смт. Великодолинське Овідіопольського району Одеської області, знаходиться у володінні відповідача – суб'єкта владних повноважень та є інформацією створеною в процесі виконання цим суб'єктом владних повноважень своїх обов'язків.

При цьому запитувана позивачем інформація безпосередньо стосується питання про передачу земельних ділянок з комунальної власності у приватну власність та, відповідно, є інформацією про розпорядження комунальним майном.

В силу положень Закону України «Про доступ до публічної інформації» така інформація не може бути обмежена в доступі, тобто вона не може бути інформацією з обмеженим доступом.

Винятком з цієї заборони є лише випадки, коли розголошення такої інформації може завдати істотної шкоди інтересам національної безпеки, оборони, розслідуванню чи запобіганню злочину.

Колегія суддів погоджується з тим, що в даному випадку відповідачем не доведено наявності вказаних обставин, а саме, не доведено того, що надання позивачеві запитуваної інформації може завдати шкоди, яка переважає суспільний інтерес в отриманні цієї інформації.

Посилання Овідіопольської районної державної адміністрації Одеської області на те, що у висновках, які просить надати позивач, міститься інформація з обмеженим доступом (ПІБ особи, адреси земельних ділянок, що не є державним майном), а відомості щодо прізвищ, імен та по-батькові взагалі є інформацією з обмеженим доступом, суд апеляційної інстанції є необґрунтованими.

Інформація про фізичну особу, яка міститься у документах про передачу у власність чи надання у користування земельної ділянки комунальної власності, про умови отримання такого майна, ПІБ фізичної особи, якій це майно передається (надається), інформація про місце розташування майна (місцезнаходження ділянки) не може бути обмежена в доступі. Інформація про фізичну особу, яка міститься в такому документі та стосується розпорядження комунальним майном, не є конфіденційною, оскільки доступ до такої інформації є санкціонованим законом і не потребує згоди особи.

Винятком може бути наявність в такому документі іншої інформації про особу, яка не стосується розпорядження комунальним майном. Вказана інформація може бути конфіденційною, якщо цього вимагає закон або сама особа, а тому вилучається суб'єктом владних повноважень з тексту документа.

Доводи касаційної скарги про те, що у висновках відділу містобудування та архітектури Овідіопольської районної державної адміністрації про погодження проектів землеустрою щодо відведення земельних ділянок у власність громадянам України із земель комунальної власності смт. Великодолинське, копії яких просить надати позивач, міститься інформація з обмеженим доступом (ПІБ особи, адреси земельних ділянок, що не є державним майном) є необґрунтованими.

Колегія суддів вважає правильним обраний судом апеляційної інстанції спосіб захисту прав позивача для повного захисту прав та інтересів шляхом визнання протиправною саме відмову голови Овідіопольської районної адміністрації Одеської області у наданні інформації за запитом від 11.08.2013 р. вх.1/01-30зп/і та зобов'язання відповідача надати запитувану позивачем інформацію.

Інші доводи касаційної скарги висновків судів першої та апеляційної інстанцій не спростовують.

Відповідно до ч. 3 ст. 220-1 Кодексу адміністративного судочинства України суд касаційної інстанції відхиляє касаційну скаргу і залишає рішення без змін, якщо відсутні підстави для скасування судового рішення.

Суд апеляційної інстанції повно і всебічно встановив обставини справи, надав їм належну юридичну оцінку, правильно застосував норми матеріального і процесуального права, тому відсутні підстави для скасування або зміни прийнятого ним рішення.

Керуючись ст.ст. 220, 220-1, 223, 230, 231 Кодексу адміністративного судочинства України, суд

У Х В А Л И В:

Касаційну скаргу Овідіопольської районної державної адміністрації Одеської області відхилити, а постанову Одеського апеляційного адміністративного суду від 18.11.2014 р. залишити без змін.

Ухвала набирає законної сили з моменту проголошення та оскарженню не підлягає, крім випадків, встановлених статтями 235-237 Кодексу адміністративного судочинства України.

Суддя-доповідач

Кочан В.М.

Судді

**Пасічник С.С.
Рецебуринський Ю.Й.**

► Щодо процедури стягування плати за копіювання.

Ухвала Вищого адміністративного суду України від 29 січня 2015 р.

ВИЩИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД УКРАЇНИ

**УХВАЛА
іменем України**

29 січня 2015 року

м. Київ

K/800/47242/14

**Вищий адміністративний суд України в складі колегії суддів:
Олендера І.Я. (доповідача),
Амеліна С.Є.,
Кобилянського М.Г.,**

провівши в порядку касаційного провадження попередній розгляд адміністративної справи за позовом Всеукраїнської громадської організації «Комітет конституційно-правового контролю України» до директора Вінницького торговельно-економічного інституту Київського національного торговельно-економічного університету Сусіденка В.Т. про визнання дій протиправними, касаційне провадження в якій відкрито за касаційною скаргою Дідушка Михайла Сергійовича, представника Вінницького торговельно-економічного інституту Київського національного торговельно-економічного університету, на ухвалу Вінницького апеляційного адміністративного суду від 14 серпня 2014 року та постанову Вінницького окружного адміністративного суду від 8 липня 2014 року, -

ВСТАНОВИВ:

У травні 2014 року Всеукраїнська громадська організація «Комітет конституційно-правового контролю України» (далі – ВГО) звернулася до суду першої інстанції з позовом, в якому просила визнати протиправною відмову директора, голови приймальної комісії Вінницького торговельно-економічного інституту Київського національного торговельно-економічного університету Сусіденка В.Т. у задоволенні її запиту на інформацію.

Постановою Вінницького окружного адміністративного суду від 8 липня 2014 року, залишеною без змін ухвалою Вінницького апеляційного адміністративного суду від 14 серпня 2014 року, адміністративний позов задоволено.

Суди попередніх інстанцій мотивували свої рішення тим, що при розгляді інформаційного запиту позивача відповідачем не дотримано вимог Закону України «Про доступ до публічної інформації».

У поданій касаційній скарзі відповідач заявив вимоги про скасування рішень судів першої та апеляційної інстанції, як таких, що постановлені із порушенням норм матеріального і процесуального права, ухвалення нового рішення про відмову в задоволенні позовних вимог.

У доводах касаційної скарги, скаржник зазначає, що позивачу відмовлено в наданні запитуваних документів у зв'язку з несплатою витрат на їх копіювання.

Вінницький торговельно-економічний інститут є філією Київського національного торговельно-економічного університету, всі оригінали реєстраційних та статутних документів інституту знаходяться безпосередньо в університеті, що стало основною причиною ненадання запитуваних документів. Крім того, представник відповідача вважає, що Вінницький торговельно-економічний інститут Київського національного торговельно-економічного університету не є розпорядником інформації в розумінні Закону України «Про доступ до публічної інформації», а відтак жодним чином не міг порушити права та законні інтереси позивача.

Касаційний розгляд справи проведено в попередньому судовому засіданні, відповідно до статті 220-1 Кодексу адміністративного судочинства України.

Судами попередніх інстанцій встановлено наступні обставини.

25.11.2013 року ВГО «Комітет конституційно-правового контролю України» направила ректору (голови приймальної комісії) Вінницького торговельно-економічного інституту Київського національного торговельно-економічного університету запит на публічну інформацію № 971/4-13 (а. с. 8) з проханням надати належним чином засвідчені копії:

-
- Статуту вищого навчального закладу (далі – ВНЗ);
 - Свідоцтва про реєстрацію ВНЗ;
 - Довідку про включення ВНЗ до Державного реєстру ВНЗ України з додатками;
 - Ліцензію ВНЗ та додатки до неї;
 - Витягу ВНЗ з ЄДРПОУ;
 - Правил прийому до ВНЗ у 2014 році;
 - Положення про приймальну комісію ВНЗ;
 - Наказу про затвердження складу приймальної комісії ВНЗ.

На вказаний запит директор Вінницького торговельно-економічного інституту Київського національного торговельно-економічного університету Сусіденко В.Т. направив відповідь від 11.12.2013 року № 01-27/3486 про відмову в наданні запитуваних документів.

Перевіривши правильність застосування судами норм матеріального і процесуального права, колегія суддів приходить до висновку, що зазначена касаційна скарга не підлягає задоволенню, виходячи з наступних мотивів.

Відповідно до ч. 1 ст. 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) визначено, що публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» розпорядниками інформації визнаються особи, якщо вони виконують делеговані повноваження суб'єктів владних повноважень згідно із законом чи договором, включаючи надання освітніх, оздоровчих, соціальних або інших державних послуг – стосовно інформації, пов'язаної з виконанням їхніх обов'язків. Тобто відповідач є розпорядником інформації відповідно до вказаної норми Закону України «Про доступ до публічної інформації» та належним відповідачем у справі.

Згідно зі ст. 19 Закону запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні. Запитувач має право звернутися до розпорядника інформації із запитом на інформацію незалежно від того, стосується ця інформація його особисто чи ні, без пояснення причини подання запиту.

За приписами ч. 1 ст. 20 Закону розпорядник інформації має надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту.

Відповідно до ч. 3 ст. 22 Закону відповідь розпорядника інформації про те, що інформація може бути одержана запитувачем із загальнодоступних джерел, або відповідь не по суті запиту вважається неправомірною відмовою в наданні інформації.

Згідно з ч. 1 ст. 32 Закону України «Про вищу освіту» безпосереднє управління діяльністю вищого навчального закладу здійснює його керівник – ректор (президент), начальник, директор

тощо. При цьому приписами ч. 2 ст. 32 Закону України «Про вищу освіту» передбачено перелік владних управлінських функцій, що виконує керівник вищого навчального закладу.

Пунктом 3, б ч. 1 ст. 21 Закону України «Про громадські об'єднання» визначено право громадських об'єднань на одержання у порядку, визначеному Законом, публічної інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації та здійснювати інші права, не заборонені Законом.

Судами попередніх інстанцій правильно встановлено, що інформаційний запит позивача поданий з дотриманням вимог ст. 19 Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Єдиною підставою для відмови у задоволенні інформаційного запиту позивача відповідачем у рішенні № 01-27/3486 від 11.12.2013 року вказано несплату позивачем витрат на копіювання документів обсягом більше, ніж 10 сторінок (а.с. 9).

Відповідно до статті 21 Закону України «Про доступ до публічної інформації» інформація на запит надається безкоштовно. Проте у разі, якщо задоволення запиту на інформацію передбачає виготовлення копій документів обсягом більш як 10 сторінок, запитувач зобов'язаний відшкодувати фактичні витрати на копіювання та друк. Розмір фактичних витрат визначається відповідним розпорядником на копіювання та друк в межах граничних норм, встановлених Кабінетом Міністрів України. У разі, якщо розпорядник інформації не встановив розміру плати за копіювання або друк, інформація надається безкоштовно.

З огляду на положення Закону України «Про доступ до публічної інформації» суди попередніх інстанцій дійшли правильного висновку, що доступ до інформації забезпечується шляхом надання інформації за запитом, з якими запитувач має право звернутися до розпорядника інформації, незалежно в якій формі поданий запит (усній або письмовий), а розпорядник інформації, в свою чергу, має надати відповідь не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту. При цьому надання копій запитуваних документів в межах 10 аркушів здійснюється безкоштовно, а фактичні витрати на копіювання та друк документів обсягом більш як 10 сторінок підлягають відшкодуванню запитувачем інформації. Безкоштовно надається інформація незалежно від обсягу сторінок документів, на яких вона розміщена, якщо розпорядник інформації не встановив розміру плати за її копіювання або друк.

Розмір фактичних витрат за копіювання або друк документів визначений Наказом ректора Київського національного торговельно-економічного університету № 4282 від 30.12.2011 (0,1 відсоток розміру мінімальної заробітної плати за виготовлення однієї сторінки формату А4 та меншого розміру, в тому числі в разі двостороннього друку).

Як вбачається із запиту позивача № 971/4-13 від 25.11.2013 року (а.с. 8), позивач вказав, що готовий виконати всі зобов'язання, покладені на нього як на запитувача інформації відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації». В свою чергу, відповідачем не надано належних доказів, що свідчили про повідомлення позивача щодо розрахункового рахунку та порядку відшкодування витрат, чим фактично позбавлено позивача права на отримання інформації відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Частиною 1 статті 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації» передбачено підстави для відмови у задоволенні, зокрема:

-
- 1) розпорядник інформації не володіє і не зобов'язаний відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит;
 - 2) інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до частини 2 статті 6 цього Закону;
 - 3) особа, яка подала запит на інформацію, не оплатила передбачені статтею 21 цього Закону фактичні витрати, пов'язані з копіюванням або друком;
 - 4) не дотримано вимог до запиту на інформацію, передбачених частиною 5 статті 19 цього Закону.

Суд касаційної інстанції звертає увагу на те, що у випадку, коли розпорядник інформації, який не володіє запитуваною інформацією, але якому за статусом або характером діяльності відомо або має бути відомо, хто нею володіє, зобов'язаний направити цей запит належному розпоряднику з одночасним повідомленням про це запитувача відповідно до ч. 3 ст. 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації», що не було зроблено відповідачем.

Враховуючи викладене, суд касаційної інстанції вважає правильним висновок судів попередніх інстанцій, що при розгляді інформаційного запиту позивача відповідачем не дотримано вищезазначених вимог Закону України «Про доступ до публічної інформації», а тому позовні вимоги підлягають задоволенню.

Доводи касаційної скарги спростовуються викладеними вище нормами права та установленними обставинами справи, у зв'язку з чим відсутні підстави для її задоволення та скасування оскаржуваних судових рішень.

За змістом ст. 159 КАС України судові рішення повинні бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права при дотриманні норм процесуального права, обґрунтованим – ухвалене судом на підставі повного та всебічного з'ясування обставин в адміністративній справі, підтверджених доказами, дослідженими в судовому засіданні.

Відповідно до ч. 3 ст. 220-1 КАС України суд касаційної інстанції за наслідками розгляду касаційної скарги відхиляє касаційну скаргу і залишає рішення без змін, якщо відсутні підстави для скасування судового рішення.

Керуючись ст.ст. 160, 167, 220, 220-1, 230, 231 КАС України, суд

У Х В А Л И В :

Касаційну скаргу Дідушка Михайла Сергійовича, представника Вінницького торговельно-економічного інституту Київського національного торговельно-економічного університету, відхилити, а ухвалу Вінницького апеляційного адміністративного суду від 14 серпня 2014 року та постанову Вінницького окружного адміністративного суду від 8 липня 2014 року у справі № 802/1440/14-а – залишити без змін.

Ухвала набирає законної сили протягом п'яти днів після направлення її копії особам, які беруть участь у справі та оскарженню не підлягає.

► **Щодо надання інформації, що міститься в загальнодоступних джерелах за інформаційним запитом.**

Ухвала Вищого адміністративного суду України 23 січня 2014 р.

ВИЩИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД УКРАЇНИ

УХВАЛА
іменем України

23 січня 2014 р.

м. Київ

K/800/53664/13

**Колегія суддів Вищого адміністративного суду України у складі суддів:
Винокурова К.С., Кочана В.М., Ситникова О.Ф.,**

розглянувши в порядку письмового провадження касаційну скаргу Заставнівської міської ради в особі міського голови Цуркана Ярослава Васильовича на постанову Вінницького апеляційного адміністративного суду від 03 жовтня 2013 року у справі за позовом ОСОБА_5 до Заставнівської міської ради в особі міського голови Цуркана Ярослава Васильовича про визнання факту порушеного права та зобов'язання суб'єкта владних повноважень надати відповідь на інформаційне звернення,-

В С Т А Н О В И Л А:

У липні 2013 року ОСОБА_5 звернувся до суду з позовом до Заставнівської міської ради в особі міського голови Цуркана Ярослава Васильовича про визнання факту порушеного права та зобов'язання суб'єкта владних повноважень надати відповідь на інформаційне звернення. Свої вимоги позивач обґрунтовував тим, що відповідач порушив чинне законодавство, оскільки, як суб'єкт владних повноважень у відповідності до ст.13 ч.1 п.1, ст.14 ч.1 п.6 Закону України «Про доступ до публічної інформації», є розпорядником інформації для цілей цього закону та зобов'язаний надавати достовірну, точну та повну інформацію. Однак, незважаючи на вказані положення, позивач не отримав відповіді на звернення.

Постановою Заставнівського районного суду Чернівецької області від 20 серпня 2013 року у задоволенні позовних вимог відмовлено.

Постановою Вінницького апеляційного адміністративного суду від 03 жовтня 2013 року рішенням суду першої інстанції скасовано, ухвалено нову постанову про задоволення позовних вимог.

До Вищого адміністративного суду України надійшла касаційна скарга, в якій міський голова Цуркан Я.В., посилаючись на порушення судом апеляційної інстанції норм матеріального та процесуального права, просить його рішення скасувати та залишити в силі постанову Заставнівського районного суду Чернівецької області від 20 серпня 2013 року.

Позивач письмових заперечень на касаційну скаргу відповідача на адресу адміністративного суду касаційної інстанції не надіслав.

Заслухавши доповідь судді Вищого адміністративного суду України, перевіривши матеріали справи, колегія суддів вважає, що касаційна скарга не підлягає задоволенню з наступних підстав.

Як встановлено судами попередніх інстанцій, 05.07.2013 року, позивач звернувся із депутатським зверненням за №75 до відповідача, в якому просив на підставі вимог Закону України «Про доступ до публічної інформації» надіслати на його поштову та електронну адреси інформацію по видатках Заставнівської міської ради у першому півріччі (січень-червень) 2013 року. Також він просив надати інформацію по сумах видатків на заробітну плату по Заставнівській міській раді в розрізі місяців (помісячно) 2013 року.

У відповідь на зазначене депутатське звернення Заставнівська міська рада 11.07.2013 р. надіслала лист № 690/07/13, в якому зазначено, що, відповідно до вимог ч. 10 ст. 49 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», депутат має право знайомитися з будь-якими офіційними документами, які зберігаються у відповідних органах місцевого самоврядування, та робити виписки, копіювання цих документів. Крім того, зазначено, що з деякою інформацією ОСОБА_5 може ознайомитись на офіційному сайті міської ради.

Рішення суду першої інстанції мотивоване тим, що позивач ОСОБА_5 звернувся не із запитом про надання інформації, а із депутатським зверненням, а тому розгляд даного звернення відбувся у відповідності до вимог Закону України «Про статус депутатів місцевих рад». Скасовуючи постанову суду першої інстанції та ухвалюючи нову постанову про задоволення позовних вимог, суд апеляційної інстанції керувався тим, що позовні вимоги обґрунтовані та підлягають задоволенню.

Колегія суддів погоджується з висновком суду апеляційної інстанції, виходячи з наступного.

Як встановлено судом апеляційної інстанції та підтверджується матеріалами справи, ОСОБА_5 звертався до відповідача з депутатським зверненням. Однак слід зазначити, що, виходячи зі змісту даного звернення, його предметом став доступ до публічної інформації, якою володіє розпорядник інформації – Заставнівська міська рада, від імені якої виступає міський голова – Цуркан Ярослав Васильович.

Так, відповідно до змісту зазначеного депутатського звернення, ОСОБА_5 просив надати інформацію по видатках Заставнівської міської ради у першому півріччі (січень-червень) 2013 року стосовно окремих платежів за закупівлю товарів, робіт та послуг, з зазначенням призначення платежу, суми, дати проведення платежу, прізвища, імені, по-батькові фізичних або найменування юридичних осіб, які є отримувачами цих коштів. В тексті звернення ОСОБА_5 було чітко зазначено, що інформацію він запитує у відповідності до Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Таким чином, враховуючи безпосередній зміст депутатського звернення ОСОБА_5, колегія суддів зазначає, що воно містить в собі саме запит на отримання публічної інформації.

Те, що такий запит направлений у вигляді депутатського звернення, ніяким чином не позбавляє розпорядника запитуваної інформації обов'язку розглянути його у відповідності із вимогами Закону України «Про доступ до публічної інформації», так як першочергове значення має те, відповідно до якого нормативного акту направлений цей запит, а не його формальна назва.

Згідно зі статтею 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Публічна інформація є відкритою, крім випадків, встановлених законом.

Види та порядок обмеження доступу до інформації передбачено статтею 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації», відповідно до частини 5 якої не може бути обмежено доступ до інформації про розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена по-батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно.

Розпорядження бюджетними коштами включає здійснення витрат з державного чи місцевого бюджету. Заробітна плата та інші виплати (премії, матеріальна допомога тощо) посадовим та службовим особам є витратами з бюджету. Згідно із внесеною зміною до статті 6 Закону, не належать до інформації з обмеженим доступом відомості, зазначені у декларації про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру, оформленої за формою і в порядку, що встановлені Законом України «Про засади запобігання і протидії корупції», крім відомостей, зазначених у пункті 7 примітки додатку до цього Закону.

Отже запитувана ОСОБА_5 інформація стосовно вищезазначених видатків Заставнівської міської ради на оплату товарів, робіт та послуг та окремо видатків на заробітну плату не може бути обмежена в доступі і підлягає наданню на запит.

Крім того, колегія суддів зазначає, що повідомлення запитувача інформації про можливість ознайомитися із частиною запитуваної інформації на сайті розпорядника публічної інформації суперечить частині другій статті 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації», відповідно до якої відповідь розпорядника інформації про те, що інформація може бути одержана запитувачем із загальнодоступних джерел, вважається протиправною відмовою в наданні інформації.

Таким чином, колегія суддів, погоджуючись з позицією суду апеляційної інстанції, зазначає, що дії голови Заставнівської міської ради Цуркана Я.В. щодо відмови в задоволенні запиту про надання інформації за зверненням позивача є протиправними, оскільки не ґрунтуються на нормах закону.

Доводи касаційної скарги зазначених висновків суду апеляційної інстанції не спростовують і не дають підстав для висновку, що судом при розгляді справи порушено норми матеріального та процесуального права.

Суд касаційної інстанції залишає без задоволення касаційну скаргу, а рішення – без змін, якщо відсутні підстави для скасування судового рішення.

Керуючись ст.ст. 222, 223, 224, 230, 231 Кодексу адміністративного судочинства України, колегія суддів Вищого адміністративного суду України,-

У Х В А Л И Л А :

Касаційну скаргу Заставнівської міської ради в особі міського голови Цуркана Ярослава Васильовича залишити без задоволення, а постанову Вінницького апеляційного адміністративного суду від 03 жовтня 2013 року – без змін.

Ухвала набирає законної сили з моменту її проголошення та оскарженню не підлягає крім, як в строки, з підстав та в порядку, передбаченому главою 3 розділу IV КАС України.

ПРЕДМЕТНИЙ ПОКАЖЧИК

А

Адреса місця проживання 12, 20, 143

Активність в антикорупційній сфері 15, 34, 38, 41, 70, 85, 90, 99

Акти органів місцевого самоврядування 33, 40, 142

Акти посадових осіб місцевого самоврядування 33, 40, 142

Антикорупційна політика в Україні (Антикорупційна стратегія) 15, 34, 38, 41, 44, 70, 85, 90, 99

Б

Баланс між інтересом особи та правом суспільства знати 33, 99, 102, 108

Банківська таємниця, надання доступу 25, 26

Бездіяльність та протиправні дії 119, 126, 135, 138, 142

Безпідставність ненадання запитуваної інформації 15, 27, 34, 40, 103, 127, 131

Бюджетні кошти 13-15, 33-35, 38-39, 41, 53, 58, 65, 66, 69, 70, 73-76, 83-86, 90, 99, 105, 112,
122-125, 129-133, 138, 140-148

В

Вакантні посади 104-107

Відкритість суб'єктів владних повноважень 36, 120-121, 123, 124, 129

Відлік строку розгляду запиту на інформацію 18, 30

Вибір форм і джерел одержання інформації, право особи 10, 14, 46-49

Відшкодування витрат на сканування документів, плата не може стягуватися 46-47

Вільне отримання та поширення інформації 47, 48

Великий обсяг інформації 18, 53, 60, 63, 77, 80, 151

Вимоги ч. 2 ст. 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» 20, 25, 50, 89, 94, 102-104, 112

Витяг з журналу реєстрації вхідної та вихідної кореспонденції 21-23

Вичерпний перелік підстав для відмови в задоволенні запиту 36, 54, 80-81, 94

Вищий навчальний заклад (ВНЗ):

статут вищого навчального закладу 148-152

свідоцтво про реєстрацію ВНЗ 148-152

довідка про включення ВНЗ до Державного реєстру ВНЗ України 148-152

ліцензія ВНЗ 148-152

витяг ВНЗ з ЄДРПОУ 148-152

правила прийому до ВНЗ у 2014 році 148-152

положення про приймальну комісію ВНЗ 148-152

наказ про затвердження складу приймальної комісії ВНЗ 148-152

Відомості:

про використання публічних коштів 15, 34, 38, 41, 124, 131, 133

розпорядження державним або комунальним майном 122-125, 126-130, 139, 140-144

про особисті доходи, майно публічних службовців 15, 20, 38, 41, 70, 85, 90, 99

видатки та зобов'язання фінансового характеру публічних службовців 20

Відтиск дати поштового штемпеля 117, 118, 120

Відеофіксація сесій, право 47-49

Внутрішньо-організаційних актів індивідуальної дії, надання доступу 64-66

Внутривідомча кореспонденція 23

Г

Гарантії права на доступ до публичної інформації 28, 36, 40, 48, 70, 112, 120, 123

Господарюючи суб'єкти, розпорядники інформації 58, 62

Громадський контроль 9, 19, 20, 103, 123

Грошова винагорода 52

Грошова сума виплати премій, надання доступу 52

Д

Декларації про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру 13, 19, 110-113, 138, 155

Державне підприємство 105

Державні колегіальні органи 137

Департамент будівництва та житлового забезпечення КМДА 101-104

Депутатський запит 27-32, 39-45, 97

Депутатське звернення 27-32, 39-45, 154

Державні нагороди, надання доступу 109

Джерела отримання інформації 10, 14, 30, 46, 48, 129, 150, 155

Документ:

документи з обмеженим доступом, надання доступу 16, 20, 22, 26

копії документу, надання доступу 10, 20, 22, 46-47, 66, 109

звання «Заслужений працівник освіти України» 108, 109

містять персональні дані 15, 16, 20, 26, 109

Доступ до інформації:

необхідним інструментом для проведення журналістських розслідувань 15, 34, 41, 70,
85, 90, 99

стимулювання громадянської активності в антикорупційній сфері 15, 34, 70, 85, 90, 99

про розпорядження комунальним майном 34, 70, 90, 99, 100, 141, 147

про надання житлово-комунальних послуг 54-57

про харчування за кошти бюджету 82-87

про поставку продуктів 85-87

копії документів про визначення цін в договорах поставки продуктів 55, 82-87

про усунення несправності покрівлі 57-64

про причини проникнення атмосферної вологи до будинку 57-64

про терміни проведення аварійно-відбудовних робіт з невідкладної ліквідації
виявлених несправностей покрівель будинку 57-64

копії договорів 84-87

Доступ до інформації про себе 12, 26, 99

Доступ третіх осіб до персональних даних 15, 84, 99, 103

Е

Електронний документ 14,

Електроний запит 14, 54

Є

Єдиний державний реєстр нормативно-правових актів 121

Єдиний державний реєстр юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців 105

Ж

Журнал реєстрації вхідної/вихідної кореспонденції 118

З

Загальнодоступні джерела інформації 30, 129, 150, 153-155

Закон про доступ до публічної інформації, мета 80

Закупка послуг 85

Закупка товарів 85

Заход з метою недопущення порушення доступу до інформації 37, 54, 71

Запит на інформацію:

відстрочка в задоволенні запиту на інформацію 79-81

звільнення від сплати за копіювання 151

завірені копії запиту 34-35

надання інформації за електронним запитом 12, 14, 53, 54

не стягнення плати за сканування, пошук та ін. 46

плата за копіювання 16, 151

розмір фактичних витрат 16, 151

строк розгляду запиту на інформацію 60, 63, 77

Заробітна плата 66, 76-77, 136-137, 155

Засіб запобігання корупції 15, 19, 34, 38, 70, 85, 90, 99

Земельна ділянка:

перебувають у власності територіальних громад 36

надання під забудову 36

зобов'язані надавати за запитами інформацію 36

Земельні кадастри 36, 126-130

Запобігання корупції, надання доступу до інформації 15, 19, 34, 38, 70, 85, 90, 99

Знайомитися з матеріалами перевірки 24-26

I

Інформація, повна, точна та достовірна 77, 80,

Інформація зібрана в процесі розгляду звернення 10-12

Інформація, яка становить суспільний інтерес 70, 90

декларації про майно, доходи, витрати і зобов'язання
фінансового характеру 13, 19, 110-113, 138, 155

про введення громадськості в оману 26, 96, 109

про використання бюджетних коштів 15, 34, 38, 41, 85, 99

про відкрити торгі 37-39

про можливість порушення прав людини 26, 96, 106, 109

про особисті доходи, майно, видатки публічних службовців 15, 38, 85, 90, 99

про зобов'язання фінансового характеру публічних службовців 19, 110-113, 138, 155

про наявність обмежень і обтяжень земельних ділянок 36

про працівників, які перебувають на квартирному обліку 103

про розпорядження комунальним майном 100

про розрахунки тарифів 59

про стаж роботи судді 49-51

про суб'єкта господарювання-перевізника 96

про розрахунки діючих тарифів на послуги перевезення пасажирів 96

про тарифи на транспортні послуги, їх обґрунтованість та розрахунки 96

про отримання фізичною особою бюджетних коштів 15, 99

про використання снігоприбиральних машин 88-91

про укомплектованість державних та комунальних закладів охорони
здоров'я лікарями 15

про утримання будинків і споруд та прибудинкових територій 57-60

щодо надання житлово-комунальних послуг, з утримання будинків і споруд
та прибудинкових територій 57-60

якою володіють комунальні підприємства 88-90

Інформація з обмеженим доступом:

конфіденційна інформація 102

службова інформація 111-113

Інформація, якою володіють комунальні підприємства 88-90

Істотна шкода від розголошення інформації 20, 26, 70, 76, 89, 95, 103, 109

К

Комерційний банк, «Приват Банк» 24-26

Комунальне підприємство «Київський метрополітен» 69, 70, 74

Контрольний список працівників, Міністерство фінансів України 101-104

Комунальні підприємства, розпорядники інформації 59, 62

Л

Листування між органами державної влади:

надання за запитом 21-23

не є внутрішнім кореспонденцією 23

М

Матеріали перевірки НБУ, надання доступу 24-26

Н

Надання документів:

про отримання бюджетних коштів та майна 135, 143

про отримання житла 124-125

про розпорядження бюджетними коштами та майном 135

про прізвища, імен, по-батькові фізичних осіб, які отримали комунальне та державне майно в користування чи розпорядження 135, 143

копій декларацій державних службовців 13, 19, 110-113, 138, 155

копій проектів землеустрою

Належна медична допомога, доступ до інформації 106-107

Направлення запиту належному розпоряднику 18, 30, 34, 152

Національна мережа аукціонних центрів 98-100

Національний університет державної податкової служби України 64-66

Наявність суспільного інтересу в отриманні запитуваної інформації 90

Необґрунтоване віднесення інформації до інформації з обмеженим доступом:

службова інформація 122-125

конфіденційна інформація 103, 122-125, 141, 143, 147

Неправомірна відмова в доступі до копії документу за запитом

ненадання копії документу через їх зберегання лише у паперовому вигляді 12-17
наявність конфіденційної інформації (персональних даних) у документі 16, 20, 26

Непряма цензура 91, 96

Неможливість обмеження доступу до інформації чи копій документів:

про розпорядження бюджетними коштами 70, 76, 84, 86

володіння державним, комунальним майном 70, 76, 84, 86

користування державним, комунальним майном 70, 76, 84, 86

розпорядження державним, комунальним майном 140-144

про умови отримання бюджетних коштів 15, 96, 99, 112, 124, 125, 130-134, 138, 139, 142,
143, 147

про умови отримання державного, комунального майна 100, 135, 143

про прізвища, імена, по батькові осіб, які отримали бюджетні кошти або майно 135

про найменування юридичних осіб, які отримали бюджетні кошти або майно 33, 34, 41,
70, 100

Носії інформації 13, 14, 117, 120, 122, 128

Несвоєчасне та неповне надання інформації 31, 60, 63, 73, 77, 78, 97, 114-116, 138

Неурядова організація 91, 97

О

Обговорення в суспільстві суспільно необхідної інформації 91, 96

Обґрунтована відмова у наданні інформації 22, 103

Обґрунтування продовження строк розгляду запиту 18, 60, 63, 77, 80

Облік громадян, які потребують поліпшення житлових умов 101-104

Обмеження доступу до публічної інформації:

сукупність вимог 49-50, 89-90, 103

підстави віднесення 89-90, 103

Обмеженню доступу підлягає інформація, а не документ 11, 16, 20, 26, 38, 109
Обов'язок керуватися Законом України «Про доступ до публічної інформації» 25, 84, 93, 106
Овідіопольська районна державна адміністрація Одеської області 144-148
Одержання жилої площі 101-104
Ознаки публічної інформації 58, 76, 120-121
Охорона здоров'я населення 10, 19, 22, 25, 50, 89, 95, 103, 112, 142, 146
Офіційне опублікування нормативно-правових актів 121
Офіційний веб-сайт 17, 27, 97, 115, 123
Офіційний документ 41, 42

П

Парламентський контроль, право на доступ до публічної інформації 23, 123
Персональні дані, що не є конфіденційною інформацією:
 прізвище, ім'я та по батькові осіб, які отримали виплати з бюджету 15, 84, 143, 145, 147
 адреса 145
 умови надання бюджетних коштів 15, 96, 99, 112, 124, 125, 130-134, 138, 139, 142, 143, 147
Перешкоди для збору інформації 91, 96
Письмовий запит, довільна форма 53-54
Письмова оферта 37-39
Підстави відстрочки в задоволенні запиту на інформацію:
 обставин непереборної сили 80
 надання великого обсягу інформації 18, 53, 60, 63, 77, 80, 151
 потребує пошуку інформації серед значної кількості даних 18, 53, 63, 80
 вичерпний перелік підстав для відстрочення надання інформації 36, 54, 94
Пільги, надання доступу до інформації 109
Повідомлення позивача щодо розрахункового рахунку 43, 151
Повідомлення про направлення запиту належному розпоряднику 18, 30, 34, 152
Повідомлення порядку відшкодування витрат 43, 151, 148-150, 152
Поновлення права на отримання повної інформації 57, 58, 61, 75, 76
Посадова особа 20, 30

Посадова особа юридичної особи публічного права 19, 74

Послуга з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій 57-64

Поширення персональних даних особи без згоди особи 15, 20, 33, 99, 102, 108

Пошук інформації серед значної кількості даних 18, 53, 60, 77, 80

Право вибирати форму копій документів 14, 15

Право громадськості знати інформацію 26, 33, 96, 99, 103, 109

Право кожного на доступ до інформації 70, 76, 80

Право на вибір способу, форм, джерел отримання інформації 10, 14

Право на звернення 10, 11, 24, 57, 58, 111

Правомірна відмова у наданні інформації 66

Практика Європейського суду з прав людини 48, 91, 95, 96, 121

Працівники навчальних закладів 52, 64-68, 76, 77, 105, 107

Предмет суспільного інтересу 26, 40, 59, 96, 97, 106, 109

Принципи доступу до публічної інформації 25, 56, 123, 124

Продовження строку розгляду запиту 18, 53, 60, 63, 77, 80

Прозорість суб'єктів владних повноважень 80, 124

Проекти актів органів місцевого самоврядування

- витрати 33, 143
- розпорядження бюджетними коштами 33, 79-81, 128, 129, 132, 143, 145-148

Протиправна відмова в наданні інформації 135, 138, 145, 148, 155

Процедура розкриття пропозицій конкурсних торгів

Премії працівників, надання інформації за запитом 77-79, 135, 138, 139

Пропозиція (зауваження) 10-12

Протоколи сесії ради:

- оприлюднення 79-81
- надання за запитом 42-45, 79-81

Процедура стягування плати за копіювання 148-152

Публічна інформація, поняття 25, 49, 93, 146

Публічної інформації, ознаки 58, 76, 120-121, 125

Р

Реквізити документа 121

Розрахунок тарифів на послуги пасажирського транспорту, надання за запитом 92-98

Роз'яснення Закону України «Про доступ до публічної інформації» 10-12

Регулювання містобудівної діяльності 126-130

Реєстр поштових відправлень 117, 118

Реквізити чинних актів законодавства 121

Ректор державного університет 19, 20

Рішення Європейського суду з прав людини 48, 91, 95, 96, 121

Рішення про зміну цільового призначення земельних ділянок 32-35

Рішення про відстрочку, форма повідомлення запитувача 43, 54, 80, 151, 152

Розмір плати за копіювання або друк 43, 46, 151

Розмір премій 52, 75-79, 108, 135, 136, 138, 139, 155

Розпорядники публічної інформації 52, 53, 55, 58, 59, 62, 65, 69, 84, 133

Розрахункови листи про нарахування та виплати заробітної плати, бюджетні кошти 12-17

Розпорядження державним або комунальним майном 140-144

Роз'яснення порядку оскарження прийнятого рішення 19, 30, 74, 80

Роль громадських об'єднань у доступі до інформації 48, 91-92

С

Свобода засобів масової інформації 91

Систематичне та оперативне оприлюднення інформації 14, 115

Службова інформація:

гриф ДСК 51, 112-113

переліки службової інформації 50, 89

підстави віднесення 22, 49-50, 112-113

Ставки оплати праці 77, 104-107

Стаж роботи суддів, надання інформації за запитом 49-51

Статут Комунального закладу 58-59, 62-63

Сторона у правовідносинах 60, 63

Строки зберігання документів 108

Суб'єкт владних повноважень 43, 88, 93, 153

Суб'єкти господарювання, які володіють суспільно необхідною інформацією 55, 58, 59, 162, 69,
70, 90, 96, 106

Суспільно необхідна інформація 20, 41, 59, 70, 90, 96-97

Суспільний інтерес в отриманні інформації 41, 70, 96-97

Суспільно-патріотичний рух «Правда» 37-39, 70, 71-75

Сфера дії Закон України «Про доступ до публічної інформації» 10, 11, 24-26

Схеми посадових окладів 76, 137

Т

Таємна інформація 11, 22, 25, 26, 50, 84, 94, 102, 112, 124, 142, 146

Тарифна політика на автомобільному транспорті 96, 97

Тарифи, забезпечення стабільності, прозорості та прогнозованості 59, 96

Територіальна громада 36, 46, 59, 62, 96, 97, 129

Трискладовий тест, застосування 22, 29, 50, 51, 89

Трудові договори, надання доступу за запитом 134-140

У

Установи 11, 50, 58, 62, 78, 101, 108, 109, 112, 136

Ф

Фактичні витрати 43-47, 151

Фонд оплати праці 76-78, 88, 134-140

Фонд преміювання 135-139

Функції журналістів 15, 34, 41, 70, 85, 90, 91, 95, 96, 99

фотокопія договору, надання за запитом 38

Х

Харківська обласна державна адміністрація, порушення право на інформацію 12-17,

Ч

Чугуївський професійний ліцей, порушення права на інформацію 83-85

Чугуївський професійний ліцей, розпорядник інформації 84

Ш

Шкода від оприлюднення інформації 20, 25-27, 50, 84, 86, 89, 90, 95, 96, 99, 103, 109, 112, 138, 147

Штатний розпис, надання через запит на інформацію 12-17, 104-107

комунальних закладів охорони здоров'я 12-17, 33, 104-107

Департамент охорони здоров'я Харківської обласної державної адміністрації 12-17

Комунальний заклад охорони здоров'я «Обласний клінічний центр урології і нефрології ім. В.І. Шаповалова» 12-17

Штраф від ста до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян 17

Щ

Щорічна декларація особи, уповноваженої на виконання функцій місцевого самоврядування 19, 113

Ю

Юридична особа публічного права 19, 124

ПОКАЖЧИК НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТІВ ТА СУДОВОЇ ПРАКТИКИ

Бюджетний кодекс України 76

Господарський кодекс України 89

Житловий кодекс України 103

Закон України «Про автомобільний транспорт» 93, 96

Закон України «Про ціни та ціноутворення» 93

Закон України «Про банки і банківську діяльність» 24-26

Закон України «Про державні нагороди України» 108

Закон України «Про державну службу» 137

Закон України «Про доступ до публічної інформації» 11-155

Закон України «Про електронні документи та документообіг» 52

Закон України «Про інформацію» 10, 11, 14, 26, 46, 48, 56, 96, 106, 109, 115, 120, 121, 139, 141

Закон України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки» 15, 34, 38, 41, 85, 99

Закон України «Про застосування практики та виконання рішень Європейського суду з прав людини» 91, 95

Закон України «Про захист персональних даних» 12, 15, 19, 22, 33, 41, 45, 51, 76, 84, 86, 99, 101, 102, 108, 155

Закон України «Про захист суспільної моралі» 28

Закон України «Про звернення громадян» 10, 11, 21, 24, 26, 56, 58, 120

Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» 33, 36, 40, 48, 81, 93, 131, 132, 143, 154

Закон України «Про освіту» 76, 83

Закон України «Про оплату праці» 136

Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності» 126, 128, 129, 133

Закон України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» 16, 20, 26, 35, 47, 54, 66, 70, 71, 91, 92, 97, 98, 104, 107

Кодекс адміністративного судочинства України 116, 121, 125, 130, 131, 132, 134, 136, 139, 141, 145, 148, 149, 155

Кодекс законів про працю України 76

Кодекс України про адміністративні правопорушення 16, 23, 30, 35, 38, 42, 44, 57, 77, 81, 82, 85-87, 97

Конституція України 10, 14, 16, 20, 23, 47, 48, 54, 66, 97, 107, 109, 111, 113

Наказ Міністерства освіти і науки України від 15.04.1993 р. № 102 «Про затвердження Інструкції про порядок обчислення заробітної плати працівників освіти» 76

Наказ Міністерства транспорту та зв'язку України від 17.11.2009 № 1175 «Про затвердження Методики розрахунку тарифів на послуги пасажирського автомобільного транспорту» 92, 93

Наказ Міністерства освіти і науки України від 26.09.2005 р. № 557 «Про впорядкування умов оплати праці та затвердження схем тарифних розрядів працівників навчальних закладів, установ освіти та наукових установ» 76

Постанова Донецького апеляційного адміністративного суду від 13 грудня 2011 року у справі № 2а-6127/11/0508 37

Постанова Кабінету Міністрів України від 09.03.2006 р. №268 «Про упорядкування структури та умов оплати праці працівників апарату органів виконавчої влади, органів прокуратури, судів та інших органів» 137

Постанова Кабінету Міністрів України від 13.07.2011 р. № 740 «Про затвердження граничних норм витрат на копіювання або друк документів, що надаються за запитом на інформацію» 16

Постанова Кабінету Міністрів України від 25.12.1996 р. № 1548 «Про встановлення повноважень органів виконавчої влади та виконавчих органів міських рад щодо регулювання цін (тарифів)» 93

Постанова Кабінету Міністрів України від 5 червня 2000 р. N 898 Про затвердження Порядку використання коштів, передбачених статтею 68 Закону України «Про Державний бюджет України на 2000 рік» 76

Постанова Кабінету Міністрів України від 31.01.2001 р. № 78 Про реалізацію окремих положень частини першої статті 57 Закону України «Про освіту», частини першої статті 25 Закону України «Про загальну середню освіту», частини другої статті 18 і частини першої статті 22 Закону України «Про позашкільну освіту» 76

Постанова Ради Міністрів Української РСР та Української Республіканської Ради Професійних спілок від 11.12.1984 № 470 «Про затвердження Правил обліку громадян, які потребують поліпшення житлових умов, і надання їм жилих приміщень в Українській РСР» 103

Рішення Європейського Суду з прав людини у справі «Угорська спілка громадянських свобод» проти Угорщини» 91, 95

Рішення Конституційного суду України від 20 січня 2012 року у справі № 1-9/2012 інформація про особисте та сімейне життя особи (персональні дані про неї) 124

Указ Президента України від 29 червня 2001 року № 476\2001 «Про почесні звання України» 109

Ухвала Вищого адміністративного суду України від 23 липня 2014 року у справі
№ К/800/64739/13 103

Ухвала Вищого адміністративного суду України від 23 січня 2014 року у справі
№ К/800/53664/13 27, 40

Ухвала Київського апеляційного адміністративного суду від 12 лютого 2015 р. у справі
№ 369/12772/14-а 34

Ухвала Вищого адміністративного суду України від 23 січня 2014 року № К/800/53664/13
ВАСУ 27, 40

Ухвала Вищого адміністративного суду України від 03.09.2014 р.
у справі № К/800/37600/14 70, 100

Рада Європи є провідною організацією із захисту прав людини континенту. Вона включає в себе 47 держав-членів, 28 з яких є членами Європейського союзу. Усі держави-члени Ради Європи підписалися під Європейською конвенцією з прав людини – угоду, спрямовану на захист прав людини, демократії та верховенства права. Європейський суд з прав людини контролює здійснення Конвенції у державах-членах.

www.coe.int

Європейський Союз складається з 28 держав-членів та їх народів. Це унікальне політичне та економічне партнерство, засноване на цінностях поваги до людської гідності, свободи, рівності, верховенства права і прав людини. Понад п'ятдесят років нам знадобилось для створення зони миру, демократії, стабільності і процвітання на нашому континенті. Водночас нам вдалось зберегти культурне розмаїття, толерантність і свободу особистості. ЄС налаштований поділитись своїми цінностями та досягненнями з країнами-сусідами ЄС, їх народами, та з народами з-поза їх меж.

<http://europa.eu>

EUROPEAN UNION

CONSEIL DE L'EUROPE